

IWAA yeniden örgütleniyor

» GÜNCELSAYFA 9

1990'lı yıllarda etkin olarak faaliyet yürüten Enternasyonal Yazarlar ve Sanatçılar Birliği (IWAA) yeniden örgütlenme çalışmalarını başlattı. 4, 5, 6 Nisan 2010 tarihlerinde Avusturya'nın Innsburg kentinde IWAA girişiminin çağrısı üzerine toplanan sanatçı ve aydınlar, IWAA'nın yeniden örgütlenmesini tartıştı. Tartışmaya YÇKM de sunum göndererek IWAA'nın önemine değindi.

Çocuklarımız diz çökmeyecek

» GÜNCELSAYFA 2

Siyasi tutsaklara yönelik tecrit işkencesi artarak devam ediyor. Son dönemlerde birçok siyasi tutsak zorla başka hapishanelere sevk edilirken, tutsakların tüm hakları gasp edilerek hücre içerisinde ağır hücre koşulları yaratılıyor. Hapishanelerdeki siyasi tutsakların sesi olan TUYAB üyesi aileler ise çocuklarının zulüm karşısında boğun eğmeyeceğini açıklayarak, çocuklarının yanında olacağını duyurdular.

Belediye halkın malını peşkeş çekiyor

» GÜNCELSAYFA 4

Halkın, yeşil alan kalsın diye belediyeye devrettiği 28 dönümlük arsa, Esenyurt Belediyesi tarafından satın almak isteniyor. Belediye tarafından satılan yeşil alanın gerçek sahipleri olan bölge halkı, belediyenin yağma girişimine sert tepki göstererek, çocuklarının nefes sahalarnı satırmayacaklarını ifade ettiler. Belediyenin derhal satış işlemlerinde vazgeçmesi için eylemler düzenleyen halk, ayrıca belediye yönetimi hakkında suç duyurusunda bulundu.

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

DEMOKRASİ DEVRİMİ GELECEK

DEVRİMCİ DEMOKRASİ

20-30 NISAN 2010 174. Sayı Fiyatı 1 TL e-posta:devrimcidemokras@ttmail.com www.devrimcidemokrasi.net

Bu kavgada sen yoksan bir eksiğiz

Özelleştirmelerle işinden ve ekmeğinden olan işçiler; grev ve toplu sözleşme hakları gasp edilen memurlar; üretimden koparılan köylüler; evleri yıkılan yoksul halk; Sulukule'den 'sürülen' Çingeneler; katli vacip ilan edilen kadınlar; üniversite kapılarında sınav eziyeti gören liseliler; her yıl zam yapılan harçlarla okuyamaz hale getirilen üniversiteler; kısacası bu ülkenin ezilen halkı, 1 Mayıs'ta sözünü söylemeye hazırlanıyor. Bu saflarda yerini al, gücümüze güç kat. Çünkü alanlarda kazanılmak istenen senin hakların ve geleceğindir!

Balyoz, darbe, anayasa değişikliği gibi bin bir mesele gibi boyalı basında kendisine yer bulamasa da, ülkemizde işçi, emekçi ve köylülerin rahatsızlıklarını giderek büyüyor.

TEKEL işçileri, Diyarbakır'daki tuğla işçileri, Antep'teki Çemen Tekstil işçileri, Karadeniz'deki çay üreticileri, ataması yapılmayan öğretmenler, İstanbul itfaiye ve İSKİ işçileri, güvencesiz çalışmaya zorlanan sağlık emekçileri,

TARİŞ işçileri, YATAĞAN işçileri, Sinan köylüleri, üzüm üreticileri, tarım işçileri ve sayamadığımız çok sayıda işçi-emekçi, alınterleri ve gelecekleri için sokaklara çıkarak sözlerini söylüyorlar. Grev çıkarak hak verilmez alınır mesajı veriyor, yaklaşan 1 Mayıs'ı, seslerini birleştirerek, sözlerini daha güçlü haykırarak için hazırlanıyorlar.

Devletin, kamu işletmelerinde çalışmalarını yasakladığı ve evle-

rini yıkarak sokakta bıraktığı Çingeneler, imha saldırılarına göğüs gerektiriyor. Tabi ikinci cepheden gelişen muhasebe ve muhakemeler de bilimsel zeminde süregeldi. Zira bilgi sonuzdu ve sınıflı toplumlar yaşamı ile tüm yaşam diyalektiği; çelişkilerin kendisini koruyan varlığı ve yer değiştirerek ilerlemesi biçiminde evrendeki yolculuğunu durmadan

Kadınlar, kimsenin namusu ve kölesi değiliz demek için işçi sınıfının birlik-mücadele ve dayanışma gününe hazırlanıyor. Emekten, eşitlikten, özgürlükten, bağımsızlıktan ve adaletten yana olanlar 1 Mayıs'ta safaları sıklaştırmaya, alanları doldurmaya hazırlanıyor. Bu safta sen de yerini al. Çünkü alanlarda kazanılmak istenen senin hakların ve geleceğindir.

GÜNDEM

Demokratikleşme gerçeği...

SAYFA 3

Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz!

Eğitim-Sen'in, "Kamusal, parasız eğitim; kadrolu çalışma ve demokratik yaşam" şiarıyla 17 Nisan'da Ankara'da gerçekleştirdiği mitingde binlerce eğitim emekçisi sorunlarını dile getirdi. Mitingde konuşan Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, hükümetin kamusal alanları toptan tasfiye çabası çerisinde olduğunu, eğitimde 'kaynak yok' denilmesine karşın özel okullara büyük kaynaklar aktarıldığını belirtti. KESK Başkanı Sa-

mi Evren ise işçilerin, ezilen ulus ve mezheplerinin görüş ve taleplerini dikkate almayan hiçbir anlayışın demokratikleşme getirmeyeceğine dikkat çekti. Eğitim Sen'in mitingine Atamaları Yapılmayan Öğretmenler Platformu, işten atılan İSKİ işçileri, işsiz ve güvencesiz Eğitimciler Platformu ve Demokratik Haklar Federasyonu'nun da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum da katılarak destek verdi. **sayfa 6**

Modern ağalar işçilerin kanını emiyor

Diyarbakır merkeze bağlı Bağırvar beldesinde bulunan 11 tuğla fabrikasında kölelik koşullarında yaşayan bin 500 işçi, iş koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerinde artış sağlanması talebiyle greve çıktı! İşçilerin grevi dördüncü günde bitmek zorunda kalırken, hiçbir kazanım elde edilemedi. "Ali cengiz" oyunlarıyla kandırılan işçiler, "Birlik olmazsak işte böyle kazanamayız" dediler.

Bölge halkıyla yaptığımız sohbetlerde açığa çıkan gerçeklik ise bölgedeki yoksulluğun geldiği noktanın ifadesiydi. Tuğla fabrikasında çalışmaktan başka şansı olmayan Bağırvar beldesinde, tuğla fabrikasında çalışan yaklaşık bin 500 işçinin dışında kalanların çoğu işsiz. Kahvelerin işsizlerle dolup taşıdığı beldede fabrika sahibi ağaların cüzzi bir parayla köylüleri köle gibi çalıştırıyor. **sayfa 7**

Marksizm-Leninizm-Maoizm tarihsel gelişimin eylem klavuzudur

Sınıf mücadelesi yasasının devrimlerle gelişmesi ve sosyalizmin kurularak yaşaması aşamalarında da, sosyalizmden geri dönüşlerin yaşanıp tamamlanmasından sonra da, Marksizm ideolojisi üzerinden menfi yargılama-sorgulama kılıcı eksilmedi. Tabi ikinci cepheden gelişen muhasebe ve muhakemeler de bilimsel zeminde süregeldi. Zira bilgi sonuzdu ve sınıflı toplumlar yaşamı ile tüm yaşam diyalektiği; çelişkilerin kendisini koruyan varlığı ve yer değiştirerek ilerlemesi biçiminde evrendeki yolculuğunu durmadan

sürdürüyordu. Karşıtların birliği yasası, çatışkılı gelişme yasası hükmünü koruyarak işliyordu. Keskin sınıf mücadelesi tarihi, Marksizm'in doğuşu sonrası Marksizm'e keskin saldırıların koşut gittiği tarihtir de. Marksizm en sinsi saldırın çeşnisine maruz kaldı ama hepsini göğüsleyip püskürtme yeteneğiyle bu muharebelerden muzaffer çıkmasını bildi. İkinci Enternasyonalin oportünist önderlerinin ihaneti ve Marksizm'e sırt dönen tüm dönemlerin emperyalizme çanak tutan saldırıları da Marksizm tarafın-

dan bertaraf edildi. Marksizm'i ilkeleriyle sorgulayan ve ters yöne çeken iki ana biçim yaygındır. Biri, Komünizm he-yulasının gelişmesinin önüne engel olarak dikilmek üzere gelişirken ve Marksizm'i yozlaştırıp revize etmeye çalışırken; diğeri sosyalizmden geri dönüşlerle yaşanan moral çöküntüsüyle gündeme gelen arayışla bunalımda çıta yükselten ve adeta "yenilgi" psikolojisinin ürünüydü ki, bu karamsarlıkla Marksizm'den kuşku duymakla belirdi. **sayfa 8**

Çingenelere "buçuk vatandaşlık da çok görüldü" » GÜNCEL 11

Lale "devrim"lerinin laleleri solarken...

Kırgızistan'da yaşanan gelişmelere birkaç açıdan bakmak mümkündür. Zira gelişmelerin iç yüzü veya görünen-görünmeyen birçok derin yanı vardır. Bazen görünen farklı, ama öz daha farklı olabilir. Ki, emperyalizmin kollanının dünyanın dört bir yanına uzandığı şartlarda ve parmağının bulunduğu gelişmelerde bu tamamen böyledir. Emperyalist stratejiler düsturunda çevrilen dolaplarla etnik sorun ve çeşitli gerekçelerle iç çatışmalar yaratılmakta, darbeler gerçekleştirilmekte, işgaller yapılmakta, her türlü kirli oyunlarla halklar bir birine kırıdırılıp böl-parçala-yönet politikası uygulanmakta ve hatta demokrasi havaris kesilerek işgaller meşrulaştırılmaya çalışılmakta, emperyalist faşist-işgalci saldırganlıkta mevcut iktidarlar yıkılıp işbirlikçi iktidarlar kurulmaktadır. **sayfa 13**

Ülke tarımının gidişatı köylünün geleceği

» ANALİZ SAYFA 15

1980 sonrasında devletçe korunan ve desteklenen tarımdan, devlet desteği giderek artan bir biçimde çekilmiştir; bu süreç 1999 sonrasında ivme kazanmıştır. Son 30 yıldır uygulanan neoliberal saldırı politikaları tamamen köylülüğü tasfiyeye yöneliktir. Bu politikalarla sermaye hayatın her alanında belirleyici hale getirilmiş; köylü ile doğrudan ilişkiye giren devletin yerini, köylüyü tefeci-tüccarlar ile yüz yüze bırakan devlet eleneği almıştır. Bu süreçte küçük ve orta ölçekli üretici-

ler ya tasfiye olup kentlere göç etmişler ya da kendi topraklarında ancak kanlıları doyuracak üreticilere dönüşmüşlerdir. Boğaziçi Üniversitesi'nin Türkiye'de piyasa düzenlemelerinin, AB'nin ortak tarım politikasıyla uyumlu düzenlemelerin sonuçlarını saptamaya yönelik çalışması; küçük aile işletmelerinin tasfiye olduğunu, görece büyüklerin oranının arttığını; orta işletmelerin de tasfiye ile karşı karşıya bulunduğunu ortaya koydu.

‘Çocuklarımız diz çökmeyecek’

Hapishanelerdeki keyfi uygulamalar hız kesmeden devam ediyor. Devletin devrimci-komünist tutsakları F tipi hapishanelerde hücre cezalarıyla, sürgünlerle, hak ihalleriyle tecrit zulmüyle kimlikleştirme çabaları olağan hale geldi. Hapishanelerde devrimci-komünist tutsakların sesi olan aileleri ise çocuklarının haklı davalarının yanında olduklarını ve çocuklarının zulüm karşısında boğun eğmeyeceğini açıkladı.

Sistemin hapishaneler açılımı

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), son dönemde hapishanelerde artan hak ihallerine karşı açıklama yaptı. TUYAB tarafından yapılan açıklamada, son dönemlerde hapishanelerdeki tecrit işkencesinin arttığını, tutsakların tüm haklarının gasp edilerek hücre içerisinde ağır hücre koşullarının yaratıldığını belirtti. Sağlık haklarının kısıtlanmasıyla tedavisi yapılmayan yüzlerce tut-

sağa her geçen gün yenilerinin eklendiğini, postaların geç verilip, geç gönderildiğini, mektuplara keyfi şekilde el konulduğunun belirtildiği açıklamada, “Keyfi disiplin cezaları had safhaya ulaşmıştır. Sincan F tiplerinde ve Sincan Kadın Hapishanesi’nde aileler dört aydır çocuklarıyla telefon görüşmesi yapamamaktadırlar. Keyfi hücre cezaları, görüş yasakları verilerek tecrit ağırlaştırılmaktadır. Tecritin en koyusu ise İmralı’da kalan

tutsaklara yaşatılmaktadır.” denildi.

Sistemin son zamanlarda tüm baskılara rağmen baş eğdiremediği, iradesini teslim alamadığı tutsakları sürgün sevklerle sindirmeye çalıştığının vurgulandığı açıklamada, “Bu yaşananlar tesadüfi değil, devletin hapishane açılımıdır. Ancak bu hesapta devletin bir hatası vardır. Çocuklarımız bir çok koşulda bu zorbalığa boğun eğmeyecek, diz çökmeyecektir.” ifadelerine yer verildi.

Mardinliyse işkence yapılması caizdir

İSTANBUL- Polis işkence ve katliamlarına gün geçmiyor ki bir yenisi daha eklemesin. Gözaltına alınarak karakola götürülenlerin “intihar etti” denilerek cesetlerinin dışarı çıktığı ülkemiz karakollarında işkencenin ise haddi hesabı yok. Ölümelerde olduğu gibi, işkence konusunda da adından sıkça söz ettiren Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polisler, iki genci sırf Mardinli oldukları için hastanelik edinceye kadar dövdüler.

Taksim’de bir kafe önünde yaşanan kavgasında olay yerine gelen polisler olaya “müdahale” etti! İki kişiyi hastanelik edinceye kadar döven polisler olayla ilgisi olmayan 16 yaşındaki S.A’yı gözaltına aldı. Sivil polislerin gözaltına aldığı S.A götürüldüğü karakolda 15 dakika boyunca 10 resmi giyimli polis darplerine maruz kaldı. S.A polislerin kendisini dövenken, “Mardinlisiniz, hepiniz teröristsiniz” dediğini söyledi.

Çocukları için karakola giden aileye ise “Çocuk yanlışlıkla alınmış. Bir yanlışlık olmuş” denildiği öğrenildi. S.A’nın akrabası Nurtan Ay karakolda işkenceye tepki gösterdiklerinde kendilerinin de hakarete

maruz kaldığını ifade etti. Ay, “S.A’yı alırken yüzü şişmiş, vücudunun çeşitli yerlerinde darp izleri bulunuyordu. Polislere, elinizi vicdanınıza koyun, çocuğu ne hale getirmişsiniz! dediğimde polisler, ‘Derdini yukandaki baş komişere anlat. Çok konuşuyorsun, bir daha karşımıza çıkma’ diye tehditlerle bulundu.”

Hastaneye kaldırılan S.A’ya Taksim İlk Yardım Hastanesi’nde ilk teşhis olarak darp bulunduğu tanısı yapılırken rapor verilmedi. Suç duyurusunda bulunmak isteyen aile ise savcı bulamadı. Halıcıoğlu Savcılığı’ndan hafta sonu olduğu için savcı bulunmadığı yanıtı alan aile “Bilerek bize savcı yok denildi, nasıl nöbetçi savcı bulunmaz. Bu ülkede bütün yollar bize kapalı” diyerek duruma tepki gösterdi. S.A’nın annesi oğlunun yaşadığı işkence-den ötürü psikolojisinin bozulduğunu dile getirdi.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü: Halk için işkence, Adalet için Ölüm!

Demokratik hak arama eylemlerinde so-

kaklarda estirilen terörle; sokak ortasında gerçekleştirilen infazlarla, karakollardaki işkencelerle adından sıkça söz ettiren polisler devlet desteği ile bu suçlarını işlemeye devam ediyor. Cinayet ve işkenceleri gerçekleştiren polisler elini kolunu sallayarak görevine dönerken ya da çok küçük cezalarla paçalarını kurtarıırken, mağdur olan kişiler ise muhatap bulamıyor. Şikayetçi olmak istediklerinde önlerine yeni yeni engeller çıkartılırken olabilenlerin davaları da bir şekilde polis çıkarmada sonlandırılıyor. İki yılda 61 kişiyi benzer gerekçelerle infaz eden polisin son sloganı: Halk için emniyet, adalet için hizmet! “Emniyet ve Adalet” için polisin daha kaç kişiyi öldüreceği bir hayli muğlakken tüm halk bir şekilde polisin potansiyel kurbani pozisyonunda. Yunanistan’da 25 yılda 2 kişi polis tarafından öldürüldü. Polisin son cinayetinde gösterilen tepkilerde ülke adeta ateşe verildi. Ülkemizde ise her cinayet bir şekilde sindiriliyor.

Yine işkenceli ölüm

İZMİR- Kırklar F Tipi Hapishanesi’nde Mehmet Kılınç isimli siyasi tutsağın şüpheli ölümü ile ilgili İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu Kemeraltı Girişi’nde basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada F tiplerinin devrimci tutsakları teslim almak için kurulduğu ve bugüne kadar 310 tutuklunun tabutunun çıktığı belirtilerek; “Son aylarda işkenceleriyle gündeme gelen Kırklar 2 Nolu F Tipi Hapishanesi’nde siyasi tutuklu Mehmet Kılınç 10 nisan günü yaşamını yitirdi. 3 Nisan’da beyin kanaması geçirdiği tespit edilen Kılınç ancak iki gün sonra Yeşilyurt Devlet Hastanesi’ne sevk edildi. Bilinci kapalı olduğu halde yoğun bakım servisine alınan Mehmet Kılınç’a ‘bu halde iken kelepçe takıldı.’

Açıklamada, Mehmet Kılınç’ın beyin kanaması geçirecek duruma nasıl geldiği sorulup, daha öncede tutsakların “Kafasını duvara vurdu, merdivenden düştü, intihar etti” gibi çeşitli bahanelerle katledildikleri hatırlatılarak, “Oysa Kılınç’ın vücudunun çeşitli yerlerinde ağır darp izleri olduğu tespit edilmiştir. Belli ki, Mehmet Kılınç da Engin Çeber gibi işkenceyle katledilmiş. Mehmet’i öldüren devletin F tiplerinde ısrarla sürdürdüğü tecrit politikasıdır.” denildi.

Açıklama, “Bizler, İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu olarak başta devrimci demokrat kamuoyunu ve tüm halkımızı tecrite karşı mücadelede yer almaya ve tutsakların tecritle katledilmesinden sorumlu olanlardan hesap sormaya çağırıyoruz.” çağrısı ile sona erdi.

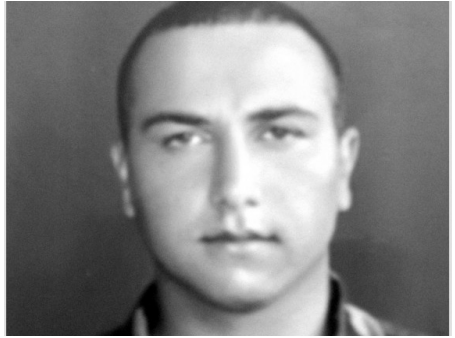

Geç kalan müdahale Zere’nin yaşamını tehdit ediyor

Tedavisine bilinci olarak izin verilmeyen ve hastalığı iyice ilerledikten sonra yaratılan baskı sonucu serbest bırakılan Güler Zere’nin sağlık durumu günden güne kötüleşiyor. Tutsak bulunduğu sürece aylarca devrimci, demokratik kurum ve aydın ve sanatçılarda yaratılan baskı sonucu ancak serbest bırakılan Zere’nin durumu iyice kırıktır bir hal aldı. Zere’nin avukatı kanserin Zere’nin yaşamını kritik bir noktaya getirecek kadar ilerlediğini belirterek, Zere’nin kemoterapiye artık yanıt vermediğini ifade etti. Av. Oya Aslan, kanserin ilerlemesi ve kemoterapinin yan etkileriyle Zere’nin vücudunun çeşitli yerlerinde kanserli hücrelerin oluştuğunu belirtti. Kanserinin yayılması nedeni ile de tüm müdahalelere rağmen Zere konuşamıyor ve beslenmede güçlük çekiyor.

Askeriyede şüpheli ölümler bitmiyor

Son dönemlerde artan şüpheli asker ölümlerine bir yenisi daha eklendi. Tekirdağ Çerkezköy’de askerlik yapan ve terhisine 3 ay kalan 21 yaşındaki Doğubeyazıtlı Erdi Alkan koğuşunda ölü bulundu. Askeri yetkililer askerin ailesine önce ‘yataktan düştü’, ‘kalbi durdu’ ardından ‘dili boğazına kaçtı’ en son ise ‘zehirlendi’ gibi çelişkili bilgiler verdi. Yakınları ise Alkan’ın öldürüldüğünü dile getirdi. Aynı koğuşta kalan arkadaşlarının ‘biz gece saat 4:30’da gördük uyanık’ ifadelerine karşın askeri doktorların ‘gece saat 3:00 da ölmüş’ yönünde rapor tuttukları öğrenildi.

Son 50 günde içinde 7. ölümü

Son 50 gün içerisinde 7 ‘şüpheli’ asker ölümü meydana geldi. Öldürülen askerlerin neredeyse tümünün Kürt veya devrimci, demokrat olmaları da ölümleri daha bir ‘şüpheli’ kılıyor.

DEVİRİMCİ DEMOKRASİ’DEN

Anayasa değişikliklerinde bir fırtınadır kopartılıp gidiyor. “Darbe yasaları”nın düzenlenmesi, bu yasalardan kurtulunması söylemleri ile büyük bir yaygara kopartılıyor. CHP’nin AKP ile yasa pazarlığı tartışmaları içerisinde en çok öne çıkan ayrıntı. Değiştirilen yasaların yaptırımlarına maruz kalacak olan halk kesimlerinin ise, ne var olandan ne de değişecek olandan haberi var. Evet “darbe yasası” değişecek ama yerine ne gelecek? Gelecek olanın ne getireceği ne götüreceği tam bir muamma. AKP’nin ülkeyi “demokrasiye” boğduğu, halkı “demokrasiyle” jopladığı şu günlerde bu yasa değişiklikleri de onun rüzgarının sonucu tabii! Kimisi yasa değişikliği çabasını, anlatıldığı biçimi ile kabul edip sevinçle karşılarken, halkın ezici kesiminin gündeminde “anayasa değişikliği” yok; ekmek derdi, iş derdi, geçim derdi, taban fiyatı derdi, kredi kartı borcu derdi, kira derdi, fatura derdi var... Her yandan gerçekleşen zam saldırıları ve hak gaspları curcunasında anayasanın ne olduğu ve ne olacağı halkı pek de ilgilendirmiyor. Ev ve iş arasında kalmış işçinin, tarla ve ev arasında kalmış üretici köylünün, mutfak ve yatak arasında sıkışmış kadının, okul ve dersane arasında mekik dokuyan öğrencinin onca derdi dururken, üstelik kendisinin menfaatine hiçbir biçimde hizmet etmeyecek olan anayasa değişikliğini gündeme alması adeta bir lüks!

Üstelik değiştirilen ve çıkarılan yasaların ne işe yaradıkları da ortada: Reform olarak sunulan Sosyal Güvenlik Yasasının sonucunda, zaten sigorta primi ödeyerek devlet hastanelerinden sağlık hizmeti alan milyonlarca emekçi den ek muayene ücreti alınmaya başlandı. Çalışanları korumak için çıkartıldığı söylenen 4857 sayılı yasa sonucunda çalışanlar esnek, güvencesiz çalışma koşullarına mahkum edildi. Şeker üreticisini ve üretimini desteklemek için hazırlandığı söylenen Şeker Yasası’yla ülkemiz şeker üreticisi ABD’li Cargill gibi uluslararası şirketlere kurban edildi. Üretimi arttırmak için çıkartıldığı söylenen GDO yasası ile, birçok devletin yasakladığı zehirli tarımsal ürünün kullanıldığı gıdaların ülkemizde serbestçe satılmasının önu ağıldı. Madenleri etkin kullanmak adına çıkartıldığı söylenen Maden Yasası ile uluslararası şirketlere, doğamızı katletmek pahasına ülkemizin her karışını kazma, harap etme, yer altı sularımıza zehirli atıkların bırakılması hakkı verildi.

Çıkartılmış olan yasalarla kadınların “namus” bahanesiyle öldürülmesinin önu ağıldı, dahası bu cinayetler teşvik edildi, cinayeti işleyenlere ceza indirimleri uygulandı/uygulanıyor. Eğitimin modernleştirilmesi adına çıkartıldığı söylenen yasalarla üniversite harçları artırılırken, her yıl yapılan düzenlemelerle liseli öğrencilerin gelecekle büyük bir karanlığa

sürüklendi. Ve daha sayamayacağımız daha niceleri... Durum böyle iken, yapılacak anayasa düzenlemesinin bizlerin çıkarına olacağına inanmamız mümkün müdür? Ekmeçleri ve gelecekle için alanlara çıkan TEKEL işçilerine gerçekleşen sözlü ve fiziki saldırılardaki bugünkü tutumla yıllar önceki tutum arasında bir fark yok. Faşist TC devletin yasaları da doğallığında buradan rengini alıyor. Tabiyatı gereği ise amaç sömürülen kesimleri daha fazla susturmanın yollarını bulmak ve uygulamak. Bu kapsamda da “darbe yasasını” değiştirecek olan, “demokratik”leştirecek olan güç, yine aynı faşist zemine basarak yükselen, bu nitelikte yoğrulmuş olan bugünkü hükümet ve onun perde arkasındaki efendileri midir dersiniz? Maden devlet bu kadar “demokratikleşiyor, mediste neden bir türlü söz sırası işçilere, emekçilere, üretici köylüye, halka gelmiyor. Neden kendi çocuklarına milyon dolarlar kazandırmak, devasa gemiler aldırarak, ticaret zincirleri kurdukmak için geceleri mesaiye kalarak yasalar çıkartanlar, halkın kursağından bir lokma daha fazla ekmek geçmesi, tenceresinde et kaynaması için kullandığı bile kıpırdatmıyorlar? Neden binlerce kişinin işinden olmasına, kölece koşullarda çalışmasına neden olan ve olmaya devam eden özelleştirmelere bir dur demiyor? Neden Tuzla tersanelerinde, madenlerde, fabrikalarda kar

uğruna işçileri ölüme sürükleyen patronlara dokunulmuyor? Dahası, neden milletin vekili olduklarını söyleyenlere millet dokunamıyor? Hasankeyf’te, Munzur’da, Karadeniz’de ve daha birçok doğal alanda maden şirketlerinin yaptığı ve yapmak istediği talan ısrarla görmezden, talana karşı halkın gösterdiği tepkiler ise duymazdan geliyor. Doğaları nı yok ettirmek istemeyenler darp edilebiliyor, suçu gösteriliyor... Halk için düşman, patron için dost yasalar tasarlayanların bu ülke için ne kadar “iyi, demokratik” olabileceğini alanlarda, evlerde, hapishanelerde tekrar tekrar gördük ve uzun bir süre daha göreceğiz. Tecavüze uğrayan kadınları “tahrikkar” olarak niteleyen, tecavüzcüsü ile evlenmek zorunda bırakan; işçi kıyımları yapan patronları “haklı bulan”; hapishanede işkence ile öldürülenleri görmeyip işkencecileri aklayan; sokak ortasında polis infazına kurban gidenleri “suçlu” bulan, polisleri “kahraman” yapan iktidarlar bugün “darbe yasasını” beğenmeyen, daha “iyisi”ni yapmaya soyunan iktidar aynı iktidardır! Bu durumu tersine çevirmek için var olana da gelecek olana da müdahale etmek zorunlu iken bu yüzden alanları daha çok doldurmak, daha çok haykırmak ve her gün 1 Mayıs demek gerekiyor.

ANMA

19 nisan 2006 yılında bıçaklanarak katledilen değerli yoldaşımız Kaleli İbo’yu (İbrahim Aydın) ölümsüzlüğünün 4. yılında saygıyla anıyoruz.

[Mazgirt Devrimci Demokrasi okurları](#)

devrimci demokrasi senin sesindir

OKU KÜT OL BUL

ABONELİK SÜRESİ
6 AYLIK
1 YILLIK

Yurtiçi
12 YTL
24 YTL

Yurtdışı
35 EURO
70 EURO

HESAP NUMARALARI Ertaş ÖZTÜRK adına
İş Bankası İst. Akşaray Şubesi: (TL) 1002 30000 1153314
İş Bankası İst. Akşaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

”Demokratikleşme” gerçeği ve ”insanlık” manzaraları

Hiç uzağa ve derine gitmeden hemen bir akşam haberlerinde bile, izleyip vakıf olabildiklerimizin sadece bir demetinden ”demokratikleşmenin” iç yüzü, devletin karakteri ve dehşet uyandıran ”insanlık” manzaralarıyla hakim sınıflar sistemi hakkında güçlü ipuçları elde edilebilmekteyiz.

Herkesin görebileceği nifaksız ve katıksız olan resme bakmak, komprador kliklerin vahşi sistemi ile demagogileri ve kirli çıkar daşları hakkında fikir sahibi olmak için yeterlidir. Ve bundan bağımsız olmayan, halklarımızın dramını görmek bir o kadar mümkündür. Yansıyan manzaraları neden-sonuç ilişkisiyle açıklayıp hakim sınıflar düzeninin kokuşmuşluğunu rahatlıkla tahlil edebiliriz. ”Demokratikleşme” temaşalarının halk kitleleri üzerinde gerici-faşist diktatörlüğün egemenliğini pekiştirmekten öteye geçmediğini ve TC. devletinın faşist baskı mekanizmasından başka bir şey olmadığını anlayabiliriz.

”Demokrasi” yaftasıyla cıalanmak istenen derin gerçeği, toz-duman arasına saklamak isteyen devlet ve hakim sınıfların zulümkar egemenliğini; halkımızın acı dolu yaşamını manzaralayan günlük yaşamdan edindiklerimizle aktaralım. Ve tabii ki, sıcak gündemdeki konulara da değineceğiz.

”Anayasa değişikliği” denen ama özünde 1980 Askeri Faşist Darbe anayasasının ruhunu olduğu gibi koruyan, sadece kimi maddelerinde yapılacak rütişlar için koparılan fırtına...

”Balyoz” darbe planı kapsamında yetkili savcılarla gerçekleşen tutuklamalara karşı İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı’nın karşı ”balyoz” darbesiyle savcılar görevlerinden alması, tutuklama ve uygulamayı durdurması, sonrasında da koordinatör savcının imza yetkisini yeni atadığı savcıya vermesi ile aktüel olan komedi sıcak gündemin başat örnekleri.

Diğer taraftan çocuğunun dershane borcunu ödeyemeyen kadının hapisaneyeye koyulması ve annesinin bu durumundan kendisini sorumlu tutarak intihar ederek yaşamına son veren 18 yaşındaki gencin dramatik hikayesi ve hapisten çıkan kadının oğlunu çaresizlik içinde toprağa vermesi... Kars’ta bir kadının eşi ve eşinin ailesi tarafından işkence edilerek burnunun kesilmesiyle yaşadığı korkunç dram, yetmi-yormuş gibi bir de şikayet için gittiği jandarma karakolunda askerin işkencesine maruz kalması...

Biryandan ”Kürt açılımı” sürerken diğer taraftan Habur’dan gelenler hakkında 20 yıla kadar hapis cezası istenmesi...

Evet tüm bunlar gayet olağanmış gibi geçirtilen ya da soğukkanlılıkla karşılanan ve o övülmekle bitirilemeyen, yani ”açılımlar” yaptığı ve ”demokratikleştiği” iddia edilen TC. devletin en gerçek aynasıdır.

Tekrar edelim ki, en sıcak ve aktüel konu olarak, hakim sınıflar gündemi olduğu halde halkımızın gündemi haline getirilmek istenerek mülhaza edilen (bize rağmen gerçek olan) mesele anayasa ”değişikliği”dir. Anayasa düğümünde kilitlenen çatışmanın AKP’ye kapatma davasının açılması ile kurulan strateji sürdürüleceği benziyor. Kapatma davası ile bir taraftan AKP erken seçime zorlanıyor, diğer taraftan anayasa değişikliği taktikleriyle avantaj elde etmesi adımı da engellenmek isteniyor. Tabii, erken seçime zorlanan AKP’nin kapatma davasından kapatma kararı ile çıkarılması ve seçimler dışında tutulmaya veya en azından bu yolla yıpratılarak seçimlere en zayıf pozisyonunda katılması senaryosu da yabana atılacak senaryolardan değildir.

”Balyoz” darbe planı çerçevesinde yaşanan gelişmeler de sıcak gündemde yerini tutarak kritik bir nokta olmayı sürdürüyor.

Aslında ”anayasa” değişikliğinden, ”Balyoz” darbe planı eksenindeki gelişmelere ve aynı minval üzerinde yaşanan diğer gelişmeler bir konsept olarak devletin yapılandırılması kapsamındaki hedeflerle bağlantılı ve bütünlüklü gelişmelerdir. Emperyalizmin güdümünde olmak kaydıyla, komprador klikler arasındaki iktidar daşasını yansıtmaktadır.

TC. devlet kurumlarında ayyuka çıkarak yansıma bulan klikler arası iktidar daşası herkesin malumdur. Bu daşanın bir

bölümü, yargı ile yürütme/yargı ile siyaset, hatta yasama ile yargı ve benzeri arasında cereyan etmektedir. Ki orduyu bunlar dışında tutmak düşünülemez. Bilakis ordu hemen tüm çatışmaların odağında yer almaktadır. ”Yargı ile yürütme” arasında olduğu gösterilen ama özünde klikler arası iktidar çatışması olan bu parçadaki hızlı kovalamaca da askerlerin tutuklanması-serbest bırakılması biçiminde cereyan ediyor. İktidarın siyasi sözcüsü hükümet başkanı ile yargı karşıtlığı açıklama ve adamlarla kıyasıya atışmakta, bu saha klik çatışmasında bir denge tahtasına sahne olmaktadır. TC. tarihinde görülmedik bir komedi sergilemektedir.

”Balyoz” darbe planı bu daşanın kritik bir kertini oluşturuyor. Anlaşıldığı gibi, yetkili savcılar ”Balyozcuları” tutuklamakta, öte taraftan mahkeme salıvermektedir. Yetkili savcılar itiraz ederek yeniden tutuklama kararı çıkarıp tutuklamakta ve tutuklamalar daha tamamlanmadan başsavcı uygulamayı durdurarak bu savcılar görevden alıyor vb. Komedi bu kadarıyla da bitmiyor. Hakkında tutuklama kararı olan rütbeli as-

kerlerden biri değil en az üç-beşi hemen GATA’da, yani askeri hastanede tedavi altına alınıyor...

Komprador klikler arasındaki daşasta rol alan devlet kurumları taraf olarak aşıktan tutum alıyor, koruma kalkanlarını egemen olduğu kurum ve mevkilerde kullanıyor. Böylece devletteki güçler dengesi kliklere bağlı olarak ayrışıp tam bir bölünmüşlüğü gözler önüne seriyor. Olağan koşullardaki devlet ciddiyeti ve siyasi istikrardan bahsetmenin bu şartlarda oldukça zor olduğu açıktır. Klikler arası çatışmanın derinliği ile birlikte, burjuva çıkarların korunmasına dayalı iktidar egemenliği uğruna verilen gerici mücadelenin sefil çirkefligi de sere serpe açığa çıkmaktadır. Burada garip olan, iktidardan ve hakim sınıflardan uzak olan kesimlerin bu gerici daşasta taraf olmaya soyunmaları; halk kitlelerinin komprador kliklerin peşine takılmasına öyle ya da böyle hizmet etmektedir. Oyunun taraflarının son derece açıkta ve belli olması, ”demokrat”, ”aydın” ve hatta ”devrimci” ya da ”sol” geçinen kimi çevrelerce öyle ya da böyle, ötekini ya da berikini alkış-

layarak saf tutmalarını önlemeye yetmemekte. Ancak böylere, ”sol” ya da ”ilerici” gibi sıfatların bol kaçtığı ama gerçek birer burjuva liberal reformist tortu ve sivil toplumcu camia elbisesi tam olarak oturmaktadır.

Yoksul halkın çocuklarını askerlik zulmü altında katledip, ”intihar etti” klasik yanılarıyla cinayetlerini aksatmadan ve hesap vermeden sürdüren bu devletten; maden ocaklarını toplu mezarlarına çeviren, çalışma hakkından başka bir şey talep etmeyen TEKE işçilerini gaz ve copla karşılamaktan imtina edemeyen; çeşitli ulus ve azınlıklardan ülkemiz halklarını boyunduruk altına alarak açık ve ölümlere sürükleyen; baskı, sömürü, cinayet, katliam, komplo zinciri sonsuza uzayıp giden bu devletten, demokrasi çıkacağını beklemek ham bir hayaldir. Hala faşizm niteliği taşıyan devletin dünü ve bugünü belli olduğu gibi, yarını da farklı olmayacaktır.

Devlet ve hakim sınıflardan demokrasi bekleme tutumunun sınıfsal çiklik ve kafa karışıklığı ortadayken, gerici egemen sınıf iktidarı ile devletini demokrasi noktasında test etmek de en iyi haliyle devrimci açıdan sınıfta kalmakla eşdeğerdir. Gündemin başka bir cephesinden alarm veren devrimci-demokratik gündem de yoğun bir dönemin eşliğindedir. TEKE işçilerinin ara veren direnişi, 1 Nisanla yeniden start almış sayılır. TEKE direnişini örnek alarak direnen köylülerin, Yuvarlak Çay üzerindeki HES planını durdurma başarısı emperyalist tekellere karşı kazanılan bir zafer ve hatırlamak gerekir.

Öne çıkacak olan devrimci-demokratik hareket gündemi, AKP iktidarının TEKE işçilerine daha ilk günde gerçekleştirdiği faşist saldırıyla sert bir iklimde cereyan edeceği benziyor. Faşist devlet terörü karşısında kararlı bir işçi direnişinin varlığı bu çetin mücadeleyi koşullamaktadır. Dahası, TEKE direnişinin tecrübesiyle ve coşkusuyla 1 Mayıs’a doğru akılıyor ve 1 Mayıs’a bu ruhla hazırlanılıyor.

Öte yandan TC. ordusunun kapsamlı operasyonları başlamış olunan hazırlıklarla aktüeldir. Ve BDP’nin canlı kalkan taktiğiyle müdahil olması, Ahmet Türk’e yapılan saldırının ardından sokak gösterileri olarak ortaya çıkan tepki kitlesel direnişlerin ve belki serhildanların yaşanmasına doğru evrilecektir.

Öğrenci gençlik hareketinde belli canlanmanın yaşanması da bugünün gelişmeleriyle esas olarak muhtemel gözükmektedir. Seçim ya da erken seçim ihtimali ile politik etkinlikleri yoğunlaştıran önümüzdeki süreçte ayrı bir vesile olarak demokratik hareketin canlanmasında başka bir etkidir. Ülke içindeki devrimci-demokratik hareketin bir birini etkileyerek yayılması tam da devrimin mantığıdır. Kısacası devrimci harekette ciddi gelişmelerin yaşanması kapıdaki gerçektir. Bunun nesnel zemini, hakim sınıflar düzeninin özellikle ekonomik krizle yoğunlaşan ağır-vahşi sömürüsü ve buna bağlı olarak tırmanış gösteren faşist terör baskısıdır.

Bu gerçekliği aşmak, hakim sınıfların koşulladığı tartışmalar ve gündemlere takılıp kendiliğindencilikten kopmak, devrimci gündemle devrimin rüştünü yükseltip gerici kuşatmayı parçalamak görevdir. Ama nasıl? Mevcut örgütsel-pratik nüfuzumuzun bu çöküş birden bire yapamayacağı açıktır. Şimdiki şartlarda mümkün olan ve acil olarak devreye sokulabilecek davranış devrimci eylem ve devrimci savaşı uyarak yükseltmektedir. Buna paralel olarak, işçi hareketinden diğer devrimci fırsatlara kadar hepsini devrimci mücadele lehine iyi kullanmak üzere kollar sıvanmalı ve her devrimci-demokratik tepki itinayla değerlendirilip geliştirilmelidir. Bu acil öncelikler ile birlikte daha temel ve stratejik olan; devrimci halk kitlelerinin örgütlenmesidir. İşçilerin siyasi mücadele bilinciyle nitel hedeflere bağlı nitel mücadeleler içinde örgütlenmesi ve köylülerin devrimci savaş içinde seferber edilerek örgütlenmesine mutlak önem verilerek durumundadır.

Mesele, Maoistler ve devrimci parti-örgütlerin ne yapacağı ve süreci nasıl karşılayacağıdır.

SINIF TAVRI

İSMAİL UÇAR

Enternasyonal proletaryanın birlik-dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’a sayılı günler kala propaganda ve ajitasyon çalışmalarının değişik taleplerle bildiri ve afişler üzerinden öne çıktığı, yoğunlaştırılmış bir kitle çalışması kendisini bir çok alanda kısmen de olsa hissettirmekte.

1 Mayıs çalışmalarını ve tartışmalarında kuşkusuz bir dizi etkenden kaynaklı özellikle İstanbul ön plana çıkmakta. İstanbul’un ön plana çıkmasında devrimci hareketin nitel ve nicel gücünün yanı sıra Taksim faktörünün de burada önemli bir belirleyen olduğunu ifade etmek lazım. Sendikal bürokrasinin devrimci hareket üzerindeki bütün etkisine karşın son bir kaç yıldır devrimci hareketin bu konuda daha kararlı bir tavır ve pratik içerisinde olması kuşkusuz ki Taksim’i 1 Mayıs kutlamalarında tek seçeneğe taşımış bile göz ardı edilemeyecek bir noktaya taşıdı. Bu baskılanmanın da etkisiyle sendika konfederasyonlarının geçtiğimiz yıl bir yandan Taksim’i adres gösterip sözde irade beyanında bulunmaları ancak gerçekte ise devletin baskılanmasının altında daha fazla kalarak bir nevi devrimci harekete çelme atan pratiklerine karşın Taksim’e fiili olarak girilmiş oldu. Her ne kadar sendikal bürokrasinin devletle yaptığı pazarlığın içeriği net olarak bilinmese de yer tartışmaları da belli oranda ortadan kalkmış gibi görünüyor. Ancak tam olarak bu tartışmalara ışık tutacak belli pratik yansımalar ileriki günlerde görülecektir.

Yer tartışmaları ekseninde gelişen tartışmaları ve

bu tartışmaların yarattığı atmosferi bir kenara bırakarak hayli yüklü bir gündemle 1 Mayıs’ı karşılayacağız. Esnek çalışma, 4-C statüsü, sendikasılaştırma gibi kazanılmış haklara dönük saldırılar, sosyal hakların geri alınması, özelleştirmeler, çeşitli nedenlerle işten atılan ve geleceksizliğe mahkum edilen işçiler, milletin efendisi köylünün hacizlik durumu, devrimci demokrat kesimlere yönelen saldırılar... Bu ve benzeri örnekler çoğaltılabilir. Geçtiğimiz yıllarda devletin saldırgan tutumu ve Taksim vurgusunun haddinden fazla abartılması bu gündemleri geri plana düşürmüştü. Her ne kadar Taksim ve 1 Mayıs’ın tatil ilan edilmesi talepler arasında olsa da kazanım meselesinin bu kadar abartılması devrimci hareketleri de yedekleyen bir yere doğru sürüklemiş oldu. Elbette bu talepler için verilen mücadeleyi küçümsemiyoruz. Elde edilen kazanımlar ve bu kazanımlar için verilen mücadelelerin de öne çıkarılması gerekmekte. Ancak yapılan vurgular halkı birebir ilgilendiren diğer taleplerin önüne geçerse ortaya çıkan durumda 1 Mayıs’ın genel olarak içeriğinin boşaltılmasına hizmet eden bir noktada duracaktır.

Egemen sınıfların halkın değerlerini onların kazanımlarından soyutlayarak içeriğini boşaltmaya çalışması yeni bir şey olmadığı gibi 1 Mayıs için de yapmaya çalıştığı tam da budur. Enternasyonal proletaryanın birlik-dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’ın egemen sistem ve sendikal bürokrasi tarafından bayram havasında ele alınması bu

günün anlam ve ifadesinin içinin boşaltılmasına dönük adımlar olarak görülme durumundadır. Tarihsel bir olguya sahip olan ve işçi sınıfı açısından mücadelede simgesel bir anlam ifade eden 1 Mayıs, bu niteliği boşa düşürmeyecek şekilde ele alındığında kitlelerin somut gündemlerine nüfuz edecektir. Bugünden devrimci hareketlerin yapması gereken de egemen sınıfların ve sendikal bürokrasinin bu tutumunu boşa düşürmek olmalıdır. Yapılan çalışmalarda, birlikteliği ele alma biçimi ve sürece yaklaşımda ortak bir tutum olarak bu politikalar cevap olunmalıdır.

Çokça lafını ettiğimiz bu durum somut pratikler ekseninde de kendini ortaya koymalıdır. 1 Mayıs öncesi yapılan çalışmalar ve bu çalışmaların yansımaları baktığımızda kendi ağırlığını hissettirdiğini söylemek pek mümkün değil. Hatta geçtiğimiz yıllarda çok daha gündemde yer meşgul ederken bu sene ise az bir zaman kalmasına rağmen sınırlı bir etkiye sahip olduğu görülüyor. Bu seneki kazanımlar göz önüne alındığında güncel ve sınıfsal taleplerle yoğunlaşan büyük bir coşkun önüne çıkarılması gündemi meşgul eden bir hal alacaktır. Ve ancak egemen sınıfların kitleselliğinin önüne geçme ve içeriğini boşaltma çabasına karşı da bu yönüyle belli bir somut adım atılması olacaktır. Geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıs’tan çok alanın tartışıldığı, içerikten çok biçimin tartışıldığı atmosferin hakim olduğunu göz önüne alırsak bu yıl görel de olsa bu tartışmaların sönümlenmesiyle birlikte daha çok diğer güncel ve

sınıfsal taleplerin gündeme oturacağı görülmekte. Bu güncel ve sınıfsal talepler ekseninde yürütülecek çalışmalar hedef kitleleriyle, halkla buluşmalıdır. Sendikal bürokrasi kendi tabanından gelen devrimci dalgayla bertaraf edilmelidir. Devrimci hareket bu sendikalarda örgütülü olan tabanını sendika ağalarına karşı etkin bir şekilde kullanamazsa yapılan vurgular söylemin dışına çıkmayacaktır. Her yıl olduğu gibi bu yıl da çokça vurgusu yapılan devrimci kitlesel 1 Mayıs çağrısı, alışlagelmiş bir çalışmanın dışında daha fazla bir çabayı da gerektiriyor. Bildiri, afiş, panel, yerel ve merkezi etkinlikler gibi kitlelerin alışık olduğu etkinlikler kuşkusuz çalışmalarında ajitasyon ve propagandanın önemli materyalleridir. Ancak her yıl olduğu gibi bugün de kendini tekrar eden bir çalışma devrimci ve kitlesel bir 1 Mayıs talebini karşılayamaz. Kitlelerden öğrenmek, onların yaratıcılıklarından faydalanmak ve onları siyasi özneler haline getirmek birinci hedef olmalıdır. Taleplere devrimcilerin sahip çıkması önemlidir, ancak yeterli değildir. Kendi taleplerine devrimcilerle beraber kitlelerin sahip çıkması istenendir, stratejik manada zorunluluktur. Siyasi bir çalışma ve kitlelerin siyasal mücadelenin içerisinde yer alması bu taleplerine sahip çıkacak olanların oluşturulmasıyla sağlanabilir. Yapılan etkinlikler de ancak bu ihtiyaca cevap verecek bir şekilde ele alınırsa güçlü bir materyal olabilir. Somut taleplerin öne çıkışı ve bu talepler ekseninde bir araya gelen emekçi kitlelerin kendi gündemlerini tartıştığı

oranda sürecin katılımcısı ve belirleyicisi olabilirler. Güncel meseleler, sendikal bürokrasiye karşı verilen mücadele kitlelerin gündemine taşınmalıdır. Egemen sınıfların ve sendikal bürokrasinin manipülasyonu ve 1 Mayıs’ın içeriğini boşaltma çabası, kitlelerin seferber edilemesiyle alt edilebilecektir. Aksi takdirde sistemin ve bürokratik işleyişin siyasal etkisi altında olan emekçi kitleler, bu siyasal şekillenişe yedeklenmekten kurtulamayacaktır. Halk kitlelerinin katıldığı toplantılar yapmak ve bunu sürekli bir hale getirmek, onların kendi kararlarını verdikleri ve uyguladıkları çalışmalar kuşkusuz bir dizi yerel ve merkezi etkinlikten daha güçlü bir materyaldir. Kitlelerin taleplerine de bu şekilde cevap olunabilir. Kuşkusuz bugünden bunu geçekleştirmek ve kısa zaman dilimine sığdırmak zor olacaktır. Ancak devrimci faaliyet biçimi bunu ön gören ve uygulayan bir ilkeye yaslanmak zorundadır. Belki bu günden 1 Mayıs çalışmalarında bunu yaygın bir şekilde gerçekleştiremeyiz ve 1 Mayıs çalışmalarında etkin olan bir süreç çeviremeyiz. Ama 1 Mayıs bu faaliyette bir araç ve güçlü bir materyale çevrilebilir.

Kitleselliğin göz doldurduğu, devrimci taleplerin hep bir ağızdan haykındığı bir miting coşkulu bir çalışmayı tetikleyecektir. Bu görseelliğin yaratacağı coşkuyu şimdiden yaşamaya başlamak için günün somut görevlerine sarılalım. Devrimci, kitlesel, birleşik bir 1 Mayıs için alanları şimdiden dolduralım.

1 Mayıs yaklaşırken

Maden Kanunu'yla katliam kapıda

Apar topar yasa geçirme, değiştirme; sermaye çıkarma düzenleme yapma konusunda bir hayli başarılı olan TC devleti yeni Maden Yasası düzenlemeleri ile doğayı tamamı ile şirketlerin eline devrediyor. Maden Kanunu'nda yer alan ve şirketlerin önüne engel olarak çıkabilecek pürüzler önümüzdeki günlerde yapılacak düzenlemelerle tamamı ile kaldırılacak. Artık şirketler maden aramada gerekli

prosedürleri sorunsuz hallederek, geniş bir doğa katliamına girişebilecek, kasalarını çok daha hızlı ve sorunsuz doldurabilecek. Kanunda yapılmak istenen değişiklikler için verilen tasarıda yaban hayatı koruma sahalarında, su havzalarında ve zeytinliklerde maden arama, çıkarma ve maden tesisi kurmaya yönelik izinler veriliyor, ayrıca madencilikte yerel denetimin de önü kesiliyor. Maden

arama ve çıkartma çalışmalarında Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporunun verilmesinde, insan ve çevre sağlığına zarar verilmediğinin bilimsel-teknik inceleme ile tesbit edilmesi ön koşulu getiriliyor. Fakat bu prosedürden "yaptırım", sağlanan kolaylıkların yanında önlem olma niteliği barındırmıyor.

Tüm izinlerin merkezi yönetime devredilmesinin hedeflendiği yeni tasarıda maden şirketlerine dokunulmazlığın sağlanması hedefleniyor. Ruhsat hakkını belediyenin elinden alarak, sadece vali yetkisine veren yasa

ruhsatların çıkartılmasını hiçbir tartışmaya mahal vermeden kolaylıkla alınmasına zemin hazırlamayı hedefliyor.Yeni tasarıyla 'Yaban Hayatı Koruma ve Geliştirme Sahaları'nda, su havzalarında, zeytinliklerde maden aramaları yapılabilecek. Yasa, su kaynaklarının yanı sıra yaban ortamda yaşayan binlerce canlı türünü de tamamı ile tehdit ediyor. Yasanın madencilere sınır tanımayan bu hali ile kabul edilmesi ile bugünkünden çok daha büyük bir tabiat katliamı kapıda bekliyor.

Esenyurt Belediyesi'nden al gülüm-ver gülüm

İSTANBUL- Halk yeşil bölge kalsın diye belediyeYE devrettiği yeşil alan Esenyurt Belediyesi tarafından yandaşlarına peşkeş çekiliyor. Bölge halkı ve arsa sahipleri belediyeye tepki göstererek, yeşil alanın yağmalanmaması için eylemler yapmaya başladı.

Yaklaşık 20 yıl önce bölge halkı, İstanbul Beylikdüzü Güzeyurt Mahallesi E-5 karayolu güzergâhı üzerinde arsa satın aldı ve bu arsaları konut yapılması için S.S. Bey. Koop. Beylik Konut Kooperatifleri Birliği'ne teslim etti. Kooperatif, bu arsa üzerine yaklaşık 5.000 konut inşa etti. Arsa sahipleri inşaatın tamamlanmasıyla birlikte evlerine yerleşti. Altyapısı, okulu, yolu olmayan mahalle, zamanla bölge halkı ve kooperatifin çabaları ile gelişmeye başladı. Konutların bulunduğu bölgedeki tüm altyapıları, yolları, ilköğretim okulunu bölge halkı kendi cebinden harcayarak yaptırdı. İmar planlarında yol ve yeşil alan olarak ayrılan, 28 dönümlük alanı da ağaçlandırarak, burada küçük bir koru oluşmasını sağladılar. Daha sonra her birini kamuya devrettiler.

Son dönemlerde ise Beylikdüzü'nün gelişmesiyle birlikte, bölgedeki 28 dönümlük tek yeşil alan, Esenyurt Belediyesi tarafından rant kapisına dönüştürülerek satılmak isteniyor. Beldiye tarafından satılmak istenen yeşil alanın gerçek sahipleri olan bölge halkı, belediyenin yeşil alanı satmasına tepkili. Halk, yeşil alan olarak kalması için belediyeye devrettikleri arsanın satılmasına karşı tepki göstererek, çocuklarının nefes sahalarını sattırmayacaklarını ifade ettiler.

Belediye başkanı ve AKP'li meclis üyelerinin yağmacılık hırsı!

Kuruluş aşamasında Büyüçekmece Belediyesi sınırları içindeki üzerinde park ve bahçe bulunan arsa, 1994 yılında kurulan Yakuplu Belde Belediyesi sınırlarında kaldı. 29 Mart 2009 tarihindeki yerel seçimler öncesinde yapılan düzenleme ile belde belediyeleri kaldırılın-

ca bölge Esenyurt Belediyesi sınırlarına dâhil oldu. Encümen kararı ile yol ve yeşil alanları kaldıran AKP'li belediye, tapuda belediye adına toplam 28.000 metrekairelik alana sahip 4 adet parsel tescil ettirdi. Ardından 09.07.2009 tarihinde 'imar plan tadilat kararı' alan belediye, meclis kararı ile alınarak onaylatmak üzere Büyükşehir Belediye otoparkı adı altında E5 karayolunun hemen kenarına yaklaşık 21.000 metrekairelik bir ticaret merkezi yapmayı planladı. Bu plan onaylatılmak üzere Büyükşehir Belediye Meclisi'ne gönderildi. Daha karar çıkmadan beldiye çalışmalarına başladı. İlk önce arsa üzerinde bulunan Kızılay kan merkezi apar topar ortadan kaldırdı. Kan merkezine hiçbir haber gönderilmeden yapılan tahliye ile belediyenin yağmayı hemen bitirmek istediği sonucu ortaya çıktı.

Ranta açan AKP'li, rantan pay kapan AKP'li

Etrafı binalarla çevrili olan yeşil alan Beylikdüzü ve Esenyurt'u ayıran E-5 karayolunun hemen yanında bulunuyordu. Değeri 100 milyon dolarla ölçülüyordu. Bunun üzerine Necmi Kadioğlu AKP'den Esenyurt Belediyesi Başkanı olarak göreve gelir gelmez harekete geçti. Kadioğlu, revizyon gerekçesiyle 2009 yılı Temmuz ayında 28 dönümlük yeşil alanı imara açtı. Belediyenin AKP'li olmayan meclis üyelerinin "hayır" oylarına rağmen AKP'li meclis üyelerinin "evet" oyları ile 1/1000 ölçekli İmar Komisyon Raporu, meclisten geçti. BDP'li Meclis üyeleri Arzu Moco, Sufi Sanbulak ve Yakup Manzer yeşil alanın Başbakan Erdoğan'ın damadının sahibi olduğu Çalık Grubu'na verildiğini belirttiler. Ayrıca Çalık Grubu'nun da yeşil alanı 40 yılına kadar bir şahsa kiralamak istediği öğrenildi.

Yağmacılık hakkında suç duyurusu

Bölgede oturan ve yeşil alanda payı olan Rahime İlde-

mir Esenyurt Belediyesi'nin yağmacılığını ve yolsuzluğunu mahkemeye taşıdı. Davaya 22 mahalle sakini de müdahil oldu.

Esenyurt Belediyesi'nin yeşil alanı yağmalamak için aldığı kararları ve çıkardığı yönetmenlikleri ile kanunları ve yargısal içtihatları hiçe saydığı ortaya çıktı. Bölge halkı bunların iptali için İstanbul 2., 7. ve 10. İdare mahkemelerinde, Büyüçekmece 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde davalar açarken ayrıca ilgililer hakkında Büyüçekmece Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. İstanbul 2. İdare Mahkemesi'nde, imar planı tadilatına ilişkin belediye meclisi kararının iptali için açılan davada yürütmeyi durdurma kararı alınırken, diğer davalar devam ediyor.

Bölge halkı belediyeye tepkili

Rant olayının açığa çıkmasıyla beraber belediyenin aldığı karara karşı çıkan Beylikdüzü ve Esenyurt halkı bir araya gelerek, "Bu kenti kız kurduk, burada yaşıyoruz ve kentimizi sahihsiz bırakmayacağız." dedi. Yeşil alanı korumak için bölge halkı bir araya gelerek halk inisiyatifi oluşturdu. Konuyla ilgili eylemler yaparak yağmacılığı durdurmaya çalışan halk inisiyatifi bir açıklama yaparak, belediyenin kendilerine ait olan yeşil alanı nasıl rant kapisına çevirdiğini açıkladı. Açıklamada, park ve bahçe olarak kullanılması için beldelsiz olarak kamuya terk ettikleri yeşil alanın Esenyurt Belediyesi tarafından rant kapisı yapılarak yağmalanmak istendiğine dikkat çekildi, kendilerinin ve çocuklarının sağlıklı bir yaşam sürdürebilmeleri için dizayn ettikleri bu alanı yağmacılığa karşı sonuna kadar koruyacaklarını ifade ettiler. Açıklamda bölge halkı belediyenin aldığı karara karşı eylemlerine devam edecekleri dile getirildi.

Kaymakama dokunan yaniyor

DERSİM- Ovacık ilçesinde Kaymakam Şenol Kaya'nın bölgede 'hizmet' adına ilk icraatı; oluşturduğu komisyonla, kendisini şikayet ettiği için Konaklar Köyü muhtarı İbrahim Derman'ı görevden almak oldu. Bölgede köylülerin sorunlarına kayıtsız kalan kaymakamın sebebi ise bir hayli ilginç; köylülerin sorunları için köye gittiğinde muhtarın köyde bulunmaması.

Mülki amirlik kurumuyla görevli olan kaymakamlık makamı, özellikle Dersim gibi bölgelerde devletin halk üzerindeki baskı uygulamalarının merkezi kurumlarından oluyor. Dersim'in Ovacık ilçesinde göreve geldikten sonra devletin kendisinden istediği şekilde amirlik görevini layıkıyla yerine getiren Şenol Kaya, halkın oyuyla seçilmiş demokrat kişiliğiyle tanınan Konaklar Köyü muhtarı İbrahim Derman'ı keyfi bir şekilde görevden aldı. Kaya'nın, özellikle bölgede toplumsal sorunlara duyarlı demokrat kişiliğiyle tanınan muhtarları görevden almaya devam edeceği öğrenildi.

Elindeki yetkiyi halka karşı baskı kurmak için koz olarak kullanan, halka sırtını dönen, diğer taraftan ise ilçe halkının karşı karşıya gelmesini amaçlayarak toplum içerisinde ikilem yaratacak şekilde kutuplaşmalar yaratan, amirliğin ötesinde bir savcı ve soruşturmacı kimliğine bürünüp sağa sola tehditler yağdıran, halka ve halkın sorunlarına eğilmeyi değil, sorunları büyütmeyi görev edinmiş olan Kaymakam Şenol Kaya, bölgede halkın saygınlığını kazanmış kişileri, devrimci örgütlere üye olduklarını öne sürerek baskı altına almak istiyor.

Sen misin beni şikayet eden

Ovacık köy muhtarlarının birçoğu üzerlerinde kurulan tüm baskılara rağmen kaymakam hakkında görevini yapmamak, halkı aşağılamaktan dolayı imzalar toplayarak, Dersim valiliğine bildirdi. Bu şikayetin ardından Kaymakam Şenol, köy muhtarları hakkında asılsız idialarda bulunarak iyiden iyiye hedef haline getirerek, muhtarların şikayetlerini çekmeleri için bir dizi anti demokratik uygulamalara başvurmaya başladı.

Göreve başladığı günden itibaren halkı ve halkın sorunlarını, köy sorunlarını bir kenara bırakarak görmezden gelen Kaya, sözde köy sorunları için yanında ilçe jandarma alay ve tabur komutanlarıyla Konaklar Köyü'nü ziyaret ettiğini ve köy muhtarı Derman'ın o anda köyde olmadığını ve devamında kendisinden yarım saat sonra geldiğini gerekçe göstererek, yaptığı araştırmayla muhtarın köyde oturmadığını ifade edip Derman'ın görevden alınmasını sağladı.

Oysa muhtar Derman, daha önceki kaymakama sunduğu dilekçeyle evininyıldığını ve yeni ev yapacak durumunun olmadığını ifade etmişti.

Hiç bir itiraz hakkı sağlanmadan Muhtar Derman'lı, Kaymakam Kaya ve kendisi gibi bölgede baskı uygulamalarıyla tanınan Ovacık ilçe Milli Eğitim Müdürü Murat Pınar'ın da içinde bulunduğu 6 kişilik komisyonla görevden alındı.

Görevden alınan Derman'ın ardından diğer imza veren muhtarların da aynı uygulamaya maruz kalacağı ve yine şikayet dilekçesine imza veren esnaf ve bölge halkından kişilerin de kaymakamın elinde bulundurduğu yasal olanaklar çerçevesinde çeşitli anti demokratik uygulamalara maruz kalabileceği öğrenildi.

Atma Recep nükleer kardeşiyiz

ABD'de gerçekleştirilen nükleer zirvesi öncesinde, "Washington'da düzenlenecek zirvenin temel amacı, küresel düzeyde yeterli güvenlik ve emniyet tedbirleri altında bulunmayan nükleer malzeme ve tesisin güvenliğinin artırılması için atılacak adımları belirlemektir." diyen R. Tayyip Erdoğan, İstanbulluların üzerinde yaşadığı nükleer bombalardan hiç bahsetmedi.

İncirlikte olduğu sanılan fakat emekli büyük elçi Taner Baytok tarafından İstanbul'da saklandığı açıklanan nükleer bombalara ilişkin açıklamalar büyük bir "şaşkınlığa" neden oldu! Milyonlarca kişinin yaşadığı İstanbul'da halkın güvenliğinin hiçe sayılarak nükleer bombalar üzerinde yaşamasının sadece gözlenmesi emperyalistlerin ve TC devletinin nükleer karıştığı ve güvenliği konusunda ne kadar samimi olduklarını tekrar otaya serdi! İsrail'e gövde gösterileri yapan Erdoğan ülkemizin ABD'nin nükleer silah teposuna dönüşmesine ilişkin ise ağzını açmıyor.

Emperyalist ülkelerin nükleer konusunda bir ortak nokta yakalama dertleri, "olumlu, barışçıl" yaklaşımlarının ardında nelerin gizlendiği sorusu ilk elden üzerine düşünülmesi gereken bir durum. Bir taraftan "karşı" duruşlar sergileyen TC devletinin de diğer taraftan ülkede emperyalistlerin silahlarını muhafaza etmesi, bunları ülkenin en kalabalık şehrinde saklaması hangi ihtiyacın ürünü?

Nükleer silahların İstanbul'da saklandığını açıklayan Baytok yaklaşık 100 taktik nükleer silahın, sandığı gibi İncirlik Üssü'nde değil, İstanbul'da bulunduğunu söyledi. "Stratejik" ve "taktik" nükleer silahlar arasındaki fark, stratejik silahların daha çok ABD'de konuşlanmış, okyanus ötesine gönderilebilen nükleer silahlar olması. Baytok'a göre taktik silahlar ise "soğuk savaş döneminde herhangi bir nükleer savaş çıkma olasılığında, ABD'deki stratejik silahlar ateşlenene kadar geçecek sürede demir perdeye yönlendirilecek, daha hızlı daha yakın menzilli füze ve bombalar."

Bu yakın menzilli füzelerin ülkemiz coğrafyasına yakın olan hangi ülkelerde değerlendirileceği gözler önünde. ABD'nin Ortadoğu üzerindeki planları kapsamında bölgenin en önemli uçaklarından birisi olarak hareket eden TC devletinin bu nükleerleri gerektiğinde hiç çekinmeden kullandıracağı gün gibi ortada.

Yine büyük elçinin açıklamalarında değindiği bir başka nokta ise SSCB ile ABD arasında nükleer silahların azaltılması konusundaki SALT ve START anlaşmaları çerçevesinde Avrupa'daki ABD nükleer silahlarının büyük çoğunluğunun "mekanizmasının değiştirilmiş olması". Bu silahlar, F-16 ve benzeri savaş uçaklarına konuşlandırılacak şekilde mobil hale getirildi. Oysa ülkemizdeki silahlar bu uygulamanın dışında tutuldu.

İlyas Aktaş ailesi, yoldaşları ve arkadaşları tarafından anıldı

AMED- 2006'da Amed'de yaşanan kitle eylemlerinde, polisin hedef gözetererek katlettiği gazetemiz muhabiri İlyas Aktaş, mezarı başında, ailesi ve yoldaşları tarafından anıldı.

Gazetemiz çalışanları ve Demokratik Gençlik Hareketi faaliyetçilerinin düzenlediği anmaya, Siverek'ten de katılanlar vardı. Anmaya katılanlar, sonrasında, İlyas'ın ailesini ziyaret ettiler. Anma sırasında, ilk olarak, devrim ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapılarak, şirirler okundu. Sonrasında, gazetemiz Diyarbakır temsilcisi kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında İlyas'ı halen gazetecilik pratiklerinin bütününde yaşattıklarını söyleyen Devrimci Demokrasi temsilcisi, "İlyas'ın an-

manın en iyi yolu, her zaman söylediğimiz gibi, onun mücadelesini halkla buluşturmaktır. İlyas yaşasaydı, onun da isteyeceği bu olurdu." dedi.

Gazetemiz temsilcisinin konuşmasının ardından, gazetesinin Diyarbakır bürosunun konuya dair yaptığı basın açıklaması okundu.

İlyas Aktaş Dicle Üniversitesi'nde anıldı

Gazetemiz muhabiri ve Dicle Üniversitesi öğrencisi İlyas Aktaş, katledilişinin 4. Yılında, Dicle Üniversitesi'nde de anıldı. Demokratik Gençlik Hareketi faaliyetçileri, Dicle Üniversitesi'nde açıkları stantta, İlyas Aktaş'ın mücadelesini anlatarak, öğrencileri sahiplenmeye çağırdılar. Ayrıca DGH'iler, üniversitenin çeşitli yerlerine, "İlyas Aktaş ölümsüzdür" yazılı afişler astılar.

“Açılım” katliamları sürüyor

Ülkemizin günlük Kürtçe yayın yapan tek gazetesi olan Azadiya Welat Gazetesi'ne baskılar durmak bilmiyor. Şu anda, yedinci kez bir ay kapatıldığı için yoluna “Rojev” adıyla devam eden gazetenin dağıtıcısı, Mersin'de katledildi. Azadiya Welat dağıtıcısı Metin Alataş, Mersin'deki bir portakal bahçesinde, ağaca asılı olarak bulundu.

Alataş, ölümünden önce sürekli olarak polis tehdidine maruz kalıyordu. Ayrıca Alataş, 22 Aralık 2009 tarihinde, Adana BDP İl Binası önünde gazete dağıttığı sırada kimliği belirsiz kişilerin saldırısına maruz kalmış; tehditler eşliğinde darp edilmişti. Olay sonrasında Adana Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunan Alataş, bundan bir sonuç alamamıştı.

Azadiya Welat:

“Metin Alataş öldürülmüştür”

Ailesi Alataş'ın “öldürüldüğünü” söylerken, Azadiya Welat Gazetesi de yaptığı açıklamada “Metin Alataş öldürülmüştür” dedi.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde açıklama yapan Azadiya

Welat Gazetesi İmtiyaz Sahibi Eser Uyansız, Alataş'ın ölümünden üç ay önce darp edilmesini hatırlatarak, onun hedef seçildiğini söyledi. “Sözde açılım tartışmalarının olduğu bir süreçte bu saldırıların olması insanı düşündürmektedir.” diyen Uyansız, saldırının Newroz'da Kürt halkının ortaya koyduğu iradeye tahammülsüzlükten dolayı gerçekleştirildiğini söyledi.

Alataş'ın cenazesi, Adana'da binlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Halkın Alataş'ı sahiplendiği cenaze töreninde “Şehid namirin

sloganları atılırken, BDP Adana İl Başkanı Zeki Karataş, “Bu barbarlıktır, halk bu barbarlığa cevap verecektir. Halk olarak, kendimizi korumalıyız.” dedi. Törende konuşan Azadiya Welat temsilcisi Ali Kalık ise, “Belki bizim yetersizliğimizden dolayı arkadaşımızı koruyamadık. Ölümü sıradan bir ölüm değil” ifadelerini kullandı.

Kürtçe savunma yaptı, tutuklandı

Azadiya Welat'a baskılar, katliamlarla, kapatma cezalarıyla ve sansürleri son bulmuyor. Sürekli tehdit edilen

gazete çalışanları, gözaltı ve tutuklamalarla da yıldırılmaya çalışılıyor. En son, Amed'te mahkemede Kürtçe savunma yapmak isteyen Yazı İşleri Müdürü Mehdi Tannkulu'nun önce Kürtçe konuşması engellenerek, bu durumda “susma hakkını kullandığı kabul edileceği” söylendi; ardından tutuklandı. Tannkulu'nun Kürtçe savunma yapmak istediği için tutuklanması akıllara yine “Kürtçe kime serbest, kime yasak” sorusunu getirirken; “açılım”ın Kürtçe'yi nasıl ve ne kadar “özgürleştirdiğini” de bir kez daha ortaya koydu.

Gazetemiz'den Azadiya Welat'a dayanışma ziyareti

DIYARBAKIR- Mersin'de dağıtıcısı katledilen, mahkemede Kürtçe savunma yapmak isteyen yazı işleri müdürü tutuklanan ve 1 ay süreyle kapatılan Azdiya Welat gazetesine, gazetemizin Amed temsilciliği tarafından destek ziyaretinde bulunuldu. Ülkemizin günlük yayın yapan tek Kürtçe gazetesi olan ve bu özelliğinin yanı sıra Kürt ulusunun hak taleplerine ve mücadelesine ses veren Azadiya Welat Gazetesi, bu özelliklerinden dolayı sürekli egemen sistemin baskılarına maruz kalıyor. Gazetemizin Diyarbakır bürosu çalışanları, Azadiya Welat gazetesine yaptıkları ziyaretle, hem Metin Alataş'ın katlini kınadıklarını hem de gazetenin yazı işleri müdürü Mehdi Tannkulu'yla ve Azadiya Welat Gazetesi'yle dayanışma içinde olduklarını belirttiler. Çalışanlarımız ayrıca, hapisyanede bulunan Tannkulu'na, Azadiya Welat çalışanları aracılığıyla selamlarını ve dayanışma duygularını ilettiler.

Samsun'da Ahmet Türk'e faşist saldırı

Kürt siyasetçilerine yönelik saldırı dalgası, tırmanarak devam ediyor. Siyasi yasaklı eski DTP Eş Genel Başkanı Ahmet Türk, Samsun'da katıldığı mahkeme sonrasında, bir faşistin saldırısına uğradı. Burnuna yumruk darbesi alan Türk, Samsun'da gördüğü tedavi sonrasında yaptığı açıklamada, provokasyona gelmeme çağrısı yaptı. Saldırının, saldırıyı gerçekleştirmeden hemen önce, beraberindeki 10 kişiyle birlikte Adliye'den çıkan BDP'lilere hakaret içerikli sözler söylediği belirtilirken; BDP milletvekili Sırrı Sakık'ın polisleri ikaz etmesine rağmen, polislerin gruba hiçbir müdahalede bulunmayışı dikkat çekti. Polisler, Türk ve beraberindekilere 30 metre uzaklıkta bulunan gruba müdahale etmeyerek, adeta saldırıya davetیه çıkardılar. Saldırı sonrasında açıklama yapan Sırrı Sakık, Ahmet Türk'ün sağlık durumu hakkında bilgi verdikten sonra, “Faşist odaklar Türkiye'nin her yerinde var. Halklar arası kavgayı körüklemek isteyen kişiler var. Biz bunları tanıyoruz. Ancak orada görevli olan, görevli olup seyirci kalan görevli memurlar var. Bunların ne yap-

mak istediğini anlamadık.” dedi.

Ahmet Türk: “Faşist bir insanın saldırısı”

Saldırgandan şikayetçi olan Ahmet Türk ise, Havza Devlet Hastahanesi'nde yapılan tedavisinin ardından, şu açıklamalarda bulundu: “Herkesi aklıselim olmaya davet ediyorum. Faşist bir insanın saldırısına uğradık. Umut ediyorum ki, bu gibi şeyler toplumumuzda bir gerginlik yaratmaz. Tabi ki burada olayın işleniş biçimi ve alınan önlemler konusunun gerçekten incelenmesi gerekiyor. Polislerin arasında bu olay geliyorsa, elini kolunu sallayıp gelip yumruk atabiliyorsa, burada bir ihmâl var. Bunun ciddi şekilde araştırılmasını istiyoruz. Tekrar halkımıza şunu söylüyorum: Herkes akılselim olmalı. Gerginlik yaratmak isteyenlerin oyununa gelmemeliyiz.” Ahmet Türk'e yapılan saldırı sonrasında, halkın tepkisinden çekinen devlet erkânında da hareketlilik yaşandı. Başbakan'dan siyasi parti liderlerine, bakanlardan sanayicilere kadar pek çok bürokrat, Ahmet Türk'ü arayarak geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Ayrıca,

olayın ardından saldırıdan tutuklanan, İl Emniyet Müdür Yardımcısı'yla Şube Müdürü görevden uzaklaştırıldı.

Hürriyet yazarı Özdil faşizmi savunuyor!

Ahmet Türk'e yapılan faşist saldırı sonrasındaki yorumlardan en ilgi çekici olanı, Hürriyet Gazetesi'nin kadrolu yazarı Yılmaz Özdil'den geldi. Ahmet Türk'e yumruk atan faşist saldırıdan savunan Özdil, “yumruğunu adaletin tokmağı yerine koyup, Ahmet Türk'ün burnuna indiren kişi, bu ülkede pek çok kişinin duygularına tercüman oldu” ifadeleriyle, faşist saldırıyı, “adalet elçisi” yaptı. Yazısıyla faşist saldırıdan adeta “sırtını sıvazlayan” Özdil'i kendi gazetesinin okur temsilcisi bile eleştirirken; Adana Barış Meclisi ise, Özdil ve Hürriyet Gazetesi hakkında, “ırkçılığa tahrik ettiği”, “şiddet ve zorbalığa özendirildiği” gerekçeleriyle suç duyurusunda bulundu. Hürriyet yazarı Özdil, Ahmet Türk'e saldırıyı savunurken, ülkenin dört bir yanında ise onbinlerce kişinin saldırıya öfkesi vardı. Saldırının gerçekleştiği Samsun'da yapılan protesto gösterisi ise, yi-

ne faşistlerin hezeyanına sahne oldu. Faşist saldırının protesto edilmesi esnasında “Ya sev ya terk et” gibi sloganlar atıp tekbir çeken grup, protesto eden gruba saldırmak istedi. Ayrıca gruptaki bazı kişiler, küfür ve hakaretler yağdırdı. Protesto gösterisine saldıramayınca çileden çıkan faşist gürüh, TKP il örgütünün camlarını indirdi; sokak ortasında tekbir çekerek İstiklal Marşı okudu.

Yerel gazetelere sinen faşizm

Samsun'un yerel gazetelerinin tavrı da, faşist gürühtan farksız değildi. Ekip Gazetesi yazarı İsmail Temiz saldırıyı savunduğu yazısında, “Kendi seçim bölgemiz sanırsanız yanılırsınız” ifadelerini kullandı. BDP'lileri “vatan haini” ilan eden Haber Gazetesi yazarı Necdet Uzun ise, “Adliye kapısından katil de çıkar, küçük yaştaki çocuklara tacizde bulunan sapık da... Hatta, vatan haini bile...” yazarak, Ahmet Türk ile tecavüzçüleri aynı kapsama aldı. Halk Gazetesi'nde yazar Yener Cabbar ise, saldırıyı “halkın öfkesi”ne bağlayarak, “Çıktıklarında arabalarına binip gitseler sorun yok.” dedi.

“F tipleri mahpusu yalnız bırakıp, işkence zemini yaratıyor”

F tiplerinin “tabutluk” olduğu söylenen açıklama, şöyle devam etti: “Tecrit ve izolasyona dayalı infaz sisteminin tek sakıncası kişinin ruhsal ve bedensel bütünlüğü üzerindeki derin etkileri değildir. Bunun yanında en az onun kadar önemli olan, mahpusun yalnızlığında yararlanıp, işkencecilerin istedikleri şekilde işkence yapma zemini yaratmasıdır.”

Mehmet Kılıç'ın ölümünün Engin Çeber olayını hatırlattığı söylenen açıklamada, hapishanelerdeki katliamların bir an önce durdurulması talep edildi.

İHD'nin raporu hapishaneler gerçeğini gözler önüne serdi

İnsan Hakları Derneği'nin “2009 Yılı Cezaevleri Hak İhlalleri Raporu” ise, hapishanelerdeki durumu bir kez daha gözler önüne serdi. Hapishanelerde şu anda 120.000 tutsağın bulunduğu kaydedilen açıklamada, bunlardan 2800'ünün çocuk olduğu vurgulandı. Rapordaki “2009 Yılı İhlal Bilançosu” da ilgi çekici. Bilanço'ya göre, İHD'ye sadece 2009 yılında, işkence ve kötü muamele için 397 kişi başvurmuş. Sağlık hakkı ihlali için başvuru 554, disiplin cezası için 586, fiziki koşulların kötülüğü için 236, Kürtçe konuşma ve haberleşme hakkı ihlali için 173, sevk uygulaması ihlalleri için 105, üst arama ve ziyaret ihlalleri için 98 kişi başvuru yaparken; İHD'nin bildiği el konulan kitap ve mektup sayısı ise 205...

İnsan Hakları Derneği'nin internet sitesinden ulaşılabilecek raporda, hak ihallerinin ayrıntılı anlatımıyla birlikte, İmralı Hapishanesi'ne ilişkin özel bir bölüm de bulunuyor.

Saldırı protesto edildi!

Türk'e yapılan saldırıyla ilgili en kitlesel tepki ise, Amed'teydi. BDP Amed İl Örgütü önünde toplanan Amed halkı, “Ahmet Türk'e uzanan eller kırılсын” sloganları attılar. Oldukça öfkeli olan Amed halkının alkış, zılgıt ve sloganları, yapılan açıklama boyunca dinmedi.

Amed'te açıklama yapan Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, saldırının “yediden yetmiş Kürt halkına” yapıldığını söyleyerek, “Kürt halkı şiddete boyun eğmeyecek” dedi. Saldırının “münferit” olduğuna ilişkin iddialara da yanıt veren Baydemir, şöyle konuştu: “Türkiye'de deli ortalaması, dünya ortalamasından çok. Ama sadece Samsun'da deli yoktur.

Diyarbakır'ın, Şırnak'ın, Hakkari'nin delileri var. Bu oran Türkiye ortalamasının üstündedir. Bu iş delilerin işi değil, siyasetin işidir.” Açıklama yapan BDP milletvekili Gülten Kışanak ise, önce kitleye Ahmet Türk'ün selamını iletti, ardından, “O saldırıyı yaratan zihniyet hedefimizdir” dedi. Kışanak'tan sonra söz alan BDP Amed İl Başkanı Cafer Kan ise, saldırıların başbakanın cesaret aldığını ifade ederek, “Sayın Ahmet Türk'e yönelik bu çirkin saldırıyı lanetliyoruz, saldırının ve saldırının arkasındaki uzantılarının açığa çıkartılmasını, başta hükümet olmak üzere devlet yetkililerinden istiyoruz.” dedi.

Yine çocuklar tutuklandı

Ahmet Türk'e saldırıya ilişkin Hakkâri'de yapılan protesto gösterisine ise polis terörü damga vurdu. Saldırıyı protesto eden gruba saldıran polis, “kadın, çocuk demeden”, halka acımasızca saldırdı. Polisin cep telefonu kamerasına yansıyan bir çocuğa adeta işkence yaptığı, kolunu kırmaya çalıştığı görüntüler ise, daha önce Hakkâri'de kolu kırılan çocuğu hatırlattı; “açılım”dan sonra ne değiştiği sorusunu akıllara getirdi. Saldırı sonrasında 9 kişi gözaltına alındı. Cizre'de Ahmet Türk'e saldırıyı protesto eden iki çocuk ise tutuklanarak hapishaneye gönderildi. 15 yaşındaki çocukların “örgüt üyesi” oldukları iddia ediliyor.

Faşist saldırıya Ağrı, Muş, Van, Antep, Ankara, İzmir, İstanbul ve daha pek çok ilde de öfke yağarken, Kızıltepe ve Nusaybin'de ise esnaf protesto için kepenk kapattı.

TEKEL işçilerinden TBMM başkanına: Bizi aç bıraktınız!

ADIYAMAN- TBMM'nin 90'ıncı yılı için Adıyaman'da kurulan ormana fidan dikmek için kente giden meclis başkanı Mehmet Ali Şahin, TEKEL işçilerinin protestosuyla karşılandı. TEKEL işçilerinin taleplerini dile getirmesinden ve ekmeklerini-işlerini istemelelerinden rahatsız olan Şahin, "Bunlar bindiği dalı kesiyor. Bağırarak, çağırarak bir yere varamazlar." sözleri ile bu rahatsızlığını dışa vurdu. TBMM başkanı Mehmet Ali Şahin'in kente geldiğini ve valiyi makamında ziyaret edeceğini öğrenen TEKEL işçileri, Şahin'i, "İş-ekmek yoksa, banş da yok", "Her yer TEKEL, her yer direniş", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek", "AKP şaşırma, sabnımızı taşıрма" sloganları atarak protesto ettiler. Otomobilinden inen ve protestoyu görmezden gelen Şahin, Vali Ramazan Sodan'ın makamına çıktı. Şahin, Vali Sodan'la çayını içip kulaklarını TEKEL işçilerinin taleplerine tıkarken, polisler tarafından oluşturulan kordon ile valiliğe yaklaşmaları engellenen TEKEL işçileri ise dışarda sloganlı tepkilerini sürdürdüler.

Bindikleri dalı kesiyorlar

Valilikten çıkışında gazetecilerin sorularını yanıtlayan TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin, TEKEL işçilerinin protestosuna tepki gösterdi. Özelleştirmenin yıllar önce başladığını ve kamu kurumlarında çalışanların 4/C statüsüne alındığını söyleyen Şahin şöyle devam etti: "Özelleştirme 1992'de başladı. Devlet tüccar olmaktan vazgeçip, ticaretle uğraşma işini özel sektöre devretmeye karar verdi. Devlet artık tüccarlık yapmayacak, sanayicilik yapmayacak, ayak kabı, elbise üretmeyecek. Bütün bunları yapacak olan özel sektör olacaktır diye bu yola girdi. Ben 2002 yılında Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı oldum. Toplu görüşme ve sözleşmelerden sorumlu olduğum için 2004'te Türk-İş'i ziyarete gittim. Türk-İş önünde bir grup önüne çıktı ve 'Biz özelleştirme mağduru' dediler. Türk-İş'te bunların nasıl istihdam edilebileceğini söyleyince, 4C pozisyonunda kamu kurumlarında istihdam edilebileceklerini öğrendim. Bunun üze-

rine konuyu Bakanlar Kurulu'na götürdüm ve özelleştirme nedeniyle işsiz kalmış olan 11 bin civarı insanımız için kanuni düzenleme yaptık. Böylece özelleştirme nedeniyle işsiz kalan insanlarımızı başta Milli Eğitim ve Adalet Bakanlığı olmak üzere değişik kamu kurumlarında 4C'li olarak istihdam ettik. Şu anda dışarıdan sesi gelenlerin çalıştığı fabrikalar da özelleşti veya kapatıldı. Bu arkadaşların tamamı ortalama 40 bin lira tazminat aldı. Özel sektörde çalışıyadı ve fabrika kapatılıyadı bu insanlar sadece tazminatlarını alacak ve yeni iş bulamayacaktı. Ama devlet vicdanlıdır ve biz vicdanlı davranıp bunlara iş verdik. Gelirin başvurunun sizleri atayalım diyoruz, üstelik iyileştirmeler de yapıldı. Bu arkadaşlar tam yıl çalışacak ve ücretleri 900 ile 1000 lira civarı olacak. Bu kadar işsiz insan varken, 500-600 liraya çalışmaya hazır insan varken, 900 liraya çalışmayacak bir de eylem yapacaksınız. Bu bindiğin dalı kesmektir. Bağıra çağıra hak elde edeceklerini sanıyorlarsa, asla hak elde edemezler. Bunu bilmeleri gerekiyor."

'Bizim maaşlar da bize ancak yetiyor!'

TBMM Başkanı Şahin, bir gazetecinin asgari ücretin düşüklüğünü eleştirerek, birçok milletvekilinin hem vekil hem de emekli maaş almasının doğru olup olmadığını yönündeki sorusuna, "Milletvekili özlük hakları, ilgili yasa maddesi ile belirlenmiş ve bu kapsamda ödenmektedir. Bu yasa 1982 Anayasa'sı ile belirlenmiş ve bu anayasa referandumla götürülerek halkın yüzde 90 oyu ile kabul edilmişti. Yani 'milletvekili neden yüksek maaş alıyor' dersiniz, buna yüzde 90 halk, yani siz karar vermiş oldunuz" dedi.

Milletvekillerinin sık sık seçim bölgelerine gidip halkla görüştüğünü ve Ankara'da her gün gelen misafirlerini ağırladığını hatırlatan Şahin, bu harcama ve vekillerin kendilerinin karşıladığını belirtti. Bu nedenle vekilin maaşının vatandaşın karşılanması yansıdığını ifade eden Şahin, "Şunu çok açık söyleyeyim ki, bizim milletvekillerimizin aldığı ücretler,

diğer ülkelerdeki parlamenterlerden daha az. Bundan dolayı 'asgari ücretle çalışan şu kadar alıyor' dersiniz hiçbir vekil ne geleni ağırlar, ne seçim bölgesine gider. Sorumluluk sahibi olan arkadaşların yükü de ağırdır. Adıyaman'ın bir köşesindeki emekli ile yasama görevi yapan milletvekilini aynı kefeye koymayın." diye konuştu.

"Bizi aç bıraktınız"

Ziyaretin ardından Adıyaman Belediyesi'ne gitmek için valilik binasından otomobili ile çıkan Mehmet Ali Şahin'i, dışarda bekleyen TEKEL işçileri protesto etmeyi sürdürdü. Ellerine aldıkları ekmekleri havaya kaldırıp "Bizi aç bıraktınız" diye bağırarak TEKEL işçileri, eylemlerini sürdüreceklerini belirten ve iktidardan eleştiren sloganlar attı. Bölgede ölen alan çok sayıda polisin Şahin'in konvoyuna yaklaştırmadığı TEKEL işçileri, bir süre slogan attıktan sonra valilik binasından ayrıldı.

Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz

ANKARA- Eğitim-Sen'in, "Kamusal, Parasız Eğitim; Kadrolu Çalışma ve Demokratik Yaşam" şiarıyla 17 Nisan'da Ankara'da gerçekleştirdiği mitingde binlerce eğitim emekçisi alanları doldurarak taleplerini haykırdı. Ülkenin kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına dört bir yandan kitlesel bir şekilde Ankara'ya gelen eğitimciler, Kurtuluş Meydanı'nda toplanarak Ziya Gökalp Bulvarı'na yürüdüler. Atamayıp atılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP), işten atılan İSKİ İşçileri, İşsiz ve Güvencesiz Eğitimciler Platformu (İGEP)'nin merkezi olarak katıldığı mitinge, aralarında Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nin de bulunduğu birçok devrimci, demokratik kurum da destek verdi.

Tehditler sökmeyi

Valiliğin, mitingden bir gün önce yaptığı açıklama ile yürüyüş güzergâhının belirlenen eylem ve gösteri alanları içerisinde olmadığını belirterek gereğinin yapılacağı yönü tehditleri boş çıkarılarak, demokratik hak ve taleplerin bu tür açıklamalarla durdurulmasına müsaade edilmedi. Bunun yanında Ankara'ya gelen bazı otobüslerin arama noktalarını

dan geçirilerek keyfi uygulamalar ve baskılara maruz bırakıldığı öğrenildi. Taleplerin ülkenin dört bir yanından gelen eğitimcilerin ağzından Kürtçe ve Türkçe sloganlarla haykırıldığı mitingde; eğitim ve sağlık alanında uygulanan politikalarından çalışma yaşamının içerisine sürüklendiği çıkmazlara kadar bir dizi uygulamanın ve şiddetin, egemen zihniyetin çıkmazı olduğuna dikkat çekildi. "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!", "Parasız, bilimsel, laik, anadilde eğitim!", "Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarının atıldığı mitingde Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç ve KESK Genel Başkanı Sami Evren birer konuşma yaptılar. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, hükümetin kamusal alanları toptan tasfiye çabası çerisinde olduğunu, eğitimde 'kaynak yok' denilmesine karşın özel okullara büyük kaynaklar aktarıldığını belirtti. İktidarın türlü açılım aldatmacalarıyla emekçi halkın gözünü boyadığını belirten Kılıç, hiçbir sorunun; muhatapları görmezden gelinerek çözülemeyeceğini vurguladı.

Anayasa paketi emekçilerin aleyhine

Eğitimin her kademesinin piyasalaştırıldığını ve eğitim emekçilerinin, öğrencilerin ve işçilerin sokaklarda cop ve gazla karşı karşıya bırakıldığını ifade eden Kılıç, güvencesiz, sözleşmeli, taşeron ve esnek çalışma modellerinin gittikçe yaygınlaştırıldığını, bu saldırılara topyekun bir karşı koyuşla zaferin elde edilebileceğini kaydetti. Anayasa değişikliği paketinin TBMM gündeminde olduğunu belirten Kılıç, bu pakette eğitim, sağlık gibi temel hakların güvence altına alınmadığını, emeği ve emekçileri görmeyen bir anayasa taslağını kabul edemeyeceklerini sözlerine ekledi. Sınav sisteminde kırık eylem yapan liseliler ve demokratik taleplerini dile getiren birçok kesime karşı bir devlet terörünün olduğunu ifade eden Kılıç, Eskişehir'de bir ayı aşkındır kayıp olan ve yetkililerin hiçbir açıklama yapmadığı eğitimci Mehmet Ali Örkmez'in sorumlusunun egemenler olduğunu belirtti. Kılıç, bütün bu sorunların ortadan kaldırılmasını sağlayacak bir ülke yaratmak için eylemde olduklarını söyledi. Kılıç konuşmasında Ahmet Türk'e yönelik faşist saldırıya da kınayarak bu gerici ve ırkçı saldırıların özgürlük

ve demokrasi mücadelesine vurulmuş bir darbe olduğunu ifade etti.

12 Eylül mantığıyla sorunlar çözülemez

KESK Genel Başkanı Sami Evren ise yaptığı konuşmada, Eğitim-Sen'in TÖB ve TÖS'ün devrimci mirasını sürdürdüğüne, emek ve özgürlük mücadelesini hiçbir zaman birbirinden ayırmadığına dikkat çekti. Anayasa tartışmalarına değinen Evren, 12 Eylül cuntasının ürünü olan hiçbir çabanın emek ve çalışma yaşamının sorunlarını çözemeyeceğini, bu ülkenin emekçileri, işçileri, ezilen ulus ve mezheplerinin görüş ve taleplerini dikkate almayan hiçbir mücadelenin sonucunda kazanılabileceğini söyledi. Evren, 1 Mayıs'ta alanlara çıkacaklarını ve egemenlere gereken cevabı vereceklerini söyledi. Konuşmasını, işyerlerinde 1 Mayıs mücadelesini örme çağrısıyla bitiren Evren'in yaptığı bu konuşmanın ardından miting sona erdi.

Çemen Tekstil'de patronun oyunları bitmek bilmiyor

GAZİANTEP- Çemen Tekstil işçileri, Öz İplik-İş Sendikası'nın patronla iş birliği içinde üye kaydı yaparak DİSK Tekstil'in yetkisini düşürmeye çalışmasını, 15 Nisan günü, Öz İplik-İş önünde yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Gaziantep'teki sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği açıklamada, Öz İplik-İş'in patron yanlısı tutumu kınanarak, bu tutumundan vazgeçmesi istendi. Açıklamada konuşan DİSK Bölge Temsilcisi Nihat Bencan, Çemen Tekstil'de 74 gün süren grevin ardından kentin yöneticileri ve ileri gelenleri huzurunda masada başında anlaşma sağlanarak grevin bitirildiğini, ancak işçilerin sorunlarının bitmediğini söyledi. Nihat Bencan, Öz İplik-İş'e yapılan üye kayıtlarından sendika olarak haberleri olmadığını, kendilerinden habersiz kayıtlar yapıldığını iddia eden Öz İplik-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Kaplan'ın da sözlerini inandıklarını dile getirdi.

Mehmet Kaplan da açıklamaya katılarak, Öz İplik-İş'e üye kaydı yapılmasından kendisinin haberi olmadığını yineledi. Kaplan, kendisinin ve sendika şube yönetiminin haberi olmadan, Çemen Tekstil patronu Kamil Çetinkaya ve fabrikadaki yöneticiler tarafından işçilerin baskıyla Öz İplik-İş'e üye yapıldığını söyledi. Kaplan, geçen yıl da örgütlenme sürecinde patronun kendisini fabrikaya çağırarak görüştüğünü, ancak kendisinin bunu kabul etmediğini ve sözünde durduğunu belirtti. Çemen Tekstil patronunun art niyetli olduğunu söyleyen Kaplan, "Buradan patrona sesleniyorum; beni kullanma." diye konuştu.

Mehmet Kaplan'ın üye kayıtlarından kendilerinin haberi olmadığını söylemesi üzerine işçiler, üye kayıtlarını Mehmet Kaplan'ın birey olarak kendisinin yapmadığını, ancak kendisinin genel başkan yardımcısı olduğu sendikaya üye yapıldığını ve bunun da sorumluluğunun kendisinde olduğunu dile getirdiler. İşçilerin tepkilerinin yoğunlaşması üzerine DİSK Tekstil yöneticileri tarafından eylem bitirildi.

Karadeniz'de çay eylemi

TRABZON- Karadenizli üretici köylü, sokakta sesini duyurmaya, ekmekğine ve geleceğine sahip çıkmaya devam ediyor. Uzun süredir devletin uyguladığı politikalar nedeniyle zarar gören Karadenizli çay üreticileri, 18 Nisan günü Trabzon'un Of ilçesinde sokaklara çıktı. Çiftçi-Sen ve Çay-Sen'in birlikte organize ettiği "Çayına, Suyuna Sahip Çık" mitingi bölgedeki çok sayıda çay üreticisini ve çevre dostunu bir araya getirdi. Of Belediye Meydanı'nda toplanan kitle, "Çay Kanunu Tasarısı'nı ve bölgede yapılmı devam eden hidroelektrik santrallerini (HES) protesto etti.

Çiftçi-Sen, Çay-Sen, Fındık-Sen, KESK, CHP, ÖDP, TKP, Halkevleri ve Karadeniz Teknik Üniversitesi Öğrenci Kolektifi ve Derelerin Kardeşliği Platformu'nun destek verdiği mitingde "Çayda sömürüye son", "Sözleşmeli köleliğe hayır", "Konsey, yasaları al başı-

na çal", "Enerji değil, hayat lazım" dövizleri taşıyan kitle, sık sık "AKP şaşırma, sabnımızı taşıрма", "HES'ler yıkılsın, çay kanunu altında kalsın", "Çayına, suyunu, onuruna sahip çık", "Özelleştirmelere hayır", "Çaykur halkındır, sat-tırmayız" sloganları attı. Mitingde yapılan konuşmalarda, devletin özelleştirme saldırılarına ve üretici köylüyü bitirme planlarına dikkat çekilerek, fındığı bitirmek için büyük çaba sarf eden devletin şimdi de gözüne çay üreticisini kestirdiği kaydedildi. Yapılmaya çalışılan çay politikalarıyla üreticiye çayını tamamen söktürmek olduğuna dikkat çekilen konuşmalarda, çıkartılmak istenen çay yasasının bu anlamıyla çay üreticisini büyük bir yıkıma sürükleyeceğinin altı çizildi ve bu saldırıları geri püskürtülebilmek için üretici köylünün örgütlenmesinin zorunluluğuna işaret edildi.

Aynur Çamalan'a destek sürüyor

ANKARA- Aralarında Demokratik Haklar Federasyonu'nun da yer aldığı Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu, 4 Şubat eylemine katıldığı için TÜBİTAK tarafından işten atılan Aynur Çamalan'ı ziyaret etti. Ziyarete platform adına yapılan açıklamada, Aynur Çamalan'ın vermiş olduğu mücadelenin takipçisi olunduğu ve bu haklı mücadeleye her türlü desteğe hazır olunduğu ifade edildi. Kendisini ziyarete gelen platform üyelerine hitaben Aynur Çamalan da

kısa bir konuşma yaptı. Çamalan, başta kendi sendikası olmak üzere diğer sendikaların da sürecin başından bu yana tepkisini kaldıklarını söyledi. Çamalan, sendikasının süreci hukuksal olarak takip ettiğini ve TÜBİTAK önünde verdiği direnişin sendikası tarafından çok yoğun sahipleştirilmediğini belirtti. Çamalan hak arama mücadelesini sadece hukuksal olarak değil, TÜBİTAK önünde verdiği direnişle de devam ettireceğini ifade etti ve 30 Nisan günü saat 11.30'da görülecek mahkemeye tüm emek ve demokrasi güçlerini beklediğini söyledi.

İstanbul'da suya sessiz sedasız zam yapıldı

İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSKİ), su fiyatlarına 1 Mart tarihinden itibaren geçerli olmak üzere 4 ila 10 kuruş arasında değişen oranlarda zam yaptı. Zam, İSKİ'nin sitesi dışında yayınlanmazken, İSKİ'nin sitesini düzenli takip etmeyen milyonlarca İstanbullu, zamdan henüz habersiz. İSKİ'nin hiçbir yere duyurmuyarak sümen altı etmeye çalıştığı zamlar, Nisan ayı su faturalarına yansiyacak ve milyonlarca İstanbullu ancak Nisan ayına ait su faturasını incelediğinde zamdan haberdar olabilecek! Yeni tarifeye göre 0-10 metreküp arası su kullanımı 2.31 liradan 2.35 liraya, 10-20 metreküp arası kullanım 3.47 liradan 3.54 liraya çıktı. 20 metreküpün üstündeki su kullanımları ise 4.62 liradan 4.71 liraya çıkarken işyerleri için 4.97 lira olan su birim fiyatı da 5.05 liraya çıktı.

"Siz zammı görmezden gelin, biz de sizin yaptıklarınızı!"

Sessiz sedasız yapılan zamlara ilişkin mecliste verilen gensoruya yanıt AKP'li Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu'dan geldi: "İSKİ zaten kâr etmiyor. Hortumlanmış bir kurum devraldık. Eski defterleri açtırmasınlar, ağızlarını kapalı tutacaklar." Bu sözleri ile gensoruyu veren CHP'lilere, 'siz zammı görmezden gelin, biz de sizin yaptıklarınızı' mesajı veren Eroğlu, Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu 1994 yılında İSKİ Genel Müdürlüğü'ne getirilmiş ve 2002 yılına kadar bu görevi sürdürmüştü.

TARİŞ'te direnen işçiler kazandı

İZMİR- Bir buçuk aydır İzmir'de TARİŞ Bölge Müdürlüğü önünde direnen TEKSİF üyesi TARİŞ işçileri tazminatlarını almayı başardı. Direnişin 46. gününde yapılan ve işçilerin de kabul ettikleri anlaşmaya göre 45 gündür direnen işçiler tazminatlarını taksitler halinde alacaklar.

Direnişten önemli oranda etkilenen yönetim, fabrikaları satışa çıkararak oradan gelecek parayı da işçilere ödeyeceğini ilan etti. Sendika, işçi temsilcileri ve patron temsilcileri arasında yaşanan toplantıların ardından mutabakat sağlandı. Sendika, makinelerden gelecek paranın, başından beri direnişte yer alan 350'ye yakın işçiye verilmesini talep etti. Birlik de bunu kabul ederek uygun bir ödeme planı çıkardı.

Direnen işçilerin tazminatlarının %35'i 20 Nisan'da, %35'i 4 Mayıs'ta olmak üzere %70'ini ödenecek. Geri kalan para ise %15+%15 biçiminde 30 Haziran ve 30 Temmuz'da ödenecek.

Direnişe katılmayan işçilere ise %10 ila %15 arası ödeme yapılması bekleniyor.

Ayrıca başından beri direnişte yer alan ancak kapsam dışı olduğu için sendika üyesi olmayan çalışanlar da bu anlaşmaya dahil edilecekler.

Sendika ve işçi temsilcileri ile patron arasında 14 Nisan günü vanlıan ve işçilere duyurulan mutabakat 15 Nisan sabahı direniş alanında toplanılması ile oylamaya sunuldu. TEKSİF Genel Mali Sekreteri İbrahim Öner tarafından oylamaya açılan öneri işçilerin genel olarak onaylaması ile kabul edildi.

"Akıllı olun, yoksa sizi morga gömerim"

Altı yıldır Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde temizlik işçisi olarak çalışan Dev Sağlık-İş üyesi Mesut Özdemir keyfi bir şekilde işten çıkarıldı. Çeşitli hakaretlere maruz kalan ve saldırıya uğrayan Mesut Özdemir'e destek amacıyla Dev Sağlık-İş tarafından 11 Nisan günü bir basın açıklaması yapıldı.

Öğle saatlerinde Klinik Girişi önünde toplanan Dev Sağlık-İş üyeleri, gerçekleştirdikleri basın açıklamasında Mesut Özdemir'e yapılan hakaretleri ve saldırıları, bu hareket ve saldırıları yapanları teşhir ederek, bu kişilerin hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirttiler.

Açıklamada, "işe zamanında gelmeme ve tehditkar konuşmak" iddiasıyla işten atılan Mesut Özdemir'in kimseyi tehdit etmediği, aksine kendisinin tehdit ve saldırılara maruz kaldığı vurgulandı. Açıklamada, taşeron firmaların bizzat Mesut Özdemir'in kolunu sıkarak, "Ben başka şeflere benzemem, canını yakarım!" dediği belirtildi. Yine bir başka çalışana da "Akınlızı başınıza alın, sizi morga gömerim!" şeklinde sözler sarf edildiği belirtildi.

Diyarbakır'da modern ağalar işçilerin kanını emiyor

"Adam para vermiyor. Burada her fabrikada senede bir kişi ölüyor. Makine kazası, elektrik kazası... Bazıları da ateşin içine düşüyor, ölüyor. Vallahi ben kaçtım abi. Battal Gazi'nin filmi vardı ya; esirleri topluyorlardı, zincire vuruyorlardı. Bizim durumumuz da aynen o hesap işte!"

"Ateş! Avrupa'da volkan patlaması oldu ya, lavlar etrafa yayıldı. İşte o neyse, bizim işimizdeki ateş de öyle! İki eldiven takıyorsun, bir tuğlayı tutamıyorsun. Hayat değil bu! Şu anda, 4 kişiyle, günde ortalama 8000 tuğla atıyorum. 8000 tuğla 60 TL ediyor. Adam başı 15 TL..."

DIYARBAKIR- Diyarbakır Merkez'e bağlı Bağışar Beldesi'nde bulunan 11 tuğla fabrikasında kölelik koşullarında yaşayan 1500 işçi, iş koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerinde artış sağlanması talebiyle greve çıktı! İşçilerin grevi dördüncü günde sonlanırken, hiçbir kazanım elde edilemedi. "Ali cengiz" oyunlarıyla kandırılan işçiler grevin bitirilmesi kararını protesto ederken, "Birlik olmazsak işte böyle kazanamayız" dediler.

Diyarbakır'ın Merkez'e bağlı beldesi Bağışar, 12.000 nüfusa sahip. Tuğla fabrikasından başka geçim kaynağı olmayan beldede, tuğla fabrikasında çalışan yaklaşık 1500 işçinin dışında kalanların çoğu işsiz. Kahvelerden başka sosyal alanı bulunmayan beldede, yoksulluk kol geziyor. Beldenin halen isimleri anılan ağaları bugün fabrika sahibi olarak ağalıklarını sürdürürken; Bağışar köylüleryise, günde 13 TL yevmiyesiyle 12 saat çalışmak zorunda kalıyor.

Her fabrikada her yıl bir işçi ölüyor!

Bağışar Beldesi'nde bulunan 11 tuğla fabrikası ise, bölgenin tuğla ihtiyacının önemli kısmını karşılıyor. "Çavuş" sistemi olan fabrikalarda, her çavuşa 40 işçi düşerken; "çavuş"lar, işçilerin yevmiyelerinin yarısını el koyuyor. Böylece "çavuş"lar her gün daha fazla zenginleşirken, işçiler ise kölelik koşullarında, "modern serf" olarak yaşamak zorunda kalıyorlar. Ayrıca tuğla fabrikasındaki işçiler, yüzlerce santigrat derecelik fırınların karşısında, hiçbir sağlık güvencesi olmadan çalışmak zorunda kalıyorlar. İşçilerin önemli kısmı astım, tifo gibi hastalıklara yakalanırken, her yıl her fabrikadan en az bir işçinin öldüğü belirtiliyor.

Fabrikanın insan onuruna aykırı çalışma koşullarına ve hayatta kalmak için dahi yetmeyecek olan ücretlerine karşı ayağa kalkın tuğla fabrikası işçileri, 14 Nisan'da greve çıktılar. Greve fabrikalarda çalışan bütün işçiler katılırken, Diyarbakır'da dört gün boyunca tek tuğla üretilmedi. Ancak işçilerle yaptığımız görüşmelerde, grevin, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve medyanın ilgisizliği neticesinde başarısızlıkla sonuçlandığını öğrendik.

Şimdi, işçilerle ve belde sakinleriyle konuya dair yaptığımız görüşleri okurlarımızla paylaşıyoruz.

Beldede ilk olarak, işçilerin bir araya geldiği bir bahçeye uğruyoruz. Fakat, bahçedeki işçiler, gazeteci olduğumuzu duydukları anda sohbetlerini kesiyorlar. Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla, işçiler, yanlarında "çavuş"ları olduğu için konuşmaya çekiniyorlar. Günde 13 TL aldıkları işlerini kaybetmemek için, koşullarından bahsetmemeye çalışıyorlar.

"İşçinin kanını emerek evler, arabalar aldılar"

Buradan ayrılıp, beldenin en işlek kahvesi olan, ayrıca işçilerin grev kararını da aldıkları kahveye gittik. Burada, kahvehanenin ismini vermek istemeyen işletmecisiyle görüştük. Kahvehane işletmecisi, tuğla fabrikasındaki çalışma koşullarını

şöyle anlatıyor: "Çok zor iştir. 10 günde bir çift ayakkabın yanıyor, atıyorsunuz. Fırından, ateşin içerisinden tuğla çıkıyorsunuz. Ateş yüzünü, eldivenini yakıyor. O gün iki kişi geldi, yakaları, saçları hep yanmıştı. Bu fabrikatörlerle, yani İnci, Dicle, Çağdaş, Bloksan şirketleri, Diyarbakır'ın yarısını almışlar. Daireler, arabalar... Bunlar nerden geldi? Adamın aldığı araba ikiyüz milyar. İşçinin kanıdır hepsi. Bu çavuşlar bir battaniyeyle gelmişlerdi buraya. Yani adalet midir bu? Adam geldiğinde 'selamunaleyküm' demeyi bilmiyordu. Biz ise buranın yerlisiyiz. Şimdi o daireler, arabalar aldı."

"Jandarma "üç renk" e müdahale ediyor; sigortasız işçiyi görmüyor!"

Tuğla fabrikalarının çok sayıda belgesinin eksik olduğunu ve yasadışı olarak sigortasız işçi çalıştırdıklarını söyleyen kahvehane işletmecisini, sözlerini şöyle sürdürdü: "Benim bir kahvem var. 'Amed Kiraathanesi' yazıyor diye, jandarma geldi, sildirdi. Sonra içeri girdi, neymiş, 'üç renk' bir araya gelmiş. Bunun için sorun çıkardı. Sonra da belgelerimi sordu. Hepsine tek tek gittim, uğraştım, yaptırđım. Benim küçükük kahvemle bu kadar uğraşıyorlar. Orada 1500 işçi sigortasız. Belgeleri de eksik. O fabrikatörlerle niye uğraşmıyorlar? Maliye geldi, fabrikanın içine girmede. TEDAŞ da aynı şeyi yaptı. Sanayi kocaman ama, adam 1000 TL elektrik faturası veriyor. Maliyeci vergi levhası için kahveye giriyor, oraya gitmiyor."

"Ağalık sistemi vardı eskiden, şimdi de öyle olmuş"

Kahvehanede oturan ve dönem dönem tuğla fabrikasında çalışan bir belde sakini ise, yaşam koşullarını şöyle anlatıyor: "Sigortamız yok, bir şeyimiz yok! Sekiz kişi tek göz evde yatıyoruz. Bak işte, bak! Boğazımız açık kokuyor! Ağalık sistemi vardı eskiden, şimdi de öyle olmuş. Karakollar fabrikatörlerle birliktedir. Göz yumuyorlar. Herkes fabrikatörün yanında. Çevre Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı bunlara nasıl belge veriyor anlamıyorum." Kahvede oturan bir başka tuğla işçisi olan 37 yaşındaki Murat Karakaş ise, 13 yaşından beri fabrikada çalıştığını söyleyerek, şunları anlatıyor: "Yedi nüfuslu bir aile reisiyim. Evim yok, hiçbir şeyim yok. Yüzde yirmi zammı kabul ettiler. Niye kabul ediyorsun? Bunu kabul edeceksen, niye greve gidiyorsun ki? Ben grevdeki bu anlaşmayı kabul etmiyorum. Bak, niye kabul ettiler bunu? Ben söyleyeceğim, başka hiçbir işçi söylemez, korkarlar. Bunlar daha önce işçilere 3000 TL avans verdiler. Borçlandırdılar, kendilerine köle yaptılar. Şimdi de anlaşmayı kabul etmek zorunda bırakıyorlar."

"Yemek yok, servis yok, sigorta zaten yok!"

Murat Karakaş, iş koşullarından bahsetmesini istediğimizdeyse şunları anlatıyor: "Bu işin saati yok. Sabah dörtte gidersin fabrikaya; bazen akşam altıya kadar çalışsın. Ateş! Avrupa'da volkan patlaması oldu ya, lavlar etrafa yayıldı. İşte o neyse, bizim işimizdeki ateş de öyle! İki eldiven takıyorsun, bir tuğlayı tutamıyorsun. Hayat değil bu! Şu anda, 4 kişiyle, günde ortalama 8000 tuğla atıyorum. 8000 tuğla 60 TL ediyor. Adam başı 15 TL... İş organlarım hep çürüdü. Kömürden işte... Astım kapıyorsun, tifo kapıyorsun. Yemek yok,

servis yok, sigorta zaten yok! Orada senin elin, vücudun yansa, adama 1000 TL verip sus diyorlar; örtbas ediyorlar. Adam da ne yapsın, mecburdur almaya. Dava açsak, avukat parasını bile karşılایamayız."

Karakaş, grevin nasıl başladığına ilişkin sorumuzu ise, şöyle anlatıyor: "Başlangıçta gene iyiydi. Gelirler bizi arabayla alır, geri bırakırlardı. Yemeğimizi verirdi. Şimdiyse öyle değil. Üç yıldır zam yok! Üç yıldır köle gibi çalışıyoruz. Dedik ki, buna bir son verelim. Bir gün kahvede arkadaşlarla oturduk, karar aldık. Herkes gittiği fabrikada grevi anlatacak, işi bırakacak. Başta yüzde elli zam ve sigorta istedik. Ama gittiler, yüzde yirmiyi kabul ettiler; sigorta da yok! Biz grevi yaptığımızda adamlar jandarma karakolunu arayıp, 'fabrikayı teröristler bastı' demişler. Ben ne yapmışım! Sadece hakkımı aramışım!"

"9 yıl çalıştıktan sonra fabrikadan kaçtım!"

1999 yılına kadar, 9 yıl fabrikada çalışmış ve sonunda kendi tabiriyle "kaçmış" olan Mehmet Akyol ise, şunları anlatıyor: "Adam para vermiyor. Geçen gün bir fabrikada birinin eli kesildi. Burada her fabrikada senede bir kişi ölüyor. Makine kazası, elektrik kazası... Bazıları da ateşin içine düşüyor, ölüyor. Kafana bir sıcak tuğla düşse, tamamdır zaten. Vallahi ben kaçtım abi. Battal Gazi'nin filmi vardı ya; esirleri topluyorlardı, zincire vuruyorlardı. Aynen o hesap işte!"

Fabrikada kadın ve çocukların da çalıştırıldığını söyleyen Akyol, şunları anlatıyor: "Kadınlar da var fabrikada. Tuğlaları banttan alıp istifliyorlar. Daha önce erkekler yapıyordu bu işi de. Onlar ücreti kabul etmeyince, kadınları aldılar. 300 TL'ye çalıştırıyorlar. İşte hesaplarına daha uygun geldiği için, kadınları çalıştırıyorlar. Bunun yanında, ufacık yaşta çocuklar da çalıştırılıyor."

"Sendika başkanlarını defalarca çağırdık, gelmediler"

Görüştüğümüz, ismini vermek istemeyen bir başka fabrika işçisi ise, sendikalardan yakınıyor. Ayrıca, birlik olamadıklarından yakınan işçi, şunları anlatıyor: "Basın hiç gelmedi. Sendika başkanlarını defalarca çağırmamıza rağmen gelmediler. Toplantı düzenledik, geleceğiz dediler; sonra hepsinin işi çıktı. Kimse yanımızda olmayınca, patronla anlaşma yaptık. Ama hiçbir düzelme olmadı. Yine sigortasız, 15 TL yevmiyeyle köleliğe devam... Hayvan gibi çalıştırıyorlar. Toz-duman içinde... Sağlık güvencesi yok, hiçbir şeyimiz yok. Ateş içinde yanıyoruz resmen. Sigortalamız da yok. Ancak yüzde onun var. Fabrikada patron kendi tuttuğu işçilere sigorta yapıyor. Ağalık dönemi bitti; 'çavuş' sistemi çıktı. Çavuşlar işçinin yevmiyesinin yarısını el koyuyorlar. Çavuşların evleri, arabaları her şeyleri var. Hepsi işçinin sırtından... Bu çavuşların yaptığı sömürgeciliktir."

İşçiler gazetemize köleliği resmeden görüntüler ulaştıracak

Yaptığımız görüşmelerden sonra, işçilerden biri, birçok medya kuruluşunun geldiğini ama bazılarının askerler tarafından engellendiğini ve neticede hiçbir basın kuruluşunda haberlerinin geçmediğini söyleyerek, "Bize yardım edin" dediler. Ayrıca işçiler, fabrikalardaki koşulları belgeleyen görüntüler elde edip, gazetemize en kısa zamanda ulaştıracaklarını söylediler.

"İnsanca çalışma şartları istiyoruz"

İSTANBUL- Taksim Meydanı'nda bir araya gelen hastane, itfaiye, inşaat ve İSKİ işçileri ile sözleşmeli öğretmenler, insanca çalışma koşulları ve insanca bir yaşam taleplerini dile getirdiler.

13 Nisan akşamı, Dev Sağlık-İş'in çağrısıyla güvencesiz işçiler Taksim'de buluştu. "Güvenceli iş, insanca yaşam için direniyoruz" pankartı arkasında toplanan güvencesiz işçiler Taksim Tramvay Duraklığı'ndan Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyerek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yürüyüş, taşeronlaştırma, güvencesiz çalışmaya karşı farklı alanlarda direnen işçi ve emekçileri bir araya getirdi. Samatya Hastanesi inşaat işçileri, İSKİ işçileri, itfaiye işçileri ve güvencesiz öğretmenler hep bir ağızdan "İnsanca yaşamak istiyoruz", "İşimizi geri istiyoruz", "Sendikalı çalışmak istio-

ruz" sloganları attılar. Yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde güvencesiz çalışan işçiler birer konuşma yaptılar. İşçilerin ardından bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şu ifadelere yer verildi: "Bizler, aylardır ülkenin dört bir yanında ve 78 gün Ankara'da 'ölme' var, 'dönme' yok" diyerek 4/C köleliğine karşı direnen Tekel işçileri, taşeronlaştırmaya, İstanbul Büyükşehir Belediyesi yönetiminin her türlü baskısına ve hukuksuzluğuna karşı direnen İtfaiye işçileri, 'işimizi geri istiyoruz' diyerek direnen İSKİ işçileri, ücretlerini alamadıkları için direnişte olan Samatya işçileri, setlerde insanlık dışı çalışma koşullarına karşı mücadele eden Sinema emekçileri, yine emeğinin karşılığını alamayan ve mücadele yürüten Marmaray işçileri, taşeronu

sağlıktan süpüreceğiz diyen taşeron sağlık işçileri, güvencesiz ve düşük ücretle çalışmak zorunda bırakılan sözleşmeli ve ücretli öğretmenler yan yana geldik. Bizleri bu çalışma koşullarına mahkûm eden, tüm haklarımızı ortadan kaldıran sendika-sızlaştıran, emeğimizin karşılığını, ücretlerimizi gaspeden, işsiz bırakan ve her an işsiz kalma tehlikesiyle yüz yüze koyan güvencesizliğe karşı çığlığımızı, sesimizi ve çığrımızı birleştirdik: Haklılığımıza inanıyoruz, hakkımızı istiyoruz, eşitlik istiyoruz, örgütlü olmak, sendikalı çalışmak istiyoruz, insanca çalışmak, insanca yaşamak istiyoruz." Basın açıklaması ardından, "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı atan kitle, tüm işçi ve emekçileri insanca bir yaşam ve insanca çalışma koşulları için 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırdı.

Marksizm-Leninizm-Maoizm

tarihsel gelişimin ve kendi gelişiminin de eylem kılavuzudur! -1-

Sınıf mücadelesi yasasının devrimlerle gelişmesi ve sosyalizmin kurularak yaşaması aşamalarında da, sosyalizmden geri dönüşlerin yaşanıp tamamlanmasından sonra da, Marksizm ideolojisi üzerinden menfi yargılama-sorgulama kılıcı eksilmedi. Tabi ikinci cepheden gelişen muhasebe ve muhakemeler de bilimsel zeminde süregeldi. Zira bilgi sonsuzdu ve sınıflı toplumlar yaşamı ile tüm yaşam diyalektiği; çelişkilerin kendisini koruyan varlığı ve yer değiştirerek ilerlemesi biçiminde evrendeki yolculuğunu durmadan sürdürüyordu. Karşıtların birliği yasası, çatışkılı gelişme yasası hükmünü koruyarak işliyordu.

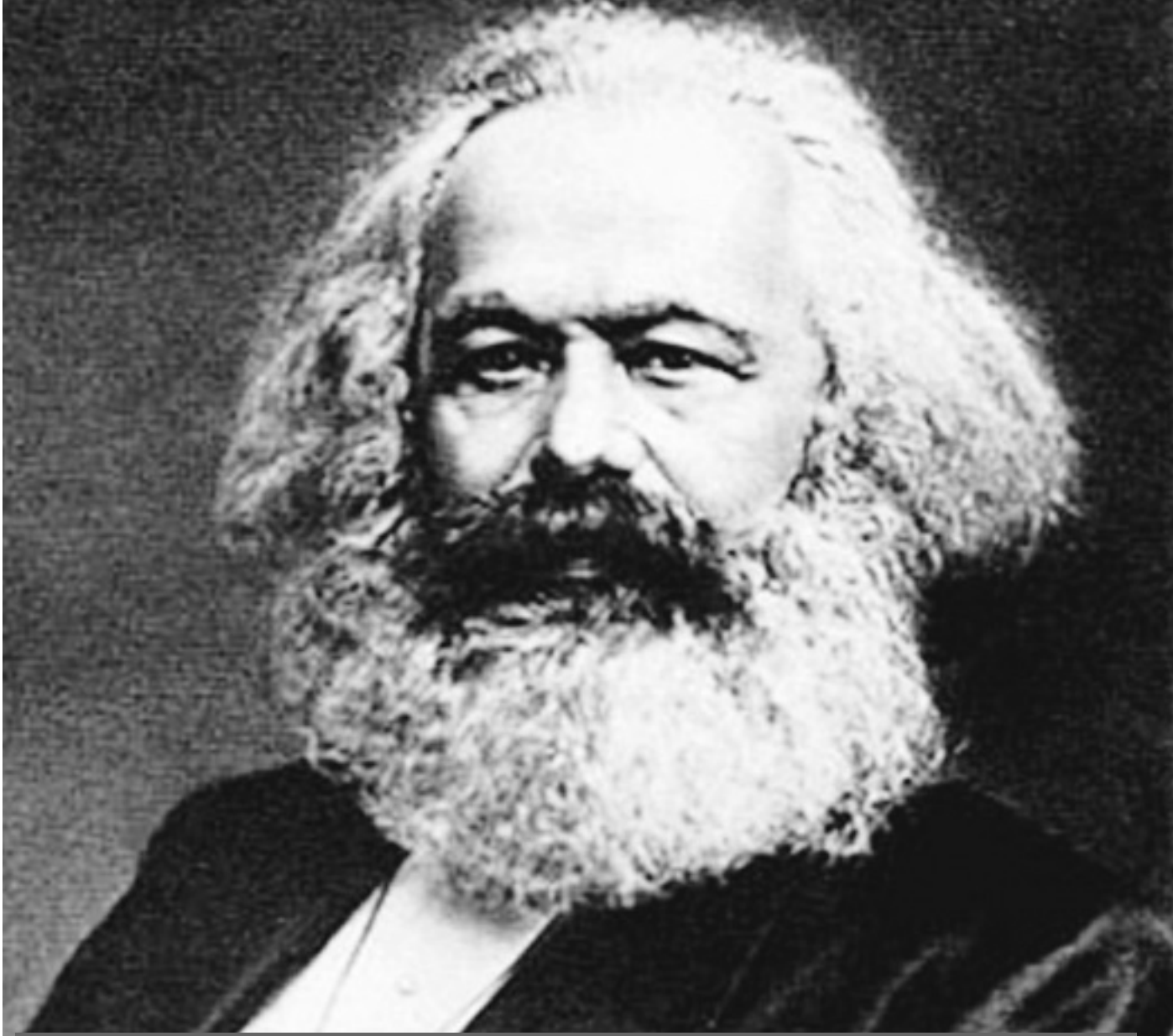
Keskin sınıf mücadelesi tarihi, Marksizm'in doğuşu sonrası Marksizm'e keskin saldırıların koştut gittiği tarihtir de. Marksizm en sinsi saldırı çeşnisine maruz kaldı ama hepsini göğüsleyip püskürtme yeteneğiyle bu muharebelerden muzaffer çıkmasını bildi. İkinci Enternasyonalin oportünist önderlerinin ihaneti ve Marksizm'e sırt dönen tüm dönemlerin emperyalizme çanak tutan saldırıları da Marksizm tarafından bertaraf edildi. Marksizm'i ilkeleriyle sorgulayan ve ters yöne çeken iki ana biçim yaygındır. Biri, Komünizm heyulasının gelişmesinin önüne engel olarak dikilmek üzere gelişirken ve Marksizm'i yozlaştıran revize etmeye çalışırken; diğeri sosyalizmden geri dönüşlerle yaşanan moral çöküntüsüyle gündeme gelen arayışla bunalmıda çta yükselten ve adeta "yeniliği" psikolojisinin ürünüydü ki, bu karamsarlıkla Marksizm'den kuşku duymakla belirdi. Bu temelsiz karamsarlığın yolu da, dolambaçlı patikadan revizyonizm sapağına, birinci yola çıkıyordu. Revizyonizm, reformizm, Anarşizm ve Sendikalizm-Ekonomizm gibi Marksizm'den sapmada ünlenen ana akımların hepsinin, emperyalizm karşısında dizleri titrerken, Marksizm karşısında aslen takatsiz kaldılar-kalmak zorundaydılar. Hegel, Konfüçyüs vb gibi idealist filozoflardan sonra, sınıflar mücadelesi yasasını kavrayamayan ve sınıf mücadelesi şahsında proletarya ile devrimci halklara ihanet eden tüm yeni burjuva teorisyenler ve idealist müritler olarak, Kautskyler, Bernstaynlar, Phlenovlar, Bakuninler, Troçkiler, Buharinler, Martovlar, Kuruşçev-Brejnevler, Cen Du-siular, Liu Şia-şiler, Lin-Biaolar, Dengler ve diğerleri dünya gericiliğinin birer parçaları haline gelerek çürüyüp gittiler.

Marksizm'in özü olan "... asloian dünyayı değiştirmek" oforizmasına karşı redle geliştirilen, ve özü proleter devrim ile proletarya diktatörlüğüne karşı olan ve "üretici güçler" teorisinden güdü alan "sosyalizm barışçıl yolla kurulabilir" şeklindeki revizyonist "barışçıl geçiş" teoris, devrimci Marksizm'i ters köşeye yatırmaya yetmedi-yetmezdi de. Çünkü, sosyalist toplum dönemi bile bir mücadele dönemi olduğu halde, sosyalizmin inşasının barışçıl yolla mümkün olmadığı kesindi Marksizm için. Ama revizyonizm bıkıp sanılmadan idealist mistisizmine tekrar tekrar sığınmaktan asla geri durmadı tüm tarih boyunca.

Bilimsel sosyalizm ve devrimci teori

Kıscası sınıf mücadelesinin devam ettiği tüm süreç boyunca dünden bu güne, bilimsel sosyalizm ve devrimci teori ile ideolojinin geliştirilmesi hep tartışıla geldi. Tartışmanın iki ana çehresi ve iki uç kutupta bulunan karşıt özellikleri var. Biri onu ayaklarından ters asmak istiyordu, öteki onun canlı ruhunu kuşanarak yaşam diyalektiğine uyarlayarak devrimci temelde ilerletti. Ve bu hile, Marksizm'in devrimci yoldan geliştirilmesi kulvan tarafından görülüp ters tepildi. Marksizm'in gelişmesinde de sınıf mücadelesi yasasının kavranıp sınıf mücadelesinin sürdürülmesinde de bu ayrımı yapmak olağan üstü bir önem taşıdı.

Marksizm'in gelişmesi onun iç dinamiki gereği ve kendi buyruğuydu. Nitekim Marksizm; Leni-

Bağrında Taşıdığı Devrimci Gelişim Dinamiği ile Enternasyonalist Dünya Devrim Dalgasını Çağırın Yegane Kuvvet Durumundaki Marksizm-Leninizm-Maoizm, Proletarya ve Halk Kitlelerine Nüfuz Eden Besleyici Tek Salgıdır! Onu ters köşeye yatırmak isteyenlerin çabası beyhudedir. Revizyonizm salgını neo-liberal saldırı furyasıyla mutasyon geçirmektedir. Onun "iyileştireceği" emperyalist sitem hastalığıdır; MLM her türden gerici sızıntıya karşı su geçirmez kadar granitten sağlam bir zemindir. Proletarya enternasyonizmiyle hareket eden her çıkış, revizyonizmin her türlü mutasyonuulla arasına kalın sınırlar çekmek ve MLM ile revizyonizmin harmanlanışına karşı, devrim şıanna daha sıkı ve samimi olarak sınırlamak durumundadır. Büyük özgürlük atını devrim kırıbacından başkası yürütemez. Komünizm hedefinden sapmadan, proletarya partisi önderliğinde proleter iktidar biçimleriyle emperyalizm ve tüm gericileri def etmek tarihsel görevdir. Bugün devrimci Marksizm'in mantığı yine budur. Tüm tarihin sonsuz ilerleme çizgisinde MLM belleğin işaret ettiği yol devrimdir.

nizm ve Maoizm evreleriyle öz mantığına bağlı ve ana ilke temelleri üzerinde gelişerek, geliştirilmiş-ilerletilmiş oldu. Bunda bir sorun yoktu. Çünkü bu gelişme-geliştirme bir gerçektir ve nesnel karşılığa-pratik olguya dayanıyordu. Çünkü Marksizm proletarya ve tüm emekçi kitlelere nüfuz eden eylem kılavuzu ve sınıflı toplumlarda toplumların ileri doğru gelişmenin felsefesi ve teori-pratiği olarak, onların kurtuluş mücadelesinin de bilimidir. Çünkü Marksizm, yoksul dünyanın yegane dayanağıydı; toplumsal yaşam ile tüm yaşam diyalektiği ve ileri sınıflarla buluşacaktı. Ve çünkü çelişkilerle ilerleyen insanlığın yaşam serüvenine koşut olarak, o da, yaşamın bir yerinde çakılıp durmayarak sonsuzca geliştirecekti... Marksizm'in geliştirilmesi literatürünün tüm devrimci ve doğru anlamı buydu ve kuşkusuz ki bu geliştirme yolu Marksizm biliminin iç çelişkisiydi. Marksizm bunsuz olamaz, yaşayamazdı.

Fakat öyle bir gerçek daha var ki, Marksizm'in buyruğunu alıp Marksizm'e karşı kullanan Marksizm düşmanı bilimum akımlar ve revizyonizm de Marksizm'in geliştirilmesi adına hareket etti. Bu baştan sona bir tehlike olarak sorunluysa ve mutlaka deşifre edilmesi gereki-

yordu. Ki, Marksist otoritelerden bu güne kadar uzanan devrimci her nüve bunu yaparak revizyonizmin kara yüzüne her vesilede ışık tuttu. Bu sorun bugün de geçerliliğini korumaktadır. Zira Marksizm, sınıf mücadelesinin bir bölümü olarak aynı düşmanlarla yine karşı karşıyadır. Marksizm ideolojik düşmanlarıyla mücadele etmeden ilerleyemez. Ideolojik düşmanlara karşı mücadele sınıf mücadelesinin es geçilmez bir basamağı ve sınıf mücadelesinin bir komutudur.

Sosyalizm temsili şahsında sosyalizmin geçici taktik yenilgisi, dünya devrim cephesinde ciddi moral çöküntüsüne yol açtı. Moral değerleri bakımından zayıflayan devrim cephesinde, buranın belli bir kesiminde olmak üzere, bilimsel sosyalizmin sorgulanması kadar ciddi bir kaygan zemin gündeme geldi. Bu moda neo-liberal saldırılarla ortaklaşarak birleşti. Yeni teoriler devreye sokularak sınıf mücadelesinin inkarına dayanan karşı-devrimci sınıf işbirikliği ve dün-bugünü belli olan tasfiyecilik cesedi hortlatılarak devrimin tasfiyesi bu anlamda derinleştirildi. Emperyalist neo-liberal stratejiler bir kuşatma yaratarak, "yeniliği" koşullarının ruh halini derinleştirip devrimi geri dönmek kadar

uzaklaştırmaya heveslendi. Sınıf mücadelesinin buzlulara gömülmesi arzusu, sınıf çelişkisinin inkarnı öngören sinsi politikalarla silikleştirilmesinden medet bekleyip güç aldı. Emperyalist saldırganlıkla devam eden işgal ve ilhaklar "demokrasi ithali" olarak sunuldu ve benzeri.

Ne var ki, emperyalist strateji ve idealist kurgulara karşı, sınıf mücadelesinin devrimci gerçeği dünyanın kırlarında boy vererek, tüm emperyalist neo-liberal safsataları gözüne olduğu gibi, tasfiyeciliğin gözüne de "gül diken" gibi batmak gecikmedi. Peru'daki "büyükütüden" sonra, Nepal, Filipinler ve diğer yerlerde Halk Savaşları dünyaya halklarının umudunu büyütürken, emperyalist demagogileri alt üst etti-etmektedir. Nitekim dünyaya hükmeden emperyalist haydutluk, devrimci gerçeğe ve sınıf düşmanlarının çelmesine takılmak durumundaydı...

Proletarya partileri önderliğinde Halk Devrimi ile Bilimsel Sosyalizmin gelişme atığına yeniden kalktığı tam bu dönem, emperyalist burjuvazinin sosyal-demokrasi veya sosyal devlet modeli manevrasının bir türevi olarak, Latinlerde Kastro-Çavez-Morales oyunuyla aynı temasa model yeniden canlandırılıp devreye sokuldu. Elbette ki, bu bir rastlantı değildi. Halk Savaşları

veya bilimsel sosyalizmin önünde engel olarak geliştirilen bu gerici taktiğin, temelli olarak ve devrimci mücadele karşısında tutmayacağı da alenidir. Çünkü devrimci halkların bağımsızlık, kurtuluş ve özgürlük özlemi ya da istemi, ancak gerçek sınıf devrimi ve iktidarında karşılık bulur, burjuva oyunlarda değil.

Yapısal olan emperyalist finans kriz de, "tarihin sonu" zirvasıyla, sınıf mücadelesinin anlamsızlığı ve sonsuz ilan edilen emperyalist kapitalizmin kokmuş çürük yüzünü-iç çelişkisini bir kez daha gözler önüne serdi. Devrim ve sosyalizm vesvesesi emperyalizmin korkusu olarak dışa vurdu. "Sosyal patlamalar" tespiti, sınıf çelişkisi ve mücadelesinin başat olduğunun bir itirafı olarak yine emperyalist ideologların görmekten kaçınmadığı gerçek oldu. Devrimci gerçeğin zorladığı "Marks haklı mıydı?" sorusu, tüm safsatalarının surati üstüne düşen kendi tokatları oldu.

Sınıflar arası çelişki ve sınıf mücadelesinin geçerliliği ispat istemeyecek kadar yaşamsal bir gerçektir. Tersini mütalaa edenler ve bunda kuşkuya düşenler ancak emperyalizm ile tüm gerici hakim sınıflar ile onun çıkarlarına bağlı tarih inkarcısı ideologları ve iflah olmaz ihanetçi devrim dönemleri, bilimum burjuva demagoglar ve devrim düşmanlığında bağdaş kurmuş emperyalizmin bilinçli ajanları ile yeminli burjuva idealistler olabilirler.

Özcesi, hangi açıdan olursa olsun, proletarya ve devrimci halk kitleleri ile devrim ihtiyacı MLM'den soyutlanamaz. Bunun gibi, MLM karşı karşıya konacak şekilde parçalanamaz ve kendi gelişim meselesi çarpılıp onun yozlaştırılmasına çıkılamaz. Çünkü gerek proletarya ve halk kitleleri ile devrim olsun ve gerekse de MLM'nin gelişim seyri olsun; tüm bunları kucaklayan yalnızca MLM bilimidir. Bu bilimin devrimci dünya ve çelişkilerine nüfuz etmemesi tasavvur edilemeyeceği gibi, bu bilimle beslenmeyen devrimci teorisinin bilimsel gelişmesi de söz konusu olamaz. Ne geçici taktik yenilgiler, ne de lokal yorum ve vakalar ya da nesnel temelden kopuk subjektif keyfi kurgular, genel teorisinin baş aşağı edilmesini doğrulamaz veya sulandırılması ve deforme edilmesine hak vermezler.

Marksizm (MLM)'in Gelişmesi veya Geliştirilmesi Tartışmalarına Kıscaca Bakış

Burada yeniden Marksizm'in gelişmesi ya da geliştirilmesi tartışmasına dönelim. Marksizm'in mevcut olup genel kabul gören nitel gelişme aşamalarının, yeni bir çağa geçme ve/veya büyük toplumsal siyasi devrimlerin gerçekleşmesi biçiminde zuhur ettiğini görmekteyiz. Bu dikkat çeken somut bir olgudur ve anlamsız da olamaz. Ne var ki, bu gerçeği teorisinin gelişmesi-geliştirilmesi mülâhasasında mutlaklaştırmak doğru olmadığı gibi, pratikten kopuk olmayıp ondan çıkan ve onun önünü açan bilimsel teorisinin rolünü ve bilinç unsuru ile bilim sürecini trpanlamak olur. Bu bakımdan devrimci teorisinin ya da bilimsel gelişmenin tek mümkünatı olarak, sadece çağ değişimi ve devrim gerçekleştirme eylemleri olarak sert şartlara bağlamaz veya bunları yadsıyan salt zihni aktivite ve soyut kuramcılıkta da aramaz-arayamaz.

Marksizm, asla tek ayak üzerinde yürümez. Teori-pratik birliğine dayanır ve "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" der. Pratiğin teorisinden yaşlı olduğunu söyler ama teori ile pratiği karşıt şeyler olarak görmez. Bilakis teorisinin pratikten doğduğunu kabul ederek, geri dönüp onun önünü açtığını bilimsel olarak kanıtlar. Üretim süreci, sınıf mücadelesi ve bilimsel deney eylemlerinin bilginin rezervleri olarak tanımlar. Bilgide dolaylı ve direk bilgi biçimlerini tanıır ve en sağlam-güvenilir olanın direk bilgi edinme yolu olduğunu, bu öğrenme biçimi olduğunu açıklar. Kendi deneyimiz kadar, başkalarının deneyimlerinden de öğrenmeyi zorunlu görek öğretir. Dolayısıyla, pratiğe büyük önem verdiği gibi, teoriye de gerekli önemi verir. Birinden diğerini yadsımaz. İkisini bir birini tamamlayan unsurlar olarak ele alır.

Tüm bunlar ne demektir?

MLM'nin geliştirilmesi için, illaki bir çağ değişimi veya bir devrimin gerçekleşmesi şart koşulamaz. Bunun tersini ileri sürmek, diyalektik dışı idealizmin ucube mucidiği olur. Sınıflar mücadelesiyle seyreden toplumsal hayatta yaşanan kapsamlı tecrübeler ve dünya şartlarındaki gelişmelere bağlı olarak ortaya çıkan çelişki ve ihtiyaçlar, gündeme gelen bilimsel gelişmeler, geçmiş tecrübelerle birlikte günün tecrübelerinin özetlenmesi ve tüm bunların ileri sürdüğü sonuçları görmek, MLM'nin-bilimsel teorisinin gelişmesi ya da geliştirilmesini olanaklı kılar.

Özcesi, teorisinin gelişmesi ya da geliştirilmesi gerçeği veya iddiası, Marksist teorisinin bugüne kadarki gelişme aşamalarında gö-

rülen çağ değişimi veya büyük devrim hareketinin yaşanmasına mutlak şekilde sabitenemez. Bunun dışında ya da altındaki gelişmelerle teorisinin gelişmesi mümkündür. Kaldı ki, geçmişin muhasebesi ile günümüzdeki devrimci tecrübeler teorisinin gelişmesine fevkalade olmasa bile yeterli imkanlar sunmaktadır. Evet, Marksizm, insanlık toplumunun ezen-ezilen/sömüren-sömürülen sınıflar ve çelişkisiyle bölündüğü ilk toplumdan başlayıp, köle isyanları, serflerin toprak sahiplerine karşı isyanları, işçi sınıfının Çartist mücadeleler dönemi dahil, büyük işçi hareketleri, köylü savaşları, feodalizmi tasfiye eden burjuva devrimleri ile toplumsal üretim ve yaşama devrimlerle birlikte damga vuran bilimsel ve felsefi gelişmelerin tarihsel birikimi üzerinde doğum zemini buldu. İnsanlığın devasa toplumsal ilerleyiş birikimlerine, iktisadi, filozofik-felsefi gelişmeler, reformlar, aydın-

lanma, sanayi devrimi, teknolojik ilerlemeler, üretim araçları ile üretici güçlerin gelişiminin koşulladığı yeni üretim ilişkilerinin kurulması gibi dönemin devasa birikimlerine dayandı. Burjuva özel mülkiyet ekonomisinin özünü parçalayıp artı-değer teorisini temelinde sömürü sistemini çözümleyip Marksist politik-ekonomiye vararak, (Hegel) felsefesinin idealist ruhunu koparıp ters yüz ederek ve ayakları üzerine oturtturp diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesine çıkarak ve elbette işçi sınıfının devrimci pratiğini kuşanarak işçi ve köylü savaşlarının devrimci pratiği içinde devrimci atılım olarak doğdu. Kıscası, Alman felsefesi, Fransız devrimci pratiği-ihtilalçı ruhu ve İngiliz ekonomi-politiği, Marksizm doktrininin esin kaynağı ve üç sac ayağı bileşenlerini oluşturdu.

Burjuva devrimler büyük ilerlemeler kaydederek işçi sınıfı ve

devrimlerinin gelişmesini koşulladı. Komünist Manifesto bütün bu tecrübeler yığını toplamından, bu tarihsel miras üzerinde doğdu. Komünizm heyulası böyle dolanmaya başladı ve ilk proleter devrim ve devlet deneyimi olarak Paris Komünü'ne böyle çıklıdı... Marksizm, birçok çağın kapanması ve devrimin gerçekleşmesi gibi insanlığın ileri doğru kaçınılmaz akışıyla seyreden uzun mücadeleler hazinesini devralarak, genel anlamda ezen ve sömürücü sitemlerin ve özellikle de modern sınıfların doğuşuyla gelişmiş son sömürücü toplumsal format olan kapitalizmin iç çelişkisi ve kaçınılmaz çöküşünü açıklayıp, sınıflar mücadelesi yasası ve çelişki yasasının tespitiyle toplumların ilerlemesinin Komünist topluma varacağını öngören Komünist ütopya deklarasyonuulla sınıflar mücadelesi bilimi olarak doğdu.

Devam edecek.

”Sürgün sınav”dan yaşam mücadelesine

Sanatçılar, EMEK için yürüdüler

İSTANBUL- Uzun yıllardır salonunu bir çok filme açmış emektar Emek Sineması'nın “restorasyon” adı altında yıkılmaya çalışılması, peşkeş çekilmek istenmesi Taksim’de protesto edildi. Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen Emek Sinemasını Yıkıtmayalım Platformu üyeleri İstiklal Caddesi’nde bir yürüyüş düzenledi. Tuncel Kurtiz, Zafer Algöz, Güven Kıraç, Mert Fırat, Mehmet Ali Nuroğlu, Onur Saylak, Şebnem Sönmez, Filiz Ahmet, Eylem-Yıldız, Rutkay Aziz, Durul Taylan, Pelin Esmer ve Semih Kaplanoğlu gibi sinemanın her alanından çok sayıda kişi eyleme destek verdi. Yürüyüş boyunca grup sık sık “Emek bizim İstanbul bizim!”, “Emek bizim sermaye defol!”, “Seyirci kalma Emek’e sahip çık!” sloganları attı. Yürüyüşün ardından Emek Sineması’nın bulunduğu sokakta platform adına açıklamayı Mert Fırat yaptı.

Fırat, “Sayın Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay ve Mim Yapı Mimarlık Limited Şirketi’nden projenin mimarı Fatih Keskün, Emek Sineması’nı yıkmayacaklarını, sadece ‘taşıyacaklarını’ söyleyerek kamuoyunu yanlış bilgilendiriyorlar. Projenin mimarı Fatih Keskün, yapılacak proje ile ilgili bilgilendirme toplantısında dahi sözü dolandırmış projenin kendisini kamuoyuna açıklamamıştır” diyerek Emek Sineması’nın yerine yapılacak olan alışveriş merkezinin üst katına taşınması ile yıkmanın aynı şey olduğunu ifade etti.

Sokakla ilişkisi kesilmiş bir Emek Sineması’nın, Emek Sineması olmayacağını belirtildiği açıklamada sinemaya emeği geçmiş, Yılmaz Güney, Atıf Yılmaz, Ömer Kavur, Kemal Sunal, Gazanfer Özcan, Adile Naşit, Erol Taş ve Orhan Günşiray’a kadar birçok sanatçının izlerinin silinmesine izin verilmeyeceği söylendi.

Her sene öğrencileri “yanışa” sokan eğitim sistemi, bu sene de YGS adı altında on binlerce öğrenciyi yanışa soktu! Bölgelerinde “derslik olmadığı”, “kopya çekilebileceği” gibi gerekçelerle başka illere gönderilen öğrencilerin çilesi ise çok daha büyük oldu. “Kopya çekerler” denilerek yaşadıkları Van, Mardin, Şırnak ve Hakkari’den; Erzurum, Elazığ, Erzincan, Malatya, Tokat, Sivas, Edirne ve Kıbrıs’a sinava gönderilen öğrencilerden 7’si dönüş yolunda kaza geçirdi. Üniversiteye girmek hayali ile sinava giren ve

kaza geçiren öğrencilerden 4’ü yaralı bir şekilde tedaviye alındı. Yaralı öğrencilerden 2’si taburcu edilirken 2’sinin hala yoğun bakımda olduğu bildirildi. Yoğun bakımdaki Mehti Eker’in beyin kanaması geçirdiği açıklandı.

Van’dan Bitlis’e sinava girmek için gönderilen öğrencilerden ikisi beyin cerrahisinde yaşam mücadelesi veriyor.

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim - Sen) Van Şubesi Başkanı Lezgin Botan öğrencilerin Bitlis’ten dönerlerken Van girişin-

de, Gevaş İlçesi’ne bağlı Balaban’da, askeri noktayı geçtikten sonra kaza geçirdiklerini aktardı.

Aileler dava açmaya hazırlanıyor

Botan, ÖSYM, YÖK ve ilgili tüm kurumlar hakkında dava açacaklarını belirtti. Çocukları “sürgün sınav”a giren, diğer illerde bulunan ailelerin de sorumlular hakkında dava açmak için Eğitim-Sen şube ve temsilciliklerine başvurduğu öğrenildi. Eğitim-Sen Mardin Şubesi Başkanı Doğan Anğay, “Sa-

dece Mardin’de Nusaybin, Midyat, Mazıdağı ve Kızıltepe’de 15 bin öğrenciyi başka illerde sınav yeri gösterdiler. Bu öğrencilerin yaklaşık 40’ı parasızlık ve yetiştirememek gibi nedenlerle sinava giremedi” dedi.

Uygulama ayrımcı

Binlerce öğrencinin başka illerde sinava gönderilmesi uygulamasını “ayrımcı” bulduğunu söyleyen Anğay, “Bu uygulama çocukların sınav başarısını etkiledi. Bize başvuran aileler oldu, Genel Merkez’e bildi-

riyoruz, hukuki durum konusunda ortaklaşınca davaları açacağız.” dedi.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç ise genel merkezde hukuk biriminin davalarla ilgili çalıştığını belirterek, “Merkezde genel bir değerlendirme yaptık. Arkadaşlarımız hukuki durumu inceliyor. Dava açmak için hukuksal dayanakların olması lazım. Biz sürecin ciddi takipçisi olacağız, çünkü ortada ciddi bir mağduriyet var. ÖSYM, sonuçlarını bilerek, bu uygulamaya gitti. Öğrenciler cezalandırıldı.” şeklinde konuştu.

Enternasyonal Yazarlar ve Sanatçılar Birliği yeniden örgütleniyor

90’lı yıllarda etkin olarak faaliyet yürüten Enternasyonal Yazarlar ve Sanatçılar Birliği (IWAA) yeniden örgütlenme çalışmalarını başlattı. 4, 5, 6 Nisan 2010 tarihlerinde Avusturya’nın Innsburg kentinde IWAA girişiminin çağrısı üzerine toplanan sanatçı ve aydınlar, IWAA’nın yeniden örgütlenmesini tartıştı. İlk iki günü tartışma forumuyla geçen etkinliğin son gününde düzenlenen şenlikle sanatçılar ve aydınlar halkla buluştu. İki gün süren ve halka açık olan tartışma forumunda sanatçı ve aydınların gündeminde IWAA’nın geçmişine dair değerlendirme yapılırken bunun yanı sıra sanatçılar ve aydınlar şu sorulara cevaplar aradı: Sanat ve sanatçı nedir; sanatın işlevi-sanatçının toplumsal konumu nedir-ne olmalıdır; sanat nasıl bir alansal örgütlenmeye kavuşmalıdır? Yürütülen tartışmalarda yakalanan ortak sonuç: ‘Sanatın ve sanatçının dünyanın bu kö-

tümser gidişatına karşın umudun, insanın ve emeğin özgülleşmesinde dünyanın ve yaşamın daha yaşanılabilir, daha insanca olmasına katkı sunmasının kaçınılmaz olduğu’ oldu.

Tartışma bloğu oluşturulacak

Katılımcılar; sanat alanında kolektif, her rengin kendisini demokratik bir ortamda, özgürce ifade edeceği bir iradenin, sisteme muhalif bir duruşun ihtiyacının kaçınılmaz olduğuna işaret ettiler. Katılımcıların ortaklaştığı bir başka nokta ise geçmişten bugüne değin IWAA’nın yaşam tecrübesi oldu. Değerlendirmelerde dünyanın bugününe dair, sanatın yetersiz kaldığı ve dogmatikleştigiğine dikkat çekildi. Katılımcılar tartışmaların zenginliği açısından katılımın daha da çoğaltılması ve tartışmaların daha geniş bir sanat ve aydın çevresi ile

birlikte yapılmasına karar verdiler. Bu kapsamda da internet üzerinde bir tartışma bloğu oluşturulmasına, bu bloğun IWAA Girişimi Sanat Tartışma Forumu olarak hazırlanmasına karar verildi. Türkiye-Kuzey Kürdistan’dan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi de etkinliğe bir mesajla katılarak, IWAA’nın yeniden örgütlenmesinin heyecanını taşıdıklarını belirtti. YÇKM mesajında tarihse olarak IWAA’nın geçmişine dair iyi bir yüzleşme yapması gerektiğine değindi.

6 Nisan 2010 Pazartesi final olarak düzenlenen şenlik programında ise katılımcılar kolektif bir şekilde sahneyi şiirleri, ezgileri ve sözleriyle paylaştılar. Aynı etkinlikte çocuklar da profesyonelleri aratmayacak bir performansla Ağustos Böceği ve Karınca adlı oyunun modern versiyonunu sundular.

İMKB Lisesi’nde kamera şakası!

İZMİR- Selçuk İMKB Anadolu Lisesi erkekler tuvaletine takılan “güvenlik amaçlı” kameralar, eğitim hakkı kadar özel yaşama verilen önemi de gözler önüne serdi. Selçuk İMKB Anadolu Lisesi Müdürlüğü konu ile ilgili erkekler tuvaletinde sık sık yaşanan kâğıt havlu ve sıvı sabun hırsızlıkların gerekçesiyle kameraların takıldığı yönünde ifadelerde bulunmuştu.

50 kurusluk havluya 15 bin liralık sistem

Selçuk İMKB Anadolu Lisesi’nin erkekler tuvaletinde tartışmalar yaratan güvenlik kameralarının, 2006 yılında 15 bin liraya alındığı, okulun giriş çıkış ve bahçe bölümlerinden sonra erkekler tuvaletine de takılması kararı alındığı öğrenildi. BBG evleri misali özel yaşamı ihlal eden ve eğitime ayrılan kaynakların nasıl keyfi yaptırımlarla boşa harcadığını göstermesi açısından çarpıcı bir örnek olan bu olaya, aileler de büyük tepki göstermişti.

İdare: ‘Kararı beraber aldık’

Okul Müdürü Yakup Atasever ise basın mensuplarına yaptığı açıklamalarda kararı Okul Aile Birliği’nin de katıldığı bir toplantıda velilerle birlikte aldığını, hatta masrafların okul aile birliği tarafından karşılandığını açıklamıştı. Anadolu Lisesi’nde okuyan öğrenciler ve bazı veliler yaşanan durumla ilgili şikâyetlerini dile getirince, okul yönetimi ile okul aile birliği yöneticileri de karşı karşıya geldi. Okul Aile Birliği konunun gündeme dahi alınmadığını, idarenin teklifine şiddetle karşı çıktıklarını ve okul idaresini kınadıklarını belirtmişlerdi.

Eğitim alanlarında asıl söz ve yetki sahibi olması gereken öğrencilerin fikirlerini almadan uygulamaya koyulan bu tür uygulamalar, eğitim sisteminin güncel durumunu ifade etmesi anlamında önemli bir noktada durmaktadı. Bir taraftan kaynak yok denilerek satılan ve özel işletmecilerin daha fazla kar hırsına kurban edilen eğitim anlayışının, aileler ve öğrenciler üzerinde yarattığı sö-

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

Faşist Saldırıları Dönemsel Değil Yapısaldır

Nisan ayı başlarında, “Türkiye Mevsimi” vesilesiyle Paris’te bulunan Recep Tayip Erdoğan’ın, Fransız gazetecilere verdiği mülakatta İsrail’i işaret ederek “Ortadoğu barışını tehdit ediyor” diyerek “barış” misyonerliğine soyunduğuna bir kez daha tanık olduk. Elbette ki bu aymazca açıklamalar, İsrail’in tehdit unsuru olduğunu teşhir etmemekteydi. Zira İsrail’in, emperyalist uzantılı siyonist saldırganlığı yediden yetmişe herkese ayan olmuştur. Gerici niteliği tüm ezilen halklar tarafından bilinmektedir. Objektiflere vermek istenilen resim, en az kendisi kadar vahşi olan İsrail üzerinden, “demokratik”leşen TC’nin faşist niteliğinin gizlenmesi, manipüle edilmesidir. Hâkim sınıfının dönem sözcüsü bu yöntemle birlikte, ABD’li patronlarından aldığı icazetle dönem konseptinin uluslararası tanıtımını yapmak istemektedir. Lakin işçi direnişlerinden, kampüslelere kadar uzanan pratik hat, faşizmin mızrağına uygun çuvalı bulamadığını bir kere daha gösterdi. Türkiye-Kuzey Kürdistan’da alışıldık saldırıların nasıl bir profesyonellikke ele alındığı tekrar teyit edildi.

78 günlük direnişin ardından, haklarını almak için tekrar Ankara’ya gelen TEKEK işçileri, yoğun polis denetimiyle karşı karşıya kaldılar. Direnişin başından itibaren hakim sınıflar tarafından “gerekenler yapılıyor” açıklamalarıyla birlikte, Anka-

ra sokaklarını karakol görünümüne dönüştürerek, gerçekten de kendi sınıf çıkarları gereği “gerekenlerin” nasıl yapıldığını gösterdiler. İlk günlük eylemlerde psikolojik harbin üstünlüğünü kullanan gerici sınıflar, ikinci gün “kararlılıklarını” emekçi halka saldırarak, gözaltına alarak gösterdiler. En temel demokratik hak talebine dahi, tahammülsüzlük ülke gerçekliğinin sadece bir görüntüsü olarak not edildi.

Sınıf mücadelesinin önemli bir alanı olan lise ve üniversitelerde yaşanan olayların bundan kopuk değil, bilakis daha kızgın saldırılara maruz kalarak sürecin bütünsel saldırılarına hizmet etti. İstanbul Üniversitesi’nde devletin “iyi çocuklarının” organize ettiği maskeli, satırıl-bıçaklı saldırılar gerçekleşti. Devrimci-demokrat-yurtsever gençliği hedefleyen bu yönelim, sadece İÜ ile sınırlı kalmayarak, birçok üniversitede kendisini gösterdi. Ezilen Kürt ulusunun yaşanan olayların dışında tutulması, egemen sınıflar açısından “hoş” karşılanmayacağından, baskı furyasının merkezine doğru çekilmesi kaçınılmazdı. İlk etapta, seçimlerde Kürtçe propaganda yapmanın önu açılarak, “demokratik” yasal güvence sunularak, hâkim sınıflar için asıl güvencesi olan faşizmin devlet karakteri tabii ki göz ardı edilemeyecekti. Geçtiğimiz aylarda DTP’nin kapatılmasıyla birlikte Muş’un

Bulanık ilçesinde yaşanan olaylar sonrası, korucuların halka ateş açması sonucu yaşamını yitiren iki kişi için koruculara dava açılmıştı. Davanın “güvenlik” sorunundan kaynaklı, Samsun’da yapılması kararını almıştı. Bunun üzerine BDP’li bir grup ve eski DTP başkanı Ahmet Türk, mahkemeyi takip etmek için, tüm provokatör yaklaşımlara rağmen Samsun’a gitti. Mahkeme sonrasında, Ahmet Türk’e yumruklu bir saldırı gerçekleşti. Valilik tarafından “kişisel” olarak nitelendirilen bu faşist saldırı kişisel olmanın ötesinde, içinden geçilen sürecin dışı vurumudur. Zira egemenler açısından Kürt ulusuna saldırı stratejik ve bu stratejinin sosyal tabanı azımsanmayacak kadar yaygındır. “Kişisel” olarak adlandırılan saldırı (ki bu saldırı bizzat polis tarafından da düzenlenmiş olabilir ama biz yinede bunun “kişisel” olma ihtimali üzerinde duralım), yıllar yılı şekillendirilen kafatasçı geleneğin yarattığı sosyal tabanın kendisidir. Akli selim her insan, Ahmet Türk’e Samsun’da yapılan saldırıyla, saldırı sonrası haklı-meşru eylemlerde yaşanan çatışmada, Hakkari’de 13 yaşındaki çocuğu işkence yapan sivil polislerin zihniyetinin aynı ideolojik gıdadan beslendiklerini görecekler.

“Demokratikleşme” teraneleri altında yürütülen bütünlüklü tasfiye süreci, tüm devrimci camiayı bir sınavla karşı karşıya

biraktmaktadır. Ülkenin burjuva demokrasisine doğru evirildiğini, mevcut tüm “demokrasi dışı” yaklaşımların bir ara geçiş sancısı olduğunu düşünenler, coğrafyamızdaki faşizm olgusunu ve onun yapısal sonucu olarak devreye giren gerici saldırıların anlayamamaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumsal hayatının maddi temeli olarak ortaya çıkan faşist karakteri, yapılandırma sürecinde, başta saldırıya uğrayan BDP’li dostlarımızda olmak üzere, “bulanık” bir boyut almış durumdadır. Bahsi geçen bulanıklık faşizmin zayıfladığı anlamına çıkmamalı, bunun bir ideolojik bulanıklık olduğu söylenmelidir. Anayasa tartışmalarında, “halkçı anayasa” söylemleriyle, sorunu parlamenter yoldan çözme uğraşı, her fırsatta onlara da saldırmakta olan faşizmin yapısal olduğunu görmemelerinden kaynaklanıyor. Parlamento’nun varlığından “güç aldıklarını” düşünen dostlarımız, daha halkçı bir anayasayla faşizmin hiç bağdaşamayacağını ve halkın kazanacağını düşünmektedirler. Hâlbuki yapılacak olan birçok anayasal düzenleme, devletin sınıf karakterini değiştirmeyecek, sadece maskeleyecektir. Yoldaş Kaypakaya’nın da önemle belirttiği gibi, anti-faşist mücadele ancak bütünlüklü bir iktidar mücadelesiyle gerçekleşebilir. O halde, anti-faşist mücadeleyi iktidar mücadelesinden ayrı “demokratik” ana-

yasa tartışmaları potasında tartışmak, istem dışı da olsa, hakim sınıfların değer menine su taşımak demektir.

Recep Tayip Erdoğan, Paris’teki mülakatında niyetinden bağımsız bir doğruya işaret etti! Evet, barış naralan atarak, nasıl bir savaşın sonucunda nasıl bir barışa varmak istediklerini dile getirdi. Emperyalist merkezli, Türk hâkim sınıflarının ezilen sınıflara ve ezilen Kürt ulusuna karşı girdiği savaşın, topyekün tasfiye ile kendi sınıf çıkarları doğrultusunda bir “barış”a ulaşabileceklerini dışa vurdu. Yukandaki tabloda özetlediğimiz savaşın barışı egemenler açısından ancak bu şekilde ortaya konulabilir. Emekçilerin, öğrencilerin ve ezilen Kürt ulusunun en demokratik hak talebine karşı gerçekleştirilen bu gerici faşist saldırılar, nasıl bir barışın habercisi olduğunu göstermektedir. Bizlere düşen görev, ezilenlerin halk kitlelerinden yana insanlığın daimi barışı olan komünizm yolunda ilerlemek, ezilen sınıfların kurtuluş savaşı olan Halk Savaşı bayrağını göndere çekmektir. Demokratik Halk Gençliği, gerici kuşatma ve saldırıları, ancak bu bayrağı dalgalandırarak kırabileceğini halk gençliği saflarında ilmik ilmik işlemeli, geleceği zapt etmek için emin adımlarla ilerlemelidir.

Nepal’de kritik tarih yaklaştıkça gericiler saldırganlaşıyor

Hükümetteki partilerden UML, bir toplantı gerçekleştirerek, 28 Mayıs’a kadar anayasayı yazmakla görevlendirilmiş olduklarını hatırlatarak, bu süre zarfında bunu gerçekleştirmenin mümkün olmadığını açıkladı ve hükümetin görev süresinin uzatılmasını istedi.

Maoist partinin tüm çabalanna rağmen gerçek bir demokratik anayasa hazırlamaya yanaşmayan ve ulusal birlik hükümetine karşı çıkan UML, 28 Mayıs kritik tarihinin yaklaşması, Maoistlerin yaptıkları açıklamalar ve kendi üyelerinin yaptıkları eleştiriler nedeniyle telaşa düşmüş görünüyor. Üyelerinin kendilerine dönük yaptıkları eleştirilerin gerçek dışı

olduğunu öne süren UML Başkanı Madhav Kumar Nepal, Maoist partiye de yeni anayasanın hazırlanması için destek vermesi çağrısında bulundu. Ancak UML kadrolarının dahi diktatörlükle ve kendisini dayatmakla suçladıkları Kumar Nepal liderliğindeki parti yönetiminin, kendi kadrolarının dahi görüşlerini almadığı bir durumda, Maoistlere yaptığı bu çağrı son derece samimiyetsiz ve kitleyi aldatmaya dönük bir oyundan başka bir anlam taşımıyor.

Mutabakat için başbakan istifa etmelidir

Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist), ulusal birlik hükümetinin kurulması ve yeni anayasanın hazır-

lanması için Başbakan Madhav Kumar Nepal’in istifa etmesini istedi.

NBKP(M)’nin merkezi toplantısı sonrası yapılan açıklamada, yeni ve demokratik bir anayasanın hazırlanmasının ve ulusal birlik hükümetinin kurularak siyasi çıkmazın aşılmasının önündeki en büyük iki engel başbakan ve hükümet olduğu belirtildi. Maoistler, parlamentoda, UML’ye karşı mücadeleyi yükseltme kararı aldıklarını ve bu doğrultuda UML-Nepal Kongre Partisi koalisyon hükümetini istifaya zorlamak ve ulusal birlik hükümetinin kurulmasının önünü açmak için sokak eylemlerine başlayacaklarını açıkladılar. Hükümetin, izlediği politikalarla halkın iradesi-

ni hiçe saydığını altını çizen Maoistler, bu pratikle askeri bir darbenin zemininin hazırlanmak istenmesi ihtimaline işaret ederek, 28 Mayıs’a kadar yeni anayasanın hazırlanmaması ve ulusal birlik hükümetinin kurulamaması halinde gerici Nepal Ordusu’nun darbe yapabileceğine dikkat çektiler.

Nepal’de gericiler fırsat kolluyor

Nepal Ordusu Eski Genelkurmay Başkanı Rookmangud Katwal, 28 Mayıs’ın ardından kan akması halinde kışlanın dışına çıkarak siyasete müdahale edeceğini söyleyerek, Maoistleri tehdit etti. Katwall, 28 Mayıs’a kadar yeni anayasanın hazırlan-

ması ya da hazırlanamaması nedeniyle Maoistler’in yeni bir aktif eylem süreci başlatması halinde, Nepal Ordusu’nun buna karşı sessiz kalmayacağını söyledi. Eski başbakan Giriya Prasad Koirala’nın ölümünün ardından siyasi dengelerin değiştiğini söyleyen Katwall, Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist)’e bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarının da bir an evvel Nepal Ordusu içinde eritilmesi gerektiğini öne sürdü. HKO üyelerinin bireysel olarak Nepal Ordusu’na alınmasını isteyen Katwall, NBKP(M)’nin, iki ordunun birleştirilmesi ve böylece ortaya yeni bir ordunun çıkarılması yönündeki ısrarına karşı olduğunu da yeniledi.

ABD’nin “yeni” nükleer stratejisinde yeni olan ne?

ABD, şatafatlı bir medyatik törenle, Rusya ile birlikte nükleer silahların azaltılmasını öngören START-2 antlaşmasına imza atmasının üzerinden bir kaç gün geçmişken “yeni” nükleer stratejisini açıkladı. Amerika’da, 12-13 Nisan tarihleri arasında, nükleer silahların yayılmasını önleme hedefiyle yapılan zirveden kısa bir süre önce açıklanan bu stratejinin, adı dışında, herhangi bir yeniliği olduğunu söylemek mümkün değil. “Yeni” nükleer strateji belgesi, Obama’nın da tıpkı Bush ve daha evvelki ABD başkanları gibi emperyal politikalara devam edeceği, mevcut politikalarda hiçbir gerçek değişikliğe gitmeyeceği/gidemeyeceği savlarını da doğrular nitelikte. Özü itibarıyla söz konusu “yeni” nükleer strateji, Bush yönetiminin uyguladığı stratejinin günümüz diliyle ifadesinden, yani biraz demokrasi yalanıyla soslandırılmış olmasından başka bir şey değil. Bunu, “yeni” nükleer stratejiyi açıklayan ABD Savunma Bakanı Robert Gates’in, açıklama esnasında sarf ettiği; “ABD, bir ülke nükleer silaha sahip değilse ve Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Antlaşması’nı kabul etmişse bu ülkeye karşı atom bombası kullanmayacağını veya atom bombası kullanacağı tehdidinde bulunmayacağını taahhüt etmektedir. Öte yandan bir ülkenin ABD veya müttefiklerine karşı biyolojik ya da kimyasal silah kullanması tehdidi söz konusu olduğu takdirde, bu, yıkıcı askeri savunma yöntemiyle karşılık alacaktır.” sözlerine bakarak görmek mümkün. Kaldı ki “devrim” olarak tanımlanan bu “yeni” stratejinin özünü; Amerika Birleşik Devletleri’nin, savunmasında, geçmişte olduğundan daha az oranda nükleer silahlar kullanması ve ABD’nin, sadece belli koşullar altında nükleer silah kullanma yoluna gitmesi oluşturuyor.

Tam da ABD’nin Rusya ile imzaladığı START-2 antlaşmasının (stratejik silahların azaltılmasına dair anlaşma) bolca şişirilerek bizlere sunulduğu bu süreçte, ABD’nin “devrim” olarak nitelendirilen bu sözde yeni nükleer stratejisine dair bir iki soru sormak gerekiyor. ABD’nin, dünyanın çeşitli yerlerinde ve özellikle Rusya’nın yanı başında füze savunma sistemleri kurmaktaki ısrarı, bunun da ötesinde dünyadaki emperyalist güçler arasındaki çekişme, silahlanmayı ve nükleer, kimyasal ya da bunlara benzer büyüklükte etkiye sahip diğer stratejik ağır silahlara sahip olma yarışını hızlandırmayacak mıdır? Kuşku yok ki bu ve daha bir dizi faktör, nükleer silahlanmanın önümüzdeki yıllarda da hızlanarak devam edeceğine işaret etmektedir. ABD ve Rusya’nın, dünya halklarını aldatarak, nükleer silahları azaltacaklarına dair belgeler imzalamaları hiçbir anlam ifade etmemektedir. Değil mi ki, Nükleer Silahların Yaygınlaşmasını Önleme Antlaşması’nı imzalamış olmalarına

karşın ABD, ve Rusya dünyadaki toplam nükleer silahların yüzde 70’inden fazlasına sahipler. Daha yakın zamanda aralarında ülkemizin de bulunduğu bir dizi ülkede konuşlandırılmış olan nükleer silahlarının bir kısmını yenilediğini, bir kısmını ise kısa sürede yenileceğini açıklayan ABD, bir yandan da nükleer silahları azaltacağını iddia ediyor.

Rusya için de durum pek farklı değil. 17 bin dolayında nükleer silaha sahip olduğu tahmin edilen Rusya, START-2 antlaşmasının imzalandığı törende, ABD’nin, yani başlarında kurmayı tasarladığı füze savunma sistemlerinden vazgeçmemesi halinde, bu anlaşmadan çekilebileceklerini duyurdu. Hal böyle iken ve yalanın bini bir para iken, orta-

ya atılan yeni yalana inanmak ne mümkün...

ABD’nin “yeni” nükleer stratejisine dair New York Times gazetesine demec veren Obama, ABD’nin, nükleer silahların yaygınlaşmasına neden olacak herhangi bir adım atan bir ülkeye karşı açacakları savaşta, nükleer silah kullanmaktan kaçınmayacaklarını söyledi. Barış ve demokrasi elçisi olarak sunulan emperyalizmin yeni sözcüsü Obama, bu söylemiyle açık bir şekilde Kuzey Kore ile İran’ı işaret ederek, nükleer silahlarla saldırma tehdidinde bulundu. Şu trajik duruma bakın: ABD, sözde dünya halklarını nükleer bir saldırıdan-tehditten korumak adı altında gerektiğinde bir veya bir kaç ülkeyi, o ülkede yaşayan milyonlarca insanı nükleer silahla vurabilme hakkını kendinde buluyor! Buradaki riyakarlık söze gerek bırakmayacak kadar açık bir şekilde orta yerde duruyor ve sınıtıyor. Öyle ya, bir yandan nükleer silahları azaltmayı taahhüt eden ABD, öte yandan nükleer silah üretmeye devam edeceğini ve cepte tutacağını söylemiş oluyor! Obama’nın demecindeki bir diğer riyakarlık örneği ise, İsrail’in İran’a dönük politikaları ile ABD’nin İran politikasının ortak olduğunu ve İran’ın nükleer silaha sahip olmasına izin vermeyeceklerini söylemesi idi. “Yeni” nükleer stratejisinde Nükleer Silahların Yaygınlaşmasını Önleme Antlaşması’na imza atmaması ve/veya nükleer silah üretmek-üretmeye çalışarak bu antlaşmayı ihlal etmeye yeltenenleri nükleer silahlarla vuracaklarını duyuran Obama, İsrail’in de nükleer silah ürettiğini, yaklaşık 400 nükleer silaha sahip olduğunu ve Nükleer Silahların Yaygınlaşmasını Önleme Antlaşması’na imza atmamış olduğunu bilmiyor olamaz sanırız! Üstelik ABD’nin bu konuda “büyüklük yaparak” “tolerans gösterdiği” tek ülke İsrail de değil. Hindistan, Pakistan ve daha çok sayıda ülke hemen her yıl nükleer silah denemeleri yapıyor, üretiyor. Dahası ABD, kısa bir süre önce nükleer silahlarını geliştirmesi için Pakistan’a 100 milyon dolar destek sundu. Açıkır ki, ABD’nin nükleer silah edinmesini istemediği ve bu uğurda tehdit edip nükleer silahla vurmaktan, ikinci bir Hiroşima-Nagazaki katliamına imza atmaktan imtina etmeyeceğini söylediği devletler, ABD’nin çıkarları ile çatışan devletlerdir. Bütün durum budur ve söylenen apektir: Ya ABD’nin denetiminde olacaksınız ve böylece ABD’nin belirlediği sınırlar dahilinde nükleer silah üretmek de dahil haklara sahip olacaksınız ya da hedef olacak, Irak-Afganistan gibi işgal edileceksiniz! İşte yeni olarak sunulan ABD’nin nükleer silah stratejisi, bunları birkez daha, ama Obama süreci ile başlayan nazıkçe tehditlerle yinelemekten öte bir anlama sahip değildir.

İsrail, zehirli kimyasallarını Filistin’e yığıyor

İsrail’in son derece tehlikeli zehirli kimyasal atıklarını Batı Şeria’da Filistinlilerin yaşadıkları bölgelere attığı bildirildi.

İsrail’de yayımlanan Maariv gazetesi, son derece tehlikeli kimyasal atıkların Batı Şeria’daki Filistinlilerin yaşadıkları bölgelere atıldığını açıklayarak İsrailli yüklenici firmaların bu zehirli kimyasal atıkları Nakb çölündeki “Ramat Hofaf”’a naklederek burada imha etmek yerine nakliye masraflarından kurtulmak için bu atıkları Batı Şeria’daki Filistinlilere ait köylere atıklarını yazdı.

Batı Şeria’nın İsrail’in gayri resmi kimyasal atık çöplüğüne dönüştüğünü belirten gazete, Batı Şeria’daki Nalin köyü sakinlerinin bu kimyasal atıkların yaydığı gazlardan en çok etkilenen yer olduğunu ve buradaki halkın hastalık tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu ifade etti.

Maariv gazetesi, kimyasal atıkların boşaltıldığı Nalin köyündeki “Ci” adlı bölgenin tamamen İsrail kontrolünde bulunduğunu; ancak buraya kimyasal atık boşatmanın yasadışı olmasına rağmen İsrailli yetkililerin bu şirketlere atıklarını buraya boşaltmamaları konusunda hiçbir uyarıda bulunmadığını belirterek her gün bu bölgeye onlarca kimyasal atık taşıyan kamyonun girdiğini yazdı.

İran’a saldırılacağına dair istihbarata sahibiz

Rusya, ABD ve İsrail’in İran’a yönelik bir askeri saldırı düzenleyeceği konusunda istihbarata sahip olduğunu açıkladı.

Rusya resmi haber ajansı Ria Novosti’nin haberine göre Rusya Federasyonu Genelkurmay Başkanı General Nikolay Makarov, İran’ın nükleer programının engellenmesi için ABD ile İsrail’in İran’a askeri bir saldırı düzenleyeceğini gösteren istihbarata sahip olduklarını açıkladı. Söz konusu habere göre General Makarov, Rusya olarak böylesi bir hareketi yasal görmediklerini ifade etti.

ABD Başkanı Barack Obama’nın nükleer bomba kullanılmasının engellenmesi konusunda İran ve Kuzey Kore’yi istisna eden açıklamasından sonra İran Savunma Bakanı General Ahmed Vahidi de ülkeyi savunma konusunda her türlü seçeneği kullanabileceklerini belirtmişti.

Rusya Genelkurmay Başkanı General Makarov, açıklamasında böylesi bir saldırının bölgede büyük bir istikrarsızlığa yol açacağını belirterek, “Biz İran’ın sözlerine kulak vermeliyiz; ama İran da bizim ve uluslararası toplumun sözlerine kulak vermemelidir.” dedi.

Emperyalizmin yeni gözdesi: Konvansiyonel silahlar

ABD Başkanı Barack Obama, medyanın önünde “yeni” nükleer stratejilerine ve Rusya ile imzaladıkları Stratejik Silahların Azaltılması Anlaşması’na dair demecler verip, demokrasi ve barış nutukları atarken ABD ordusunun kumanda merkezinde toplanmış olan generaller, nükleer silahlardan daha büyük yıkım gücüne sahip olan kıtalararası silah sistemlerinin geliştirilmesi konusunu masaya yatırıyorlardı.

Baba ve oğul Bush’ların yönetimleri döneminde temelleri atılan bu bombaların üretimi ve geliştirilmesine dair Global Strike projesi, Obama dönemiyle hız kazandı. Obama’nın seçimleri kazanmasından bu yana, genel anlamda savaş hazırlığı ve silahlanma daha önceki ABD başkanları dönemlerinde olduğu gibi hızla artar, bu işlere büyük bütçeler ayrılrken, Global Strike projesine çok daha özel bir rol biçildi ve

bu proje için astronomik bir para ayrıldı. İşte Obama’nın barış nutukları çektiği saatlerde, ABD generalleri, ses hızından daha yüksek hızda yol alabilecek, bir saatten daha kısa bir sürede dünyanın istenilen noktasını vurabilecek, radarlara takılmayan ve Rusya tarafından duyurulan “bombaların babası” isimli silahtan çok daha yıkıcı olacak bir silahın geliştirilmesi kararını karar altına alıyorlardı. Konuya dair açıklama yapan ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, “Füze koruma kalkanları, tüm dünyaya ulaşabilecek konvansiyonel silahlar ve geliştirdiğimiz diğer silahlar bize nükleer silahların rolünü azaltma şansı tanıyor. Bu imkanlarımızla, nükleer stoğumuzu büyük ölçüde azaltsak bile inkar edilemez biçimde güçlü olmaya devam ederiz” şeklinde konuştu. ABD’li yetkililer, “Acil Küresel Saldırı” (PGS) silahları olarak bilinen kıtalararası

balistik füzelerin teröre karşı bulundurulması gerektiğini söylüyor. ABD’li ordu uzmanları gelecek sene için Acil Küresel Saldırı geliştirme programına 240 milyon dolar yatırım yapıldığını belirtiyor. 2015 yılına kadar bu konvansiyonel silahlara ayrılacak bütçenin 2 milyar doları bulacağı öngörüülüyor.

ABD, Rusya ve diğer emperyalist ülkeler uzun yıllardır söz konusu kıtalararası balistik silahları üretiyorlar. Söz gelimi Rusya 2007 yılında bu silahlarından birisini denemiş ve denemenin başarılı olduğunu açıklamıştı. Denemesi başarılı geçen bu silaha ilişkin açıklama yapan Rus yetkililer, kıtalararası füzelerle de kullanılabilen bu bombanın patladığında ses çıkartmadığını, canlıları buharlaştırarak öldürdüğünü ve bombanın etkisinin, 44 ton dinamitin etkisine eşit olduğunu övünerek söylemişlerdi. Bu, ABD’nin Hiroşima’ya attığı bom-

badan onlarca kat daha etkili! Bu bombanın “başarılı” geçen denemelerinin ardından açıklama yapan dönemin Rusya Genel Kurmay Başkanı Aleksandr Ruşkin, “Bombanın meydana getirdiği yıkıcı maddeden oluşan bulutun patlaması sonucu çok yüksek sıcaklık oluşuyor. Bu yüksek sıcaklığın sonucunda çevrede bulunan tüm canlılar buharlaşıyor. Bombanın patlamasından sonra toprakta ne kimyasal ne de nükleer atık kalıyor.” diyerek, kendilerini alkışlamamızı istiyordu! Rusya’nın, “bombaların babası” adını verdiği bu bombaya benzer bir bomba da ABD tarafından bir kaç yıl evvel denenmişti. ABD’nin “bombaların anası” adını verdiği bombanın gücünün 11 ton dinamitin gücüne eşit olduğu duyurulmuştu. Bu denemelerin üzerinden geçen zaman da göz önüne alındığında, bugün bu bombaların ulaşmış olabileceği yıkıcı gücün boyutlarını tahmin etmek güç değil.

Ataması yapılmayan öğretmen çözümsüzlüğe itiliyor

Kimisi garson, kimisi kamyon şöförü, kimisi ise inşaatlarda işçi. Herbiri farklı iş alanlarında çalışan, mesleğinden uzak bırakılmış ataması yapılmayan öğretmenler. Tek dertleri eğitimini aldıkları öğretmenlik mesleğini güvenceli bir şekilde ikame ettirebilmek.

Yıllardır “öğretmen açığımız yok” söylemleriyle bilinçli ve tercihlili bir şekilde atamaları yapılmayan öğretmenler 2009 yılında bir araya gelerek açlık grevi ile seslerini duyurmaya çalıştılar. Bir araya geldikçe güçlenen ataması yapılmayan öğretmenler Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP)'nu kurarak, seslerini daha güçlü bir şekilde duyurmaya başladı. 8 ay içerisinde 30'dan fazla ilde örgütlenerek ataması yapılmayan öğretmenleri bir araya getiren platform, gün geçtikçe daha da güçlenerek mücadelesini büyütüyor.

Ankara'da yapılan açlık grevine kanser olduğu halde katılıp “Kanserli yenmek kolay, zor olan öğretmenlik” diyerek ataması yapılmayan öğretmenlerin sorunlarına dikkat çeken AYÖP kurucusu ve sözcüsü Şafak Bay, sistemin halen sorunları büyüterek işi çözümsüzlüğe sürkedildiğini ifade ediyor.

Türkçe öğretmenliği mezunu ve yaklaşık 4 yıldır atanmasını beklerken yaşadığı ekonomik sorunların yarattığı stres yüzünden sürekli nükeseden kanser hastalığı ile mücadele eden Şafak Bay, bir yandan da onbinlerce öğretmeni ilgilendiren atama meselesi üzerinde kafa yoruyor. Bay, her zaman olduğu gibi yine didiştiği hastalığını bir kenara bırakarak bizlerle yaşadığı sorunlar üzerine sohpet edip, her zorluğa rağmen mücadele etmenin anlamına anlam katıyor.

Sohbetimize geçmeden önce Bay'ın hastalığı artık ülkemizde tedavi edilemeyecek bir konumda ve yurt dışında deneysel tedavi olması gerekiyor. Ancak gerici sistemin uygulamaları onu bu konuda da, binlerce insanı ettiği gibi, mağdur ediyor. Bay'a tedavi olması için rapor vermesi gereken

Sağlık Bakanlığı rapor vermeyerek tedaviyi engelliyor. AYÖP'ün sembolü olan Bay'ın maruz kaldığı devletin bu faşist uygulamalarına karşı herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz. AYÖP kurucusu ve dönem sözcüsü olan Şafak Bay ile yaptığımız röportajı siz değerli okuyucularımızla paylaşıyoruz.

8 Aylık eylemlik sürecinde taleplerinize olumlu cevaplar alındı mı?

Biz bu mücadeleye başladığımızda var olan temel sorunları çözülmesini ve taleplerimizin yerine getirilmesini beklerken, mağduriyetimiz daha da artmıştır. Ücretli öğretmenlik kaldırılın dediğimiz, sayı 100 bine yaklaştı. Boşta kalan bütün öğretmenler atansın istedik ama gün geçtikçe boş ta kalan öğretmen sayısı arttı ve sorun daha da çözülmmez bir kör düğüm haline geldi. Son 2 ay içerisinde sistemin dayattığı çözümsüzlük 2 arkadaş-

mızın intihar etmesine sebep oldu ve biz anladık ki sesimizi duyurmak için canımızı dişimize takıp daha sert ve gündeme oturacak bir eylemlik süreci başlatmalıyız.

Bu süreçte kimlerden destek aldınız ve kimlerden destek bekliyorsunuz?

AYÖP bir hak arama mücadelesinin ismidir. Kim bizim ile beraber elini taşın altına katarsa samimi bir şekilde o kişinin elini sıkarsınız. Bu süreçte eğitim sendikaları, bazı siyasi partiler ve özellikle de demokratik kitle örgütleri bizlere özellikle manevi boyutta destek vermişlerdir. Ama bizlerin özellikle eğitim sendikalarından beklentilerimiz çok daha fazladır. Bizi aslı üyeleri olarak görüp, bizleri öğretmen olarak saymayan hükümete karşı bizlerin mücadelesine daha samimi bir şekilde destek vermeleridir.

AYÖP olarak yaşadığınız sorunlar nelerdir?

AYÖP olarak örgütlendiğimiz bazı illerde zabıta ve polisler tarafından bir çok defa saldırıya maruz kaldık. Malatya ve Kayseri'de öğretmen arkadaşlarımız polis tarafından dövülmüştür. Bir çok yerde afişlerimizi yapıştıran arkadaşlarımıza polis tarafından para cezası kesilmiştir. Hiçbir maddi olanağı olmayan AYÖP bu güne kadar bu sorunların altından kalkmayı başarmıştır ve bu günden sonra da başaracaktır. Mücadelesini de her zaman başı dik bir şekilde verecektir.

Önümüzde ki süreçte AYÖP olarak nasıl bir eylem süreci izleyeceksiniz?

Biz bu 8 ay içerisinde bir çok defa basın açıklaması ve dikkat çekici eylemler yaptık ama bir karşılık bulamadık. Son olarak 31 Ocak mitinginde artık bıçağın kemige dayandığını dile getirdik. Ve bu hükümete son uyarımızdı. KPSS sonrasına kadar bu sorunun çözülmesi için başta MEB'e ve hükümete sözlü uyarıda bulunduk. Eğer uyarımız karşılığını bulmazsa 31 Ocak'ta tüm imkansızlıklara rağmen Ankara'ya yığdığımız 3 bin mağdur öğretmen ile birlikte, yaz aylarında 30 bin öğretmen olarak, açlık grevine girecek ve taleplerimiz hala yerine getirilmezse belkide dünya tarihinde bir ilke imza atarak, büyük bir kitlesellik, ölüm orucu sürecini başlatacağız.

Bay ve ailesine geçmiş olsun dileklerimiz iletip, Bay'ın iyileşeceğine olan inancımızla bizi bekleyen zorlu eylemlerde birlikte yürümenin coşku-suyla Bay'a sevgi ve saygılarımızı sunarak sohpetimizi bitiriyoruz.

Bu arada Bay için İstanbul'da dayanışma konseri düzenleniyor. 2 Mayıs Pazar günü saat 19:00 - 23:00 arasında Eski Bağcılar Adliye Binası'nda düzenlenecek konserde; Erdal Erzincan, Cevdet Bağca ve Mehmet Atlı sahne alacak.

Adres: Yavuz Selim Mah. Birlik Cad. No: 27 Bağcılar. İrtibat Tel: 0505 601 03 45-0533 513 21 04

Çingenelere “buçuk vatandaşlık” da çok görülüyor

Geçtiğimiz günlerde Tekirdağ Çerkezköy'e bağlı, Bağlık ve Yıldırım Beyazıt Mahallerinde ikamet eden Çingenelerin evlerine, AKP'li belediye tarafından yıkım kararı çıkarıldı. Belediyeye bağlı zabıtaların konutların boşaltılması yönünde anonslar yapması üzerine Çingeneler belediyeye yürüyerek tepkilerini dile getirdiler. Yaklaşık 250 kişi kalacak yerleri olmadığını söylerken, AKP'li belediye başkanı artan tepkiler üzerine “sorunu çözeceğiz” demekle yetindi.

Oysa geçtiğimiz aylarda AKP hükümeti “Roman çalıştayları” düzenlemiş, bu kapsamda İstanbul'da Başbakan Tayyip Erdoğan'ın katılımıyla “büyük bir konser” tertip edilmişti. Etkinlikte, “Roman vatandaşlarımız buçuk değil bu güzel ülkenin aslı unsurlarıdır. Yıllardır gerek ön yargılar, ihmaller, göz ardı etmeler neticesinde Roman vatandaşlarımızın dezavantajlı bir hayat sürmeleri ortaya çıkmıştır. Gün, tabii ki yılların bu ihmallerin neticesinde oluşan bu yaşam tarzının suçlusunu arama günü değildir. Gün, çözüm günüdür, 72 milyon vatandaşımızın birlik, kardeşlik içerisinde yaşamalarını sürdürme konusundaki projelerimizin ve çözümlerin ortaya konması günüdür” denmişti. AKP “sorunları çözeceğiz” derken bu aldatmaca-

nın ardında çok yalın bir gerçek orta yerde durmaktadır. Bugün Çingeneler ülkemizin değişik yerlerinde eğitimden sağlığa, barınmadan işsizliğe, devletin politikaları neticesinde oluşturulan önyargılardan polis şiddetine varıncaya kadar sayısız sorun yaşamaktadır.

Çingenelerin yaşadığı sorunlar Alevilerin, Kürtlerin, işçilerin, köylülerin ve diğer ezilen kesimlerin yaşadığı sorunlardan bağımsız değildir. Sorunların kaynağı sömürü ve zulüm düzenidir. Mevcut düzen Osmanlı'dan devraldığı “geleneklerle” Türklerin ve Sunnilerin dışında kalan bütün kesimlere azgınca saldırmış, katletmiş, asimilasyona uğratmış, aşağılamıştır... Çingenelerin bu topraklarda yaşadıkları tam da bunlardır.

“Roman çalıştayını” aldatmacadır

2005'te Çingene nüfusun yoğunlukta olduğu Avrupa ülkelerinde, Çingenelerin sosyal ve ekonomik açılardan güçlendirilmesini amaçlayan ve 2005-2015 yıllarını kapsayan “Romanların Dikkate Alınması İçin On Yıl İnisiyatifini” başlatıldı. TC bu sürecin dışında kaldı. Avrupa'da ve ülkemiz topraklarında utanmazca, Çingenelerin yaşadıkları sorunları “çözme” mis-

yonu yüklenen AB ve TC'nin icraatlarına bakmak onların ikiyüzlülüğünü görmek için yeterlidir. AB sürecinin ve “demokratik açılımları” bir parçası olarak ele alınan “Roman çalıştaylarının” amacı; başta Çingeneler olmak üzere geniş kesimlerin bilinçlerini bulandırmak, onları aldatmak ve düzenin çıkarları için kullanmaktır.

Devlet bir yandan “sorunları çözeceğiz” demekte diğer yandan Çingeneleri barınma, eğitim, sağlık ve istihdam imkanlarından yararlanırken ayrımcı muamelelere maruz bırakmaktadır.

Manisa-Selendi'de Çingenelere dönük yaşanan linç girişimine kısa aralıklarla ülkenin değişik yerlerinde yenilerinin eklenmesi devletin Çingenelere dönük tutumunu gözler önüne sermektedir.

Yanı sıra devlet 2006 yılından bu yana “Kentsel dönüşüm” adı altında Çingene mahallelerini yıkmaktadır. Devletin ikiyüzlü tutumları Çingenelerin, İstanbul- Sulukule, Ankara- Çiçin ve Zonguldak- Ere gibi tarihi yerleşim yerlerinden zorla çıkarılmalarında ve evlerinin başlarına yıkılmalarında tekrar tekrar görülmüştür!

“Roman çalıştaylarında” Çingenelerin zengin kültüründen dem vuran devlet yetkililerinin beyanlarını duyduğuk ilk akla gelen “kentsel dönü-

şüm”e kurban edilen “Sulukule” oluyor. Çingenelerin yüzlerce yıllık bir yerleşim yerinin, en renkli folklorik özelliklerinin, tarihinin, toplumsal hayatının, geçirdiği değişimlerin, yeme-içme kültürünün, gecesinin gündüzünün, yazının kışının yok edildiği SULUKULE...

Çingenelerin tarihlerini ve kültürlerini yok ederek Sulukule'yi altın tepsi içinde “rant” kapısına çevirenlerin “çalıştaylarından” asimilasyon, inkar, yıkım ve rant çıkar. Ötesi değil...

Bu gerçek “vatansız ve Türk vatandaşı olmayan Çingeneler ile Türk kültürüne bağlı olmayan yabancıların” sınır dışı edilmesine izin veren ve böylece Çingenelere karşı ayrımcılığı teşvik eden “Yabancıların Türkiye’de İkamet ve Seyahatleri hakkında Kanun”un değiştirilmesi konusunda herhangi bir adım atılmamasında kendisini göstermektedir. Erdoğan'ın geçtiğimiz haftalarda kullandığı “Ermenileri sınır dışı ederiz” tehdidi, uluslararası gelişmeler ve hakim sınıfların çıkarları ekseninde yarın Çingeneler ve diğer kesimler için de kullanılmaya müsaittir.

95 yıllık yara: Ermeni soykırımı

24 Nisan 1915... Ermeni ulusunun yaşadığı topraklardan soykırma maruz kalarak koparılıp yok edilmesinin günü. Evet, Osmanlı İmparatorluğu ve devamında ona yaslanan Türk devletinin kurucu unsurları olan İttihat ve Terakki kadroları tarafından sistematik bir şekilde sürdürülen katliamlarla, Ermeni ulusu ait olduğu topraklarda soykırma maruz bırakılarak yok edildi. 1915 tarihinde Ermeni ulusuna mensup insanların ülkemiz topraklarında sayıları 2 milyon iken; soykırım ve devamında sürdürülen siyasi baskı politikaları ile bu sayı günümüzde 100 binin altına düşmüştür.

Türk devletinin temelini oluşturan Türk hakim sınıflarının “tek ulus-tek devlet” anlayışı ve onun üzerinden vuku bulan siyasi yönelimler, ülkemizde yaşayan bir çok ulus ve milletin soykırma uğratılarak yok olmasına ve azınlık statüsüne dönüşmesine neden olunmuştur.

Türk devletini yaratan burjuva feodal kadrolar, emperyalist devletlerin ekonomik ve siyasi yönlendirmeleri ve kirlı çıkarları neticesinde, ülke genelinde propagandasına başladıkları “tek”çilik anlayışı ile farklı ulus, millet ve etnik kültüre mensup 100 binlerce insanımız yok edilmiş, ait oldukları topraklardan zorla koparılıp sürgün edilmiştir.

“Tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek din ve dil” anlayışını kendisine rehber edinen Türk hakim sınıfları, Türk devletinin kuruluş aşamasında ve sonrasında ülkemizde bu ulus kriterine uymayan her türden siyasi ve sosyal farklılıkları yok etmek için çeşitli uygulamalara başvurmıştır. Farklı ulus ve dini inaçlara mensup insanlarımızla yönelik yapılan katliamlar ile gerçekleşen yeni bir ulus yaratma projesi içerisinde yine resmi bir tarih anlayışı yaratılmış ve tarihsel gerçekler baskı altına alınarak büyük yalanlar anayasa içerisinde, eğitim müfredatında, tarih kitapçklarında büyük puntolarla yazılmıştır.

Ancak gerçeklerin kapatılamaz gücünden kaynaklı Osmanlı ve Türk devletinin kuruluş yıllarında meydana gelen soykırım olayı devlet tarafından üstü örtülememiştir. Ki halen Türk devletinin kuruluşundan bugüne koruduğu bu anlayışı devam ettirmesi ve faklı ulus ve azınlıklara yönelik uyguladığı baskı politikaları soykırımın halen insanlarımız içerisinde tazeliğini korumasına vesile olmuştur. Ve yine soykırım meydana geldiği dönemlerde yaşananların halkın bilincinde berrak şekilde yer etmesinin sonucu olarak, günümüze ulaşan Ermeni, Kürt ve Türk halk ozanlarının sözlü aktarımlarında yer alan bilgiler katliamın hangi boyutlarda olduğunu açıkça ifade etmiştir. Evet, soykırma maruz kalmış Ermeni ulusuna mensup insanların dile getirdikleri ve o dönemi belgeleyen halk ozanlarının sözlü ve yazılı aktarımları o dönemde nelerin yaşandığını net bir şekilde ortaya koymaktadır.

AKP, Ermeni açılımı ve soykırım tartışmaları

Günümüzde ise AKP iktidarı sahte açılımlarla yanılsamalara yol açmayı başarmakla birlikte, Kürt ulusal sorununda olduğu gibi, Ermeni soykırımı karşısında inkarcı-imhacı politikayı temsil etmeye devam etmektedir.

AKP eliyle gerçekleşen içte “Kürt açılımı” yalanıyla Kürt ulusal hareketini tasfiye edip Kürt ulusal sorununu kendi açısından sorun olmaktan çıkarmayı amaçladığı gibi, dışta da “Ermeni açılımı” (protokoller, sınır kapılarını açma) şamatasıyla Ermenileri soykırım davalarından uzaklaştırmayı-meseleyi sulandırarak unutturmayı amaçlamaktadır. Daha bir dizi bu tarzdaki politikaların ortaya çıkardığı gerçek, TC devletinin Ermeni soykırımını kabul etmesi gibi bir ihtimal dahi gözükmemektedir.

Türk devletini yapısallığı içerisinde nüks etmiş ırkçı milliyetçiliğin derin kökleri ve özellikle de soykırımdan beslenerek gelen Ermeni düşmanlığı noktasında son derece kuvvetli olan bu temel, bu kabulü oldukça öteleyen faktör durumundadır. ABD'nin ise soykırım üzerinden çeşili baskılarının (soykırım yasasını oylama vb), danışıklı dövüş olduğu ise bir taraftan TC eliyle bölgedeki Müslüman ve Türk kökenli devletleri kontrol etmek için (ki, stratejik uşaklarıdır da), TC'yi gözden çıkaramamakta, öte yandan bölgede Rusya yanlısı bloğun büyümemesi ve Rusya'ya karşı dayanaacağı güçleri azaltmamak için de Ermenileri gözden çıkarmamaktadır. Dolayısıyla, TC üzerinde ciddi bir baskı yaratığını söylemek tam olarak mümkün değil, ikili oynadığı açıktır.

Bu gelişmeler dizisinde, ABD'de oylanan soykırım yasa tasarıları gelişmeleri, ABD'nin soykırım ile tarihsel bir yüzleşme içerisinde olmadığını ve bu gibi olguları, ekonomik ve siyasi çıkarlarının teminatını sağlamak için kullandığının ön göstergesidir.

“Yeniden arşivleri açalım”, “olayı tarihçilere bırakalım”, ‘bir isyandı’, ‘Türklerden de ölenler oldu’, ‘katil Ermeni çeteleri öldürüldü’, gibi gündeme gelen önermeler ile fikir tayinleri arasında sıkışıp kalmak günümüz açısından Ermeni soykırım gerçeğini maniple etme arayışlarına hizmet etmekle eşdeğer olacaktır. Bu nedenle Ermeni soykırım gerçeği hiç bir şekilde inkar edilemez bir noktadadır. Bu soykırım dünya ölçeğinde halklar nezdinde genel olarak kabul görmüş durumdadır. Soykırım suçunu, kuruluşunun temellerine dayanması kadar, bugün de aynı temelden beslenme-ye devam eden Türk hakim sınıfları, soykırımı maniple ederek bu gerçeği halen karanlık arşivlerinde sakladığı gibi; beyanlarında ve resmi tarih anlayışı içerisinde de saklayacaktır.

Politik devrimciler mi yoksa entelektüel devrimciler mi?

Sınıflı toplumlar boyunca insan zihnine ait olarak zikreden her aktivitenin aslında sınıf zemininde yerdiği ve insanın tüm sosyal fonksiyonun istisnasız biçimde iki sınıftan birinin damgasını taşıdığı, bütün idealist çarpıtmaların dışında bilimsel bir gerçektir. Çünkü insanlar sınıflara bölünmüş olan toplumda ki iki sınıftan birine mensup yaşarlar ve sınıflar üstü değildirler. O halde tüm faaliyetleri de sınıf nitelikleri ve sınıf çıkarlarıyla anlam kazanır ya da nitelenir. Bunu başka türlü tarif etmek ağıktan burjuva tahribattır. Burjuva egemen sınıflar bu gerçeği karrartarak sınıf çelişmesini saklamayı temel politika olarak güderler. Böylece bütün toplumsal faaliyeti sınıf çıkarları tekelî denetimine alıp egemenliklerini kurar ya da kurmak isterler. Bundandır ki, siyasi iktidarı gasp etmek ve siyasi olarak kontrol etmekle kalmaz, tüm yaşamı ideolojileriyle bloke etmeye başvururlar. Bu amaçla kah felsefeyi, kah siyaseti, kah da kültür-sanat etkinliklerini yasaklar ve/veya "cezalandırırlar." Diğer maddî üretim faaliyetini de bu konseptle kontrol eder, fiziki ve ideolojik zor-şiddetle denetim altına alırlar. Bununla da yetinmez, gerici sınıfları ve çıkarlarını temsil ettiklerini kabul etmez, tüm toplumun menfaatlerini temsil ettikleri yalanını yayarlar. Dahası, kültür, felsefe ve siyaset gibi ideolojik yansıma-üst yapı argümanlarının, halk kitlelerinin işi olmadığını ve hatta bu ve benzeri etkinliklerin sınıf niteliği taşımadığını iddia ederek büyük bir çarpıtmaya girerler. Amaçları sınıfları harmanlayarak devrimci dünyayı susturmaktır. Bütün bunlar bizlerin önüne; devrimci sınıf siyasetini, kültür-sanatını, felsefe-

sini, ideoloji ve tüm sosyal etkinliği ile siyasi mücadelesini geliştirme görevi kesin olarak koyar. Hem de sınıf tutumu yeteneğiyle keskin ayırım çizgilerini koyarak yapmamızı gerektirir-ihtiyaç haline getirir. Yani proleter devrimci ve devrimci cepheden, gerici hakim sınıfların tahrifatçı saldırılarına her sahada yanıt verilmesi mutlak bir zorunluluk haline gelmektedir. Nitekim bu yanıt sorunsuz olmasa da genellikle ve esasta verilmektedir de. Sorunlu yanı, en genel ifadeyle, devrimci eylem ve devrim pratiğinin noksanlığı olarak izah etmek mümkün. Daha ayrıntıya inildiğinde ise, ideolojik sınıf tavrı bakımından felçli olan ya da sınıf niteliğinin bulanıklılaşmış olduğu bazı anlayış ve yaklaşımların bulunduğu ifade etmek gerekecektir. Biraz daha yalın konuşacak olursak; genel devrimci cephede giderek yaygınlaşan burjuva özgürlükçü, yan-anarşist ve liberal-özgürlükçü anlayışla sınıf niteliğini gölgeleyen tutumlara daha sık rastlanıyor. Bunun, sınıf tavrını unutturan ideolojik belirsizlikle bir biçimde tasfiyecilik hastalığı olduğunu erkenden söylemek gerekmektedir. Kısacası, neredeyse, devrimci cephe içinde kültür ve sanat faaliyetlerinin (ki, bunlar ideolojiyle yakinen ilintilidir), proleter devrimci ve hatta sade devrimci nüfuzdan kopanılarak, tamamen proleter sınıf bilinci, sorumluluk, disiplin, görev ve ölçülerin bağlayıcılığı kaldırılıp bunlar dışında bir niteliğe çekilme eğilimi yerleşmektedir. Bu gelişmeler ya da liberal seğirtme açıkça yaygınlaşarak tasfiyecilik karmaşa defosu iyice belirmektedir. Özellikle kültürel çalışma ve sanat cephesinde, burjuva bozulma daha güçlü gelişmekte, sınıf sanatı, proleter sanat ve halk için sanat bilinci yadsınarak, adeta burjuva olan "sanat için sanat" anlayışı savunulmaktadır. Sınıf ayrışımı atlanarak sınıflar üstü kültür-sanat savunusunun meşrulaştırılmasına doğru gidil-

mektedir. Evrensellik argümanı kullanılarak, kültür-sanat çalışmalarında sınıf tavrı ötelenmekte ve hatta demokratik kurum çalışmalarının ilgili dallarından devrimci öz kovulmaya çalışılmaktadır. Salt hümanizmle "Hepimiz kardeşiz" türküsü söylenmektedir adeta. Ancak pratik gerçekte karşılığı olmayan bu türkü, yalnızca apolitikleri cezbe edebilir, gerçek devrimcileri değil. Bu modanın gelişmiş niteliği var ki, bu, çok daha büyük bir tasfiyecilik derinliğe sahiptir. Devrimciliğin sınırları pratik örgüt ve politikadan ya da siyasi savaşımdan geri çekilerek, entelektüel bilgi ve teorik-felsefi zemine indirgenmekte, böylece politik devrimci profili lafazanlığın ayakları altına serilmektedir. Felsefe ve teori peşinde koşmakta, ama bunu tamamlayan somut devrimci eylem-pratik yani örgüt sorununu unutulmuş bilinmeze ertelenmekte ve sanal örgüt-parti ve mücadele hasredilmektedir. Belki de nitelikli bir teorik düzey temsil edilmekte ama bu düzey maddî araçlarla buluşturulmamaktadır. Böylesi devrimciliğin tam bir devrimcilik olamayacağı açıktır. Entelektüel felsefi formülasyonlar iyi, fakat bunlar salt fikir jimnastiği olarak kalırsa soyut gevezelikten ileri gitmez. Teori-pratik birliği temel ihtiyaç ve gerekliliktir. Maddî araçlarla buluşturulmayan felsefe boş bir gevezelik ve lafazanlıkla maluldür. Oysa politik devrimcilik, siyasi iktidarı hedefiyle politik mücadele aracı olan örgütü kullanmak durumundadır. Ve bu örgüt, siyasi bir savaşım vermek zorundadır. Eğer bu ayaklar tamamlanmazsa, politik devrimcilik değil, salt entelektüel-teorik devrimcilik düzeyinde kalır ki, bu da MLM devrimci felsefeyi özünden uzaklaştırmak anlamına gelir. Bizler devrimciliğin entelektüel boyutuyla sınırlı kalamayız, politik devrimciliğe ulaşmak durumundayız. Aksi halde, Marks'ın; "Dün-

yanı yorumlamak yetmez, aslolan onu değiştirmektir" şeklindeki Marksizm'in özünü veren komuta ters dönerek, burjuva filozofların yolunu tutmuş oluruz. Eğer entelektüel bilgi ya da teorik kuramlar-kurgular kendi başına devrimcilik için yeterli olsaydı, burjuva filozoflar (ve hatta aydınlar) iyi birer devrimci sayılabilirler. Yazık ki, onlar sadece yorumlamakla kalyor ve değiştirme pratiğine girmiyorlardı. Ve devrimcilik sıfatını hak etmiyorlardı. Kim hak ediyordu? Marks ve devamcılar! Neden? Çünkü onlar, dünyayı-toplumu yorumlamakla kalmıyor, bizzat değiştirme pratiğine giriyorlardı-girdiler. Mao'nun dehasına başvurursak, şöyle diyordu; "Teoriyi özümlemek ve uygulamak, hem de sadece uygulamak amacıyla özümlemek gerekir." Fazla söze gerek yok ki, teoride temsil edilen devrimcilik uygulamak için değilse ve uygulanmıyorsa, buna ihtiyaç yoktur. Pratikten kopuk ya da fersah fersah uzak duran bir entelektüel mi, yoksa kavradığı kadıyla devrimci teoriyle devrimci değiştirme pratiğine giren mi gerçek devrimcidir? Bu soruya verilen doğru yanıt, her şeyi açıklamaya yeterlidir. Bir entelektüel olmasa da değiştirme pratiğine giren kişi gerçek veya politik devrimcidir. Bizler politik devrimciler olmalıyız, egolarımızı tatmin edip caka satan lafazan devrimciler değil. Zamanından önce yapılan eleştiri sol sübjektif sektörle düşürebilir, fakat eleştirinin gerçekleştirilmesi de liberalizme çekilebilir. İkisi de yanlıştır. O halde proleter devrimci çizgi ışığında, ne aşırı yönetim, ne de liberalizm kucaklanmalıdır. Bolşevik işçinin sözünü tekrar ederek noktalayalım; "iki sınıf var, biri burjuvazi, biri proletarya. Ben proletaryadan yanayım!" Her şey bu kadar açık ve nettir.

Yeni çıkan kitaplar

Devlet-Ulutan Federasyona
Yazarı: M ŞEHMUS GÜZEL
102 SAYFA
10 TL

Bizi Utandıranlar
Yazarı: A. CAN ATAŞ
96 SAYFA
10 TL

Suçumuz İnsan Olmak
Yazarı: TEMEL DEMİREL
365 SAYFA
15 TL

Maoizmi Kavra Kavrak
Yazarı: CAFER CANGÖZ
132 SAYFA
10 TL

Partizan Şiirleri
Yazarı: CÖMERT ÇAKMAK
191 SAYFA
10 TL

Adsız Fırtınalar Doğuyor
Yazarı: ERCAN CENGİZ
164 SAYFA
10 TL

Karbeyaz Düşler
Yazarı: DİRENÇ KÖSE
200 SAYFA
12 TL

Nepal Gerçeği
Yazarı: MUSTAFA KILINÇ
152 SAYFA
12 TL

Yıldızların Yolculuğu
Yazarı: NURETTİN ASLAN
3 ciltlik romanın
1. cildi yayına
hazırlanıyor

Kırgızistan'da yaşananlar 'Halk Hareketi' değil burjuva kliklerin iç darbesidir

Kırgızistan'da yaşanan gelişmelere birkaç açıdan bakmak mümkündür. Zira gelişmelerin iç yüzü veya görünen-görünmeyen birçok derin yanı vardır. Bazen görünen farklı, ama öz daha farklı olabilir. Ki, emperyalizmin kollarının dünyanın dört bir yanına uzandığı şartlarda ve parmağının bulunduğu gelişmelerde bu tamamen böyledir. Emperyalist stratejiler düsturunda çevrilen do-laplarla etnik sorun ve çeşitli gerekçe-lerle iç çatışmalar yaratılmakta, darbe-ler gerçekleştirilmekte, işgaller yapılmakta, her türlü kirli oyunlarla halklar bir birine kırdırılıp böl-parçala-yönet politikası uygulanmakta ve hatta demok-rasi havarisi kesilere işgaller meşrulaş-tırılmaya çalışılmakta, emperyalist fa-şist-işgalci saldırganlıkla mevcut iktidar-lar yıkılıp işbirlikçi iktidarlar kurulmak-tadır. Emperyalist çıkarlarını halkın çı-karları olarak göstermekte ve böylece gerici emellerini gerçekleştirmektedir ve benzeri.

Emperyalizm tüm bunları yaparken her türlü hile, oyun ve çirkefe başvurmak-tadır. Zira dünya halklarının öfkesini üs-tüne çekmemek, aynı zamanda daha fazla teşhir olup devrimci hüma maruz kalmamak ve dünya halklarına şirin gö-rünerek emperyalist baskı politikaları ile karşı-devrimci gerici planlarını daha kolay uygulayabilmek için, gerçek yü-zünü halk kitlelerinin gizlemekten ve kirli oyunlara başvurmaktan başka bir şansı yoktur. Gerici çıkarlar onun ahlak ve diğer tüm değerlerini belilemekte-dir. Ve çıkarları için yapmayacağı tek şey, dökmeyeceği kan, basırmayacağı çirkef yoktur.

Bunları bilmek ya da hatırlamak, geliş-meleri yorumlayıp değerlendirmek ve anlamlandırmak için belli bir fayda sağ-layacaktır kanaatindeyiz. Zira emperya-lizmin hileli manipülasyonları günümüz-de önemli bir etki yapmaktadır. Yani sı-ra emperyalist sistemin dünya üzerin-deki etkisi iyice derinleşmiş ve ahtapot gibi sarmaladığı dünyada, gerici cephe-de sirayet eden her gelişmenin altında bir biçimiyse ve mutlaka emperyalizmin izi çıkmakta ya da her gelişmede bir rol oynamaktadır. Emperyalist stratejilerin ürünü olarak gelişen-geliştirilen ya da bizzat emperyalist güçlerin eliyle yürü-tülen birçok plan-proje, ya "demokra-tikleşme", ya "devrim" ya da başka bir ilerlilik olarak atfedilmekte veya algi-lanmaktadır.

Örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da uygulanen emperyalist yapılanma süreci, "demokratikleşme" biçiminde lanse edil-mekte ve maalesef devrimci dünya üye-rinde önemli oranda yanıltıcı etki göste-rmektedir. Kırgızistan somutunda kopan emperyalist çatışma ve burjuva klikleri arasındaki iktidar değişimi "devrim" ve-ya "halk hareketi" olarak servis edilmek-tedir. Muazzam bir doğaya sahip olan ayaklanma hareketinin görkemli geniş kesimleri cezbederek yanılgıya sürükle-mekte, "halk hareketi" (ve belki de "dev-rim") değerlendirmelerine varan savru-luşların emareleri görülmektedir. Tüm bunlardan ötürü, sınıf bakış açısıyla Kırgı-zistan'daki hareketi belli spesifikleriyle özetlemek gerekmektedir.

Kırgızist'da "lale devrimiyle" gelen Kur-manbek Bakiyev iktidarı muhalefetin ayaklanma hareketiyle feshedilip Roza Otunbayev başkanlığında yeni bir geçici hükümet oluşturuldu. Bu, emperyalist güçler eliyle yerli gerici hakim sınıflar önderliğinde gerçekleşen iç darbeydi. Halk hareketi değil, halkın gerici çıkarlar doğrultusunda yedeklendiği hareketti. Daha açık ifadeyle, ABD yanlısı hükü-met veya iktidarın BDT(Rusya) yanlısı muhalefet kılığı tarafından devrildiğini ve devrilenin yerine Rusya yanlısı yeni hükümetin kurulduğunu söylemek da-ha doğru olacaktır. Yani, ABD ile Rusya arasında giderek büyüyün dalaşını izdü-şümü olarak, Kırgızistan özgülünde ilgili emperyalist güçlerin somut bir kapış-ması yaşandı. Kırgızistan pazarı üzerin-de nükseden oyun, bu emperyalist güç-lerin dolaylı çatışması veya dalaşından başka bir şey değildir. Meselenin özü budur.

Geniş halk kitlelerinin egemen sınıf mu-halefet kılığı yedeğinde katıldığı bir ayaklanma gerçekleşti. Başkent Bişkek kanlı çatışmalara tanık oldu. Devlet bi-nalanı, polis karakolları ve benzeri bası-lıp ele geçirildi. Kitleler silahlandı ve po-lis-ordu güçleriyle çatıştı. Yüzlerce yara-lı ve onlarca ölüyle sonuçlanan hareket hükümeti yıkıp iktidarı ele geçirmeye muvaffak oldu. Ülkenin yedi eyaletin-den dördünün ayaklanmacı muhalefe-tin denetiminde olduğu yeni oluşturul-an hükümet tarafından açıklandı. Öte yandan ordunun da "ayaklanma safına geçtiği" bildirilmiş bulunuyor. Merkezi hükümet ve idare el değiştirdi. Başba-kan istifa etti, ancak devlet başkanı Ba-kiyev Bişkek'ten kaçmakla birlikte, isti-fa etmeyip destekçilerinin yoğun oldu-ğu güneye yerleşerek, pes etmeyip kar-şı hareket geliştirme peşinde olduğu-nun işaretini vermiş oldu. Bu, zayıf ta ol-sa, gerici iktidar çatışmasında yeni ra-unların yapılabileceğini mümkün kıl-maktadır. Ancak ordunun ayaklanma hareketini gerçekleştirecek muhalefetin saflarına veya eline geçmesi, devr-rik Bakiyev'in inadını boşa çıkaracak re-alitedir. Elbette, bu konuda en önemlisi, yeni hükümetin Rusya'dan aldığı açık destekdir. Nitekim Rusya yeni hüküme-ti tanıyarak da desteğini gecikmeksizin sundu. ABD'nin desteğine mazhar ol-muş devrik lider Bakiyev ise, görünürde açık bir destek bulmamaktadır. İbre Rus yanlısı Otunbayev'den yanadır yani. Ayaklanma geniş halk kitlelerinin katılı-mıyla gerçekleşse de, ayaklanmanın önderliği hakim sınıf kliklerinden muha-lefette bulunan kesimi tarafından yürü-tüldü-yapıldı. Yeni oluşturulan geçici hükümetin başkanı ve diğer üyelerinin eski Bakiyev hükümetinden olmaları gerçeği de, ayaklanmanın önderliği ve yeni iktidarın niteliğinin ne olduğunu açıkltan teyid eden durumdur. Ayak-lanmanın önderliği burjuva sınıfların elindedir. Bu da ayaklanmaya halkın ni-teliğini değil, burjuva kılığın niteliğini ve-rir. Yani, ayaklanmanın niteliği halk ha-reketi değil, halkın yedeklendiği burju-va niteliklidir. Nitekim, her şeyi bir tarafa bırakırsak, yeni hükümet eski anlaşma-lara sadık kalacağını(özellikle ABD ile yapılan, çünkü ABD'nin muhtemel tepki-

si ve açıklamış olduğu kaygıları gideril-mek isteniyor) özellikle açıkladı. Ayak-lanmaya damgasını vuran yerli burjuva sınıflar şahsında emperyalist güçlerdir. Halk kitleleri işbirlikçi burjuva klikler pe-şine tıkları hareket katılsa da, halk kitlelerinin yoksulluk, açlık, sömürü sis-temine karşı tepkisi ayaklanmaya yansı-mıştır. Halk kitlelerinin devrimci öfkesi gerici çıkarlar uğruna kaldıraç edilsse de, halkın baskı ve sömürüye karşı duydu-ğu büyük öfke hareket şahsında açığa çıkmıştır. Meselenin ikinci yanı da bu-dur.

Öte yandan, iktidarın yoksulluk ve yol-suzluklarla mücadele etme sözüne kar-şın bunları derinleştirmesi, dahası dev-let başkanı Bakiyev'in devlet olanakları-nı akrabalının ayakları altına sererek aile sultası yaratması, halk kitlelerinin huzursuzluk ve öfkesini derinleştirmiştir. Fakat, bunun söz konusu ayaklan-manın gerçek öznesi olarak sunulması hatalıdır. Çünkü, emperyalist Rusya ve onun yanlısı işbirlikçi gerici muhalefet, ayaklanmayı gerçekleştirep öncülüğünü yapan esas ögedir. Ayaklanmada doğa-l-gaza yapılan yüzde iki yüzlük (%200) zam önemli bir zemin yaratsa da patla-ma muhalefet liderlerinden birinin tu-tuklanması takiben gerçekleşti. Doğal gaz zammının Rusya'nın baskılaması sonucu olması ihtimali varken, bu du-rumda Rusya'nın ayaklanma için şartları olgunlaştırdığını düşünmek hakısız ol-maz, tersine gerçeği söylemek olur. En açığı da muhalefet liderlerinden birinin tutuklanması neticesinde olayların pat-lak vermesi her şeyi açıkça gösterir ki, ayaklanma işbirlikçi kılığın(muhalefet) hareketidir. Zamlar, yolsuzluklar ve fa-kirlik gibi etmenler gerçek olduğu hal-de, bunlar Rusya işbirlikçisi muhalefet (şimdinin hükümet edeni) tarafından manivela edilmiş, halk kitlelerinin so-runları kullanılmak suretiyle gerici kılığın peşine takılmıştır.

Hatırlanacağı gibi, bu gerçeği daha önce KAYPAKKAYA yoldaş, ülkemiz hakim sı-nıfların demokrasi lafzını kullanıp halk kitlelerine vaatlerde bulunarak ve tep-kilerini suistimal etme biçiminde onları yedeklediklerini ülkemiz özgüllüğüne açıklayarak ortaya koymuştu. Burjuvazi kendi sorununu halkın sorunuymuş gibi sunar ve halkı aldatarak peşine takabi-lir. Bu defalarca ispatlanmış bir doğrudur. Burada bilimsel ayrımı yapmamak, bizleri gerici sınıfların destekçisi duru-muna sunabilir. Özcesi, Kırgızistan'da halk kitleleri ayaklanmaya katılmış olsa da, gerici sınıf klikleri peşinden ve onla-rın önderliğinde katılmışlardır. Dolay-ısıyla ayaklanmaya "halk hareketi" de-mek doğru değilken, "devrim" demek hiç doğru değildir. Gerici hakim sınıflar arası iktidar değişimi ya da bunların bir-birlerine gerçekleştirdiği darbe devrim değil, gerici sınıflar arasındaki iktidarın el değişimidir. Bu da meselenin başka bir yönüdür.

Emperyalist haydutlar dünya hegemon-yaları ve bu hegemonyalarını genişlet-mek için, bir taraftan ellerindeki pazar-ları tutmaya-korumaya çalışırken; diğer taraftan da yeni pazarlar kapmaya-ele geçirmeye çalışırlar. Bu onların sömür-

geci emeli ve dünyaya hakim olma şek-ilindeki içsel gerici arzuları ile kan emici iştahlanndan ileri gelir. Ve bu pazar iş-tahları, onları pazarlar üzerinde karşı karşıya getirerek dalaşma ve çatışmalarına yol açar. Emperyalist iç çelişkinin doğal eğilimi olarak, emperyalist kriz, dalaş ve gerici savaşlar kaçınılmazdır. Bölgesel savaşlar ise, daha çok ve genellikle em-peryalizmin kıskırtması olarak, büyük emperyalist paylaşım savaşları arası dö-nemlerin parçalarındaki çatışmalarıdır. Emperyalist güçler kendi krizlerini paza-rı durumundaki bağımlı geri ülkelere aktarmakla birlikte, çatışmalarını da bu pazarları şahsında ve buralar üzerinden sürdürürler. Bugün Kırgızistan'da cere-layan eden gelişmeler tam da bunun yansımasıdır.

Ayaklanma hareketi biçimindeki burju-va klikler içi darbe öncesi, Rusya'da bombalama eyleminin yaşanması dik-kate değerdir. Yani, söz konusu eylem-den kısa süre sonra işbirlikçi burjuva klikler arasında iktidarın el değiştirmesi-ne yol açan gelişmenin yaşanması sıra-dan ve alelade bir rastlantı olmadığını çağırştırmaktadır. Rusya'nın bu olayı kesinlikle cezalandıracağını manidar olarak beyan ettiğini hatırlamaktayız. Üstelik yeni kurulan hükümet sundu-ğu destek ve hemen tanınması da Rus-ya'ya doğru beşli ipuçlarını açıkça gös-termektedir.

Daha da önemlisi, ilgili gelişmelerin Rus-ya ile ABD'nin pazar çatışmasından ba-ğımsız olmadığı her bakımdan açıktır. Hatırlanacağı gibi, ABD'nin Kırgızistan'da bulunan bir askeri üssü kapatılmıştı. Fa-kat belli anlaşmalarla birlikte, Bakiyev tarafından yakın zamanda yeniden ABD'nin yeni bir üs kurmasına kapı ara-landı. Oysa, daha önce kapatılan ABD üssünün Rusya'nın baskısı sonucu gelişt-iğini ve Bakiyev'in Rusya'ya yaklaştı-ğı bilinmektedir. Fakat Bakiyev'in yeni-den ABD'ye (daha fazla para alması kar-şılığında) dönmesi anlamına gelen yeni bir üs kurdurmaya kapı aralaması, Rus-ya'nın karşı hamle geliştirmesine diğer şartlarla birlikte ve çıkarları açısından ya da ABD ile dalaşı açısından kaçınıl-maz oldu.

İşte ayaklanma ve iktidar değişimi ha-reketinin altındaki derin gerçek bu ze-minden beslenmektedir. Kırgızistan halk kitlelerinin devrimci enerjisi yerli gericilerin bir kısmı ile emperyalist Rus-ya'nın burjuva hakim sınıflarının çıkarları için kullanılmıştır. Kırgızistan halkı yüzlerce yaralı ve yüz dolayındaki can kaybı bedeliyle elde ettiği iktidarı işbir-likçi burjuva kliklere bırakmamalıdır. İk-tidar onların hakkıdır; ele geçirenler de onları. Ve iktidarda onlar değil, burjuva sınıflar oturmaktadır. Kırgızistan halkı bütün gericileri başından defetmek üzere, ayaklanmalarının sonuçlarına kendileri sahip çıkmalıdır. Burjuva sınıflar önderliğinde kurtuluş değil, sömürü ve baskının derinleşmesine doğru gidi-lebilir. Ayaklanma hareketinde gerçek güç olarak yer alan ve iktidarı deviren halkın talihisizliği Komünist ve devrimci bir önderliğe sahip olamamasıdır. Kırgız halkı gerici sınıfları defederek iktidarını gerçekleştirebilir ve böyle gerçekleştire-melidir.

Yöneticinin yanılgısıyla çöküşü

Baştakiler yani yöneticiler, alt-takilere yani yönetilenlere hep üstten-durdukları yerden ba-karlar. Alttakilere, hep yönetil-mesi gerekenler gözüyle bakar, onları biçimlendirmeyi, onlara nitelik vermeyi görevleri olarak bilirler. Onlardan öğrenmeyi ve kendilerinin de niteliklerini geliştirmeyi temel bir ihtiyaç ola-rak görmezler. Alttakiler eğit-meli, terbiye edilmeli, yetiştiril-melidirler. Bu da yönetenlere hastır... Devrimci yönetim an-la-yışı için bütün bunları söyle-mek doğru olmasa da aynı şeyi devrimci yöneticilere söylemek her zaman yanlış olmaz. Dev-rimci yöneticiler ya da önderler de, bazı durumlarda adeta ken-disini sınıflar üstü etkilenmez varlıklar olarak görürler. Zaafsız, bozulmaz, aşınmaz mumya sa-narlar kendilerini. O kadar emindirler ki, önderlik yaptığı kitlelerin-çoğunluğun zaaf ve eksiklikleriyle uğraşma ilgilerin-den, dönüp kendilerine bak-mazlar. Zaman zaman ve hatta genellikle yerlerinden kalkıp aşağıdakilere kaşınmay, onlarla birlikte olmayı ve onlardan öğ-renmeyi mutlaka denemeleri gerekir. Fakat oturdıkları veya durdukları yerleri her şeye ka-dir sayıp, yerlerinden kalkıp halk kitlelerine ya da önderlik yaptıkları kitlelere kaşınmazlar genellikle. Dolayısıyla havayı koklayamaz, gerçeği kavraya-maz, öğrenemez ve kopuk ka-lırlar yaşamdan. Bu temel bir hatayı-sapmayı ortaya çıkarır. Yöneticiler ya da önderler çürü-meye yüz tutarlar böylece.

Gerçi dönüp kendisine eleştirel bakmaya zaman ayırmayanlar başkalarını görebilir ama ken-dilerini göremezler. Bu yaklaşım tek yanıllıktan beslenip tek yanıllığı beslediği gibi, kendi kusurlarını aşma konusunda son derece hantal kalır. Gelişip yenilenmeye de bu kadar ka-palı olur. Hep başkalarıyla ilgli-nirken, nerede ve nasıl olduğu-nu unutur. Daha doğrusu hep önde-ileri olduğu, hatta ek-siksiz olduğu edasındadır bu tarz. Genellikle çoğumuz bu hastalı-ğın pençesine farkına varma-dan düşeriz. Bürokrasinin bir türü olarak bu bürokratik tavır, en Komünist kesidiğimiz anlar-da bile bulamıştık çoğumuza. Uzatırsak ve son sözü önden söylesek, burjuvazinin doğdu-ğunu buradan tespit edebiliriz. En önemlisi de bu durumumu-zu fark etmez, olanca yetersiz-liğimizle ileri şeylere öncülük yapmak isteriz. Başkalarının eğitimlerinden söz eder ama kendimizin eğitimmesini aklımı-za getirmeyiz. Bunun yanıllığı ve yanlış bir bakış açısı olduğu su götürmez doğrudur. Kendi-mizi geliştirmek ya da eğitim konusunda gerekli adımı at-maz, bu ihtiyacı unuturuz. Çün-kü başkalarını bakmaktan kendimize bakmaya zaman bulmayız. Öyle ya kendimiz "doğru bataryasızız". Kitleler eğitime muhtaç, ama "aydınla-tıcı öğeler" tam-takir yetkin ve eksiksiz... Tam bir idealist gö-rüş, tipik bir burjuva aydını tavırdır bu.

Oysa gelişmelerin dışında ol-madığımız gibi, her türden gelişmelere yön verme eylemin-den kendimden başlamanız zorunlu bir adımdır. Eğer kendi-miz ihtiyaçları karşılayacak ka-pasite ve yetenekte değilsen, o ihtiyaçları karşılayacak güçleri teşkilatlandırmamız doğru orantılı yürürüz. Dahası, geri olanı ileri çekmemiz ve ileri doğru yürüyüşe önderlik yap-mamız mümkün olmaz. Öncü-ler her bakımdan önde olmak durumundadır. Aksi halde önderliğine soyunduğumuz hare-kete, devrimci kuvvet ya da ör-gütsel yapıya ve devrim kalkış-masında halk kitlelerine önder-lik yapmamız düşünülemez. Kendimizi eğitmeyi, geliştirme-yi ihmal eder, öğrenmekten ve sürekli ilerlemekten geri duru-sak, etiketimiz her ne olursa ol-sun objektif olarak kendimizi köreltmekle birlikte, geliştirme veya ileri taşıma iddiasında ol-duğumuz güçleri kendi seviye-mizde tutma ve gerileme du-rumuna düşmekten kurtula-mayız. Kısacası, gelişmişlik dü-zeyimiz ne ise, eğitim geliştire-ciklerimizin düzeyi de o ola-caktır. Bu bakımdan gelişkin ve yetkin olmakla birlikte daima gelişme, yenilenme ve ilerleme durumunda olmalıyız. Durma-nın gerilemekle eşdeğer olduğu genel olarak doğrudur. "Dur-mak ölmektir" bazen. Bu olma-sa bile, duraksamanın zayıfla-ma ve gerilemenin başlangıcı

olduğu kabul ediliyor. "İleri düzeyi yakalayın", "kendi-nizi geliştirin", "yoldaşları eğit-mek gerek" ve benzeri sözleri çok duyarız. Bu sözlerde iki ta-biat var. Bir şartla doğru sözlər-dir. İkinci şartta ise, eksik ve ha-talı sözlərdir bunlar. Gelişme ve ilerlemeye işaret etmeleri doğ-ruyken, kendini bunun dışında tutma bilinci bakımından tama-men kusurludurlar. Yani, yol-daşları ya da halk kitlelerini eği-tip geliştirme bir görev iken, kendimizin de eğitilip geliştiril-mesi unutulmuş diğer doğrudur. Hatta denebilir ki, en önemli halka, kendimizi geliştiren il-lerletmektir. Ama maalesef bu te-mel doğru büyük bir kibirle se-geçilebilmektedir. Öyle ki, sanki bizlerin hiç eğitim ve ilerleme-yi ihtiyacı yokmuş gibi konu-şulmakta, hep başkalarının eği-tilip geliştirilmesinden söz edil-mektedir.

Keskin sözler sarf etmek, kuru kuruya Komünist kesilmek, gerçekte öyle olunduğu anla-mına gelmez. Bunun gibi, tum-turaklı sözler sıralamak, edebi sözler dizelemek, anlaşılmasız felse-fi söz salatalarının teorik tartış-ma masalarına veya eleştirilere servis edilmesi de gerçekte ile-ri olduğu anlamına gelmez. Pratikten kopuk kitabi bilgiyi geçmeyen soyut ezberler ise ileri olduğu anlamına hiç gel-mez. Bunları söylerken teorik bilgi veya entelektüel birikimi küçümseme gayesinde değiliz. Bilakis, teorinin önemini kavrı-yor, asla küçümsemiyoruz. En-telektüel bilgi birikimi ve felsefi düzeyin gelişkin olmasını son derece önemsiyoruz. Fakat la-fazanlık ve gevezeliği geçme-yen, bu anlamda da boş laflar-dan öteye geçmeyen pratikle bağı olmayan soyut teorileri bununla bir tutamayız. Hele teori ve entelektüel düzey adı-na burjuva aydın özlemiyse sağ liberal tasfiyeci teorilere sanlı-mayı asla değerli bulmaz, dev-rimci teori ve entelektüel nite-likle aydınlaştıramayız.

Dikkat edeceğimiz mesele, sağa tepkiden sol tutuculuğa ve dar-lığa saplanmamaktır. Lafazanlık ve boş soyut teoriyi kovarken, devrimci teori ve entelektüel birikimi yadsıyamayız. Burjuva boşboğazlığı ve teoriyi yadsır-ken, devrimci teoriyi küçüm-seme hatasına düşmeyiz.

Akademik bilgi ve entelektüel kapasite yeteneğinin, saflarımız da dahil olmak üzere, "geri" di-ye kabul ettiğimiz potansiyel veya halk kitleleri üzerinde et-kileyici olduğunu görmekte-bilmekteyiz. Bu, entelektüel biri-kim ve teorik bilginin kuvvetin-dendir. Dolayısıyla teorik biri-kim ve entelektüel, akademik bilginin etkili bir silah olduğunu çıkarabiliriz. Ve bizlerin de kitle-ler üzerinde nüfuz kurabilmek için buna ihtiyacımız olduğu açıktır. Ötesi, burjuva entelektü-el ve aydınların kitleler içindeki etkisini kırmak için, onları teori sahasında etkisizleştirmemiz gerekmektedir. Buradan da a-ğa çıkarak ki, akademik bilgi ve entelektüel birikim gereklidir.

Özellikle, yönetici veya önder-lerimizin kendisini entelektüel açıdan yetiştirmesi gerek-mektedir. Kitlelerin veya kendi ta-banlarının eğitilip geliştirilmesi için de, önderlerin en yetkin ve gelişkin düzeyi yakalaması şarttır. Komünist aydınlar olma-dan devrimin örgütlenemeye-ceği kavranmak durumundadır. Ne var ki, söz konusu yetkin düzeyin yakalanması kesinlikle pratikten kopuk soyut ezber veya kitabi bilgilerle sınırlanıp ele alınmaz. Gerçek okullar ya da akademiler eğitilip geliştirilmesi için de, önderlerin en yetkin ve gelişkin düzeyi yakalaması şarttır. Komünist aydınlar olma-dan devrimin örgütlenemeye-ceği kavranmak durumundadır. Ne var ki, söz konusu yetkin düzeyin yakalanması kesinlikle pratikten kopuk soyut ezber veya kitabi bilgilerle sınırlanıp ele alınmaz. Gerçek okullar ya da akademiler eğitilip geliştirilmesi için de, önderlerin en yetkin ve gelişkin düzeyi yakalaması şarttır. Komünist aydınlar olma-dan devrimin örgütlenemeye-ceği kavranmak durumundadır. Ne var ki, söz konusu yetkin düzeyin yakalanması kesinlikle pratikten kopuk soyut ezber veya kitabi bilgilerle sınırlanıp ele alınmaz. Gerçek okullar ya da akademiler eğitilip geliştirilmesi için de, önderlerin en yetkin ve gelişkin düzeyi yakalaması şarttır. Komünist aydınlar olma-dan devrimin örgütlenemeye-ceği kavranmak durumundadır.

Hep öğrenen durumunda du-rup, öğrenmeye meyil etme-yenler asla ilerleyemezler. Yö-neticinin sefaleti, kitlelerden öğrenmeme kibrinde büyü-r. Maoistlerin kaybetmemesi ge-reken avantajları, kitlelerin öğ-retmeni olmadan öğrencisi ol-mayı bilmelerindedir.

Bizde anmak; geliştirmektir!

Enternasyonel proletaryanın Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki halkası olan MKP, 24 Nisan 1972'de kurucu önderimiz İbrahim Kaypakka-ya tarafından Kürecik dağlarında temeli atılıp kurulan Marksist-Leninist-Maoist güzergahı temsil etmektedir.

Partimizin devrim yolunda ortaya koyduğu ke-sintisiz mücadele tarihi büyük tecrübelerle, eş-siz adanmışlık örnekleriyle doludur. Sınıf düş-manlarının en barbar saldırıları altında yürüme-sini bilmiş, aldığı büyük darbelerle düştüğü yer-den kalkabilmiş, yaralarını sarmış ve devrimci iktidar kararlılığını ısrarla devam ettirmiştir. Bu ifadeleri kullanmamızı sağlayan tarihimiz yeni söyleyeceklerimizin de güvencesini de oluşturmaktadır. Vartinek'ten Mercan'a bu tarih bizim! Olağanüstü fedakarlıklarla can ve kan pahasına gelişen mücadele yolunun beslendiği kaynak Maksizm, Leninizm, Maoizm'dir. 72 Ni-san komünist kopuşu İbrahim Kaypakmaya teorik tezleri ile oportunizme, revizyonizme, her türlü burjuva çizgiye vurulmuş büyük dar-bedir. Bugün tarihi kopuşu hatırlatırken döne-min ruhuna ve duruşuna damgasını vuran kar-rarlılığı, ısrarı ve ideolojik berraklığı kavrama-nın hayati önemde olduğunu belirtmeliyiz. Partimizin ideolojisi, programı ve devrimin yo-

lu tespitlerinde küçük burjuva devrimci hare-ketlerden hangi yönlerden ayrıştığı bu kısa ya-zının konusu olamaz; ancak partimizin ortaya çıkardığı sarsılmaz kararlılığa ve iktidar bilinci doğrultusundaki pratiğine, ihtiyacımız olan vurguyu yapabiliriz. 72 Nisan komünist kopuşu oportunizme, libe-ral lafazanlığa, parlamentarizme, postallı de-mokrasî heveslilerine, Kemalizm hayranlığına, burjuziden demokrasi bekleyen dar kafalı "ko-münistliğe" meydan okumadır. Partinin temeli ve yürüme kararlılığı anlaşılacaksa kopuştaki ideolojik netliğe bakılmalı ve kavranmalıdır. Kaypakmaya yoldaşın partide ete kemiğe bürü-nen ideolojik tezleri, dünden bugüne uzanan proleter çizginin savaş hattıdır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da komünist dev-rimci hareketi ve Kürt ulusal hareketini ezmek için emperyalist işbirlikçi Türk egemen sınıfla-rının saldırıları daha da şiddetlenmiştir. Oportu-nizme karşı tutarlı ve ilkelî mücadele olmadan ne emperyalizme karşı mücadele edilebilir ne de devrim yolunda ileri büyük adımlar atılabil-ir. Bunun anlamı devrimci iktidar perspektifin-den şaşmamak ve her türlü sağ tasfiyecî çizgi-yi mahkum etmektir. Bunun anlamı yaratılmak istenen biçimsel demokrasi ve eşitlik görüntü-

süne aldanmamak; Kürt ulusunun devrimci sa-vaş organlarının tasfiyesine karşı tutarlı müca-dele etmektir. Bunun anlamı halk savaşı mev-zilerini geliştirmek ve işçi sınıfının militanca di-renişini örgütlemektir. Proleter iktidar bilimini iğdiş eden her tavra militanca yanıt vermektir. İktidar bilincinde net ve sarsılmaz olmak... Dünden aldığımız miras budur. Yüzlerce kadro ve üyemizin uğruna hayatını verdiği temeli güçlendirmek bugünün görevidir. Dağda, hapishanede, sokaklarda kavganın her alanında uğruna can verdikleri ideolojiiyi be-nimsemek işçi sınıfı, köylülük ve geniş halk katmanlarının öncü gücü olan partimizin sava-şım hattında yoğrulan tüm değerleri ileri taşı-ma, sahip olduğu Maoist güzergahta mücadele kararlılığını kuşanmaktır.

72 komünist kopuşu proletaryanın iktidar uğ-runu mücadelesinde burjuva-feodal gerici sınıf iktidannın kalesini yıkacak kızıl bir nehirdir. Yoldaki büküntüleri aşmak, nitel sıçramalar yapmak, kayıplar kazanımlara, yenilgileri za-ferlere taşımak için parti çizgisini pratikleştire-lim. Maoist tutsaklar proleter bilincin işiyle ve militan bir ruhla 38. yılında Parti'nin doğuşunu selamlıyor.

MKP dava tutsakları

Köylü, “milletin efendisi” midir?

Bu topraklar üzerinde kurulan devletle-rin tarihsel süreçlerine baktığımızda köylülük; Roma İmparatorluğu zamanın-da Thema sisteminin, Selçuklu Devleti zamanında ise İktâ sisteminin altında ezilerek devletin birçok ihtiyacını(askeri, lojistik ve ekonomik vb.) karşılamaya mahkûm edilmiştir. Ayrıca devlete as-ker yetiştirilmesi ve onların birçok ihti-yacının karşılanması da yine köylü kes-i-mine yüklenmiştir. Bunların yanı sıra sa-yısız vergilere maruz bırakılmışlardır toprak vergisi, aşar, öşür, cizye, ağnam ve daha birçok ağır vergi... Yine TC'nin önceli Osmanlı Devleti'nde de köylülük benzer vergilere tabii tutulmuş ve The-ma ve iktâ sisteminin devamı olan Tımar sistemiyle benzer sömürüye uğramıştır. Toprak devletindir anlayışı uygulanmış, reaya toprağını terk etmesi durumunda bir takım cezalar uygulanmış ve toprağı bir daha reaya verilmemiştir. 3 yıl na-dasa bırakması halinde ise toprak yine elinden alınıp bir başkasına verilmiştir. Devlet ayrıca savaşlarda ele geçirdiği alanlardaki halkı bir başka bölgeye sür-müş, onların yerine bir başka bölgeden sürdüğü toplulukları bu alanlara yerleş-tirmiş, ürünlerinin üçte ikisinden fazlasına el koymuştur. Daha sonraki süreçlerde yine Selçuklularda da olduğu gibi bu bölgeleri çeşitli vergilere tabi tut-muş, köylüden haraç, öşür, cizye başlıca-

ları olmak üzere birçok vergi almıştır. TC döneminde de köylülük Osmanlı Dev-leti'nde olduğu gibi iktidarın ya da millet-in efendisi olmamış, daha çok sömürü-ye maruz bırakılmış, dış borçlar için da-ha az ücrete karın tokluğuna çalıştırıl-mıştır. Bu nedenle devletin "kuruluşu" sıralarında söylenen "Köylü milletin efendisidir" sözü aslında köylü iktidarın ve devletin kölesidir mantığına denk düşmektedir. "Cumhuriyetin kuruluşunda" rol oynayan askerî-siyasi sınıf, saltanat kişilerin sahip oldukları geniş topraklara bir dar-beyle el koymuş ve Osmanlı'da olduğu gibi bu topraklarda çalışan insanları da durmaksızın sömürü altına almıştır. Köy-lülük ayrıca geçmişten beri eğitimden uzak tutulmuş böylece düşüncelerine ve sorgulamalarına dahi imkan verilme-miştir. Böylelikle köylülük kendisini he-gemonyasına alan iktidara ve toprak ağalarına karşı bir direnç gösterememiştir. Yapılan sözde reformlarla da halkın bilinci daha da bulandırılmış ve kafa ka-rışıklıkları yaratılmıştır.

Günümüze doğru gelindiğinde ise köy-lülük daha modern yöntemlerle itaat al-tına alınmaya çalışılmış, IMF ve Dünya Bankası'nın reçeteleriyle egemen sınıfa daha da bağımlı hale getirilmiştir. Ayrıca çeşitli bankalar aracılığı ile krediler açarak uyguladığı faizlerle köylüden bekle-

diğinin fazlasını çıkarmıştır. Köylü üre-timden aldığı payın büyük bir kısmını devlete vermek zorunda kalmıştır. Bun-ların sonucunda ise birtakım sosyo-eko-nomik sorunlar ortaya çıkmıştır. Özellikle son yirmi yılda bu sorunlar da dahil ol-mak üzere farklı sebeplere bağlı olarak Kürt köylerinin boşaltılması köy yakma-ları ciddi bir artış göstermiş ve Kürt köy-lüsü etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Top-rak ağalarıyla işbirliği içinde olan siyasi iktidarı Kürt toprak ağalarıyla ilişkileri güçlendirmiş. Fakat bu durum Kürt köy-lülüğü ile Kürt toprak ağaları arasındaki çelişkileri yok etmemiştir. Yani diyebil-iriz ki Kürt köylüsü ve halkı hem Türk ha-kim sınıfları ve Kürt ağaları hem de em-peryalizmin politikaları karşısında sömü-rü altında kalmaktadır. Görüldüğü gibi hem Türkiye coğrafyasın-daki hem de K. Kürdistan coğrafyasında-ki köylülük geçmişten günümüze ege-men olan sınıfların sömürüsüne uğramış, bu sömürü günümüze kadar süregel-miştir. Tarih boyunca köylülük ve ezilen

sınıflar çoğunlukla milletin efendisi ol-mamış aksine kölesi olmuşlardır. Bu ne-denle "köylü milletin efendisidir" safasa-tasını ve komprodor burjuva- feodal sını-fın köylülük üzerindeki baskı ve poli-tikalarını uyguladıkları ekonomik ve si-yasi saldırıları halka olabildiğince açık bir şekilde teşhir etmeliyiz. Bunu gerek ya-yınlarımızla gerek derneklerimiz aracılı-ğıyla olabildiğince yaygınlaştırmalı, ko-oparatiflerle ve komisyonlarla ileri bir noktaya taşımalıyız. Fındık, çay, pamuk, tütün vb. alanlardaki çalışanlarla emekçi kesime uygulanan yoksullaştırma poli-tikalarını örgütlü bir şekilde teşhir etmeli olduğumuz. Tarih bunu defalarca önümüze çıkarmış ve çıkarmaya da devam edecektir. Fran-sız İhtilali sonrasında ortaya çıkan 74 günlük Paris Komünü, 1830-48 işçi hare-ketleri, 1917 Ekim Devrimi, Çin Devrimi ile beraberindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi verilen mücadelelerin birer meyveleridirler. Bu yüzden kuracağımız dünyada köylü ve emekçi kesimin milletin kölesi olma-dığı bizzat yöneticisi olduğu umudunu her geçen gün büyütme sorumluluğunu içimizde taşımalıyız. Yeter ki yürekler hep mavî olsun...

Denizli'den bir okurumuz

Gerçek güç kitlelerdir...

İktidarlaşma perspektifiyle yola çıkan her hareket top-lumda yaygınlaşmayı esas almak zorundadır. Kitlelerden kopuk bürokratik çalışma tarzı ya da kitleler içerisinde olup ama onlara bilinç taşımayan bir anlayış her zaman yenilmeye mahkumdur. Esasen sadece kitleler içerisinde olmak yetmiyor. Bunun özünü oluşturan kitlelerle sıkı bağ kurarak onları sınıf mücadelesine yönlendirmektir, onlara bilinç taşımaktır.

Kendi içerisinde asgari düzeyde de olsa devrimin progra-matik görüşlerini kavramayan bir yapı kitlelerle bütünle-şemez, onları devrime taşıyamaz. MLM bilimini kavraya-rak inanmak; devrimci yaşam tarzını oturtarak kitleleri örgütlemek demektir. Bu aynı zamanda bir kadro poli-tikasıdır. Toplumu değiştirip-dönüştürmenin ilk adımı ken-dimizi değiştirip dönüştürmektir. Kendi yaşamını devrim-cileştirmeyen bireyin topluma bilinçli bir katkısı olamaz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimci-komünist yapılar geçmişe oranla güç kaybetmiş durumdadır. Bu gerileme-de devletin yoğunlaşmış saldırıları ne kadar önemli bir et-ken olsa da, bu sorunun temel nedeni devrimci-komünist yapıların doğru bir kitle politikasını oturtamayışıdır. Mao-istlerin kitlelere bakış açısı, onları örgütlemek amaçları kü-çük burjuva anlayışlardan çok farklıdır. Maoistlerin kitle çizgisinde; kitlelerden öğrenmesini bilen, farklı fikirleri zenginlik olarak gören ve önemseyen, onların çıkarlarını esas alan bir anlayış vardır. MLM'yi savunanlar her zaman halkın çıkarlarını esas alırlar. Çünkü onların çıkarları halkın çıkarlarına ters düşmez. Maoist parti bir araçtır, onu yara-tan kitlelerdir. Kitleler olmazsa o da olmaz. Kitleler içeri-sinde tartışmak, doğruyu bulmak ve kitleleri bu doğru yol etrafında kenetlemek devrimci-komünistlerin görevidir. Günümüzdeki devrimci-komünist yapılar kitle çalışmalan-ında üretken davranmamaktadırlar. Çalışmalarda binbir türlü taktikler üretmek, bu çerçevede politika üretip hal-ka giderek onları örgütlemek gerekir. Hep aynı çalışma tarzıyla hareket edersek çok da başarılı sonuçlar elde edemeyiz. Bu anlamda da farklı yol ve yöntemlerle kitle-lere gidip onları örgütleyerek devrimci savaşın etrafında kenetlemek önemli bir görevimizdir. Onlarca yıllık bir ta-rih içerisinde kendisini bütün zorluklara karşı var eden, kitleler içerisinde fiililenerek boy veren bu hareketin da-ha da gelişip-büyümesini sağlamak bizim elindedir. Ge-rici sınıfların estirdikleri ve kimi devrimci öznelerin de kendilerini kaptırdıkları tüm tasfiyecî-reformist anlayışla-ra karşı MLM bir donanıma sahip olarak savaşı büyütmek görevimizdir. Özellikle son süreçte başta Kürt ulusu ol-mak üzere dayatılan teslimiyete karşı proletaryanın bay-rağını daha da yukarı kaldırıp mücadeleyi ilerletmek ve bu tasfiyecî süreci kitlelere iyice anlatmak gerekir. Bu sü-reçte yapmamız gereken en temel şeylerden birisi Mao-ist partinin etrafında kenetlenerek yaptığı çağrılara cevap olma-tır.

Bir okurumuz

Öteki yüzümüzü görmek

Bu coğrafyada yaşayan ezilen bir milliyet olarak her za-man 72,5 milliyetin buçuğu olarak kabul edilen, Türk dev-letinin anayasasıyla da tescillediği (2000 yılına kadar Çin-genelerin devlet memuru olamasını yasaklayan bir yasa vardı), hiçbir zaman söz-yetki-karar hakkına sahip olma-yan, olmak için de hiçbir mücadele vermeyen Çingene halkı olarak neden bizlerin de demokratik haklarımız ve özgürlüğümüz için mücadele etmediğimizi sorgulamaya-çağım.

Bilinen bir gerçeklik var ki; bu coğrafya sınırları içerisinde nüfusunuzun büyük bir çoğunluğunun emek-sermaye çelişkisini birebir yaşamaması ve üretimin içerisinde yer alamamamızdan kaynaklı emeğin değerini kavrayamıyor, emekçilerle birlikte mücadeleden yürütemiyoruz ve emekçi yığınlarla bizim sorunlarımızın aynı olduğunu ve çözümünün de birlikte mücadeden geçtiğini göremiyo-ruz. Neden göremiyoruz? Sistem tarafından izole edilmiş, genellikle şehrin en uç kesimlerinde oturan biz Çingene-ler, kendi dünyamıza kapatılmışız ama farkında değiliz. Faşist Türk devletinin de yapısı gereği 7'den 77'ye insan-ların bilincine zorla yerleştirdiği; Çingenelerin kötü, hırslı insanlar olduğu yönündeki gerçek dışı imaj bizlerin üze-rindeki bu izolasyonu daha da ağırlaştırıyor. Aynı coğraf-yada yaşadığımız Türk ve Kürt emekçileriyle bizi ayrıştır-ıyor. Bizler de yıllardır günü kurtarmanın peşinde olan ve yarını düşünmeyen/düşündürülmeyen lümpen bir halk haline getirilmişiz.

Kurtuluş yolumuz yok mu? Tabii ki var: Yüzyıllardır bize dayatılmış olan burjuva kültüründen, düşünce ve algısin-dan kurtulmak, kendi dilimize, benliğimize sahip çıkarak eski, çürümüş, köhnemiş kültürden, geleneklerden vaz-geçip yeni kültürü sahiplenip büyütmek. Yeni kültürü ya-ratmak da yeni demokrasi mücadelesini kavrayıp-kavrat-maktan geçer. Coğrafyamızda, Osmanlı'dan aldığı mirası aynen devam ettiren faşist Türk devletinin kültürü ilikle-rimize kadar işlemiştir. Bizler de bu ülkede yeni demok-rasi mücadelesi vermeden, yeni kültürün oluşmasını sağ-lamadan milyonlarca insanda var olan önyargıyı, bizlere bakış açısını değiştiremeyiz. Her kültür belli bir toplumun siyasetinin ve ekonomisinin yansımasıdır. Bunlardan ilki-nin (kültürün), ikincisi (siyaset ve ekonomi) üzerinde bü-yük bir etkisi vardır.

Ekonomi temeldir, siyaset onun yoğun bir ifadesidir. Marks der ki; "İnsanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değildir. Tam tersine insanların bilincini onların sosyal var-lıkları belirler." Yeni demokrasi, yani halk demokrasisi; kültürün temelini teşkil eder. Bundan kaynaklı kurtuluş yolumuz yeni demokratik devrimdir.

Bir okurumuz

Ülke tarımı nereye gidiyor

Can alıcı bir noktada durması ve-silesiyle önceki sayılarımızda da üzerinde durduğumuz ülke tarımının tasfiyesine ve Yozgat'ta Şeker üreticisi köylümüzün çektiği sıkıntılara yer vermiştik. Konuya ilişkin görüşlerini aldığımız Ziraat Mühendisleri Odası 2. Başkanı Dr Turhan Tunçer, üretici köylünün nasıl uluslararası sermayenin kar hırsına kurban edildiğini değerlendirdi.

Köylünün geleceği

1980 sonrasında devletçe korunan ve desteklenen tarımdan devlet desteği giderek artan bir biçimde çekilmiş; bu süreç 1999 sonrasında ivme kazanmıştır. Son 30 yıldır uygulanan neoliberal saldırı politikaları tamamen köylülüğü tasfiyeye yöneliktir. Bu politikalarla sermaye hayatın her alanında belirleyici hale getirilmiş; köylü ile doğrudan ilişkiye giren devletin yerini, köylüyü tefeci-tüccarla ile yüz yüze bırakan devlet geleneği almıştır. Bu süreçte küçük ve orta ölçekli üreticiler ya tasfiye olup kentlere göç etmişler ya da kendi topraklarında ancak kanlarını doyuracak üreticilere dönüşmüşlerdir.

Boğaziçi Üniversitesi'nin Türkiye'de piyasa düzenlemelerinin, AB'nin ortak tarım politikasıyla uyumlu düzenlemelerin sonuçlarını saptamaya yönelik çalışması; küçük aile işletmelerinin tasfiye olduğunu, görece büyüklerin oranının arttığını; orta işletmelerin de tasfiye ile karşı karşıya bulunduğunu ortaya koydu. TÜİK'in verilerine göre 2001'de 0-50 dekar arası işletmeler toplamın yüzde 65'ini oluştururken; İslamoğlu'nun çalışmasına göre yarı tasfiye olarak yüzde 32'ye düşmüş; buna karşılık 500 dekar üzeri topraklı işletmelerin oranı yüzde 1 iken yüzde 6'ya yükselmiştir.

Traktör satışları

ülkemizde gerçekleşen traktör satışlarında yıldan yıla büyük dalgalanmalar olmaktadır. Traktör talebindeki bu dalgalanmaların en önemli nedeni, izlenen destekleme politikaları ve değişken iklim koşulları gibi nedenlerle üretici köylü gelirinin yıldan yıla büyük oranda değişiklik göstermesidir. 1995-1998 yılları arasında tarımsal gelirlerdeki artışa paralel olarak traktör talebinde de artış yaşanmıştır. 1994 yılında ülkemizde 23 bin adet traktör satılırken, 1998 yılında bu rakam 49 bin adete yükselmiştir. Ancak 17 Ağustos depremini takip eden dönemde traktör talebi olağanüstü bir oranda düşüş göstermiştir. 1999 yılındaki traktör satışı, ancak 19 bin adet seviyesine ulaşabilmiştir. 2000 ve 2001 yıllarında, genel ekonomik durumdaki gözlenen olumsuzluklara bağlı olarak traktör satışları sürekli azalmış ve 2002 yılında Türkiye'de sadece 7 bin adet traktör satılabilmektedir. Daha sonra artan traktör satışları 2006 yılında 40 bine kadar yükselmiştir. 2008 yılının son çeyreğinde ABD'de başlayan finansal kriz, hızla küresel bir nitelik kazanmış ve tüm pazarlarda talep düşüklüğü ortaya çıkmıştır. Küresel kriz tarım sektöründe de önemli olumsuz etkiler yaratmıştır. Azalan üretici gelirleri traktör başta olmak üzere tüm girdilere olan talebi sınırlamıştır. Traktör talebi 2009 yılı içinde % 50 gibi büyük oranda gerilemiş ve yaklaşık 14 bin adede düşmüştür.

Tarım bankacılığında yabancılaşma

1990'lı yıllarda birçok ülkede uygulanan neoliberal politikalarla yabancı bankaların şube açmalarına ve banka kurumlarına imkân tanıyan düzenlemeler, azgelişmiş ülkelerde yaşanan bankacılık krizleri, uluslararası sermaye akımları ve teknolojik yenilikler özellikle azgelişmiş ülkelerde yabancı bankaların sektördeki payının önemli ölçüde artmasına yol açmıştır. Ülkemizde de, özellikle liberalizasyon sürecinden sonra yabancı banka girişleri artmıştır. Bankacılık sisteminde yabancılaşma süreci, ekonomik krizin yaşandığı 2001 yılından itibaren ivme kazanarak günümüze kadar süregelmiştir.

Gelinen noktada ödenmiş sermayedeki payları esas alındığında, yabancı hissedarların aktif büyüklüğü içindeki payı, Merkez Bankası'nın 2009 yılı Eylül ayı verilerine göre yüzde 24,3 olarak gerçekleşmiştir. Öte yandan, yüzde 17,5 olan halka açık paylar içindeki yabancı payları da eklendiğinde bankacılık sektöründeki yabancı payı yüzde 41,8'e düzeyine ulaşmaktadır.

2009 yılı Eylül ayı itibarıyla 14,6 milyar TL'yi bulan tarımsal kredilerin yüzde 60'ı Ziraat Bankası ve tarım kredi kooperatifleri, yüzde 40'ı da diğer bankalar tarafından kullanılmaktadır. Yabancı bankalardan Denizbank'ın payı yüzde 8,5 (1,2 milyar TL) civarına yükselmiştir.

Tarımsal girdi piyasası yabancılara teslim

Girdi sağlamadan üretime, işleme ve pazarlamaya kadar tüm süreç ise çokuluslu tarım/gıda şirketleri, onların taşeronları ya da yerli tekkelci sermayenin denetimine girmeye başlamıştır.

Bu süreç, sözleşmeli üretim aracılığıyla yabancı şirketlerin tarımı doğrudan kontrol etmesi ya da hibrit tohum ve onun zorunlu girdilerinin -gübre, hormon, tarım ilacı gibi- dağıtım yoluyla da ivme kazanmaktadır.

Çiftçi üretim için gerekli tohum ve girdileri Monsanto, DuPont, Sygenta, Bayer gibi biyoteknoloji ve agro-kimya devlerinden satın almakta; çokuluslu şirketler toprak satın alma, kiralama ya da sözleşmeli tarım modeli ile üretime girmektedir. Yabancı ortaklı/sermayeli bankaların çiftçiye kredi vermesiyle birlikte tarım arazileri yabancıların eline geçmektedir. Öte yandan yabancılar son 5 yılda toplam 10 milyar dolarlık taşınmaz satın almışlardır.

Üretimde yabancı hakimiyeti

Gıda sektörü Nestlé, Cargill, Unilever, Kraft, Coca-Cola, PepsiCo, Danone, Cadbury, P&G ya da onların ortakları/taşeronları tarafından denetlenmektedir. Migros, Carrefour, Metro ve Tesco gibi yabancı sermayeli perakende devleri pazardan yüzde 60 oranında pay almaktadırlar.

Tütün Yasasının Sonuçları

2001 yılında çıkarılan Tütün Kanunu hükümleri gereğince TEKEL'in destekleme alımlarından çekilmesi ve sözleşmeli üretime geçilmesi tütcünlük için yıkım oldu. Dünyanın en kaliteli şark tütününü üreten Türk çiftçisi üretimden hızla uzaklaştı. 2002-2008 döneminde ekici sayısı 410 binden 180 bine, ekim alanı 195 bin hektardan 145 bin hektara, üretim de 163 bin tondan 93 bin tona geriledi.

Çokuluslu sigara şirketleri fabrikalarını Ege Bölgesi'nde kurduklar, ancak üretimlerinde yerli tütün yerine ithal tütün kullanıyorlar. Son 10 yıllık ortalamalara göre yılda 60 bin ton tütün ithal ediliyor ve 250 milyon dolar yabancı ülkelerin üreticilerine aktarılıyor.

TEKEL'in alkol ve sigara birimlerinin satılmasından sonra, TTA (Tütün, Tuz ve Alkol İşletmeleri) adıyla iki yıldır Özelleştirme İdaresi'ne (ÖİB) bağlı olarak faaliyet gösteren kurum için de artık kapanış süreci başladı. Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) Türkiye geneline yayılmış 60 Yaprak Tütün İşletmesinin kapatılmasını kararlaştırdı. Böylece ismi marka olmuş bir buçuk asırlık bir kurum olan TEKEL, tarihin tozlu sayfalarındaki yerini alacak.

TTA, 2009 yılında son kez 108 bin ekiciden 20 bin ton yaprak tütün satın alarak piyasadan çekildi. TTA'nın yaprak tütün piyasalarından çekilmesiyle birlikte destekleme alımlarının kaldırılmasıyla çokuluslu sigara ttekellerinin insafına terk edilen

200 bin tütün ekicisinden sonra yaklaşık olarak 100 bin tütün ekicisi de kaderiyle baş başa kalmış bulunuyor.

Şeker Yasasının Sonuçları

IMF ve Dünya Bankası'na verilen niyet mektuplarındaki taahhütlere uyularak 4 Nisan 2001 tarihinde Şeker Kanunu kabul edilmiş ve yürürlüğe girmiştir. Yasa gereğince üretime kota getirilmiştir. 1998-2008 döneminde ekici sayısı 490 binden 210 bine, ekim alanı 370 bin hektardan 320 bin hektara, üretim de 22 milyon tondan 15 milyon tona geriledi. 2002-2008 döneminde ürün ve girdi fiyatlarının seyrine bakıldığında şekerpancan üreticilerinin nasıl ezildiği açıkça ortaya çıkmaktadır. Gübre fiyatları, 2002-2008 döneminde 4,3 kat, mazot fiyatları 2,7 kat artmasına karşın; şekerpancanının fiyatı aynı dönemde sadece 1,5 kat artış göstermiştir. 2008 yılında 3,2 milyar TL kar eden şeker fabrikalarının tümüyle özelleştirilmesi halinde, en az 18-20 fabrika kapanacak; yalnızca karlı 4-5 fabrika ayakta kalabilecektir. Böylelikle kurulu yatırım değeri yaklaşık 3 milyar dolar dolayında olan fabrikalar yok edilmiş, ülke yaklaşık 2 milyar dolarlık katma değerden yoksun bırakılmış olacaktır. Ayrıca binlerce pancar ekicisi ve şeker işçisi sektörden dışlanmış olacaktır. Öte yandan fabrikaları alan şirketler tüm süre sonra bunları yabancılara devredecek ve fabrikaların çoğu kapanacak. Yerini GDO'lu mısırlardan şeker üreticileri dolduracak. Türkiye sonuça AB, ABD gibi büyük şeker üreticisi ülkelerle uluslararası şeker ticareti yapan şirketlerin pazarı haline gelecek.

Mısır ve çeltik dışında üretim artmıyor

• Türkiye'nin hububat üretiminin önemli bir kısmını buğday üretimi oluşturuyor. 2002 yılında 19,5 milyon ton olan buğday üretimi 2008 yılında 17,8 milyon tona kadar geriledi. Üretim 2009 yılında 20,6 milyon ton olacağı tahmin ediliyor. Son 20 yılda nüfus 18 milyon kişi artmasına karşın buğday üretimi yerinde saydı.

• 2002 yılında 8,3 milyon ton olan arpa üretimi 2008 yılında 5,9 milyon tona kadar düştü. 2009 yılında ise 7,3 milyon tona çıktığı tahmini yapılıyor. Arpada üretim 20 yıl öncesindeki seviyesinin (7,5 milyon ton) bile gerisindedir.

• Mısır 2002 yılından sonra üretimi artan çok az tarım ürününden biri oldu. 2002 yılında 2,1 milyon ton olan üretim 2008'de 4,3 milyon tona çıktı. Üretim 2009 yılında da 4,3 milyon ton olarak tahmin ediliyor.

• Üretiminde anlamlı bir artış olan bir başka ürün çeltiktir. Son 5 yılda çeltik üretimindeki artış yüzde 50'nin üzerindedir.

• Mercimek, nohut, kuru fasulye gibi halkın beslenme için önemli olarak kullandığı ve protein kaynağı olan kuru baklagillerin üretimi de uygulanan politikalardan büyük darbe yedi. 2002'de 1,5 milyon ton olan kuru baklagiller üretimi 2008 yılında 855 bin tona kadar geriledi. 2009 yılında ise 1,2 milyon ton olacağı tahmin ediliyor.

• 20 yıl önce 800 bin tonun üzerinde olan kırmızı mercimek üretimi, 2009 yılında 350; 200 bin tonun üzerinde olan yeşil mercimek üretimi ise yalnızca 30 bin ton olarak gerçekleşti.

• 20 yıl önce 800 bin ton dolayında gerçekleşen nohut üretimi 500-600 bin ton dolayında sabitlenmiş gözüküyor.

• Şekerpancan üretiminde son 7 yıllık dönemde önemli azalmalar yaşandı. 2002 yılında 16,5 bin ton olan üretim, 2008 yılında 15,5 milyon tonda kaldı. Üretim 2009 yılında ise 16,3 milyon ton olacağı tahmini yapılıyor.

• Sigara üretiminin yabancı tekellerin eline geçmesine paralel olarak tütün üretimi hemen hemen bitirilmiştir. 20 yıl önce 250 bin tonun üzerinde gerçekleşen üretim 2009'da 85 bin tona düşürülmüştür.

• Pamuktaki çöküş sürmektedir. 10 yıl önce 900 bin ton dolayında olan lif pamuk üretimi son 2 yıldır 700 bin tonun altına düşmüştür.

• 2009 yılında ayçiçeği üretimi (1 milyon ton) 20 yıl öncesindeki seviyesine (1,2 milyon ton) ancak ulaşabilmiştir.

• Son 10 yıldır patates ve kuru soğan üretimi yerinde saymaktadır.

• Domates üretiminde son 10 yılda gözlenmekte olan anlamli artış sürmektedir.

• Turunçgiller ile yumuşak ve taş çekirdekli meyvelerin üretimindeki artış devam etmektedir.

• 2009 yılında 240 bin ton olarak gerçekleşen incir üretimi, 20 yıl öncesinin (1988'de 350 bin ton) oldukça gerisindedir. Buna karşılık üzüm üretiminde yavaş da olsa artış gözlenmektedir.

• 2002 sonrası uygulanan destekleme politikalarındaki istikrarsızlıklar fındık üretiminin de dalgalı bir seyir izlemesine yol açtı. 2002'de 600 bin ton iken, 2004'te 350 bin tona kadar gerileyen üretim, 2008 yılında ise 801 bin tona kadar çıktı. Üretim 2009 yılında 500 bin tonda kalacağı tahmin ediliyor.

• Zeytin üretimi 10 yıl öncesindeki seviyesinin 500 bin ton altındadır.

• 2002'den sonra üretiminde az da olsa artış yaşanan ürünlerden biri de çay oldu. 2002'de 792 bin ton olan üretim 2008'de 1,1 milyon ton olarak gerçekleşti. 2009'da da 1,1 milyon ton olacağı tahmin ediliyor.

KONUK YAZAR

SİBEL ÖZBUDUN

"Yasalar fakiri ezer ve zenginler ise yasaları yönetir." [2]

AKP gerçekten de her sıkıştığını hissettiğinde "radikal" bir çıkışla bir taşla birkaç kuş birden vuracağını hesapladığı bir hamleye girişiyor: Kendini "statükocu" güçlere karşı kararlı bir mücadele sürdüren yılmaz bir reformcu gibi göstermek, küçük siyasal çalılarla muazırlarını "derin devletçi", "statükocu", "antidemokrat", giderek "Ergenekoncu" vb. ya da en azından "samimiyetsiz" pozisyonuna düşürmek, hamleleri başarıya ulaşmasa da "Eski Rejim" in üç temel sütunu, CHP, ordu ve hukuk sistemini aşındırmak...

Bu kez de öyle oldu: Anayasa Mahkemesi, HSYK, Yargıtay ve Danıştay'ın sınırlayıcı karşı-hamleleri ile önu kesilen AKP hükümeti, kamuoyunun karşısına, "12 Eylül Anayasası"nı kısmen değiştirme savıyla çıktı.

Hiç kuşku yok ki, "aşınmak" ne kelime, "Kemalist", "vesayetçi", "derin" vb. terimlerle tanımlanagelen "Eski Rejim" in, yerini emek temelli, kültürel çeşitliliği bir zenginlik sayan, çoğulcu, eşitlikçi, özgürlükçü, katılımcı bir sisteme terk ederek ortadan kaldırılmasından yana olanlardı. Ve tabii 12 Eylül rejiminin bütün sorumlularından hesap

sorulması, (anayasası dâhil) bütün sonuçlarıyla birlikte tarihin çöp tenekesine atılması gerektiğini düşünenlerden...

Buna karşılık, AKP'nin keserinin her daim kendine doğru yonttuğunun vurgulanması gerektiğini düşünüyorum. AKP'nin anayasa değişikliği önerilerine üstünkörü bir bakış dahi, "çoğunluğun mutlak hâkimiyetine" dayanan bir zihniyetle hukuk sistemini ele geçirme niyetini açığa çıkartacak, paketi "şık" göstermek için rastgele eklenen maddelerin süfliliğini ortaya koyacaktır. Hemen bir-iki örnek vereyim:

Örneğin 10. maddenin, kadınlarla erkeklerin "hak eşitliği"ni düzenleyen hükmü, "Bu maksatla alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı olarak yorumlanamaz" ve "Çocuklar, yaşlılar ve engelliler gibi özel surette korunması gerekenler için alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı sayılmaz" gibi fazladan bir yorumla süslenmektedir.

"Özel hayatın gizliliği"ni düzenleyen 20. maddeye tasarıyla eklenmesi önerilen "kişisel verilerin isteğe bağlı olarak korunması" hükmü de anayasal düzlemde ele alınmanın hiçbir önemi haiz olmadığı, yasa değişikliğiyle düzenlenebilecek bir hüküm. "Ailenin korunması" başlıklı 41. maddeye eklenmesi önerilen "Her çocuk, yeterli himaye ve bakımdan yararlanma, yüksek yararına açıkça aykırı

olmadıkça, ana ve babasıyla kişisel ve doğrudan ilişki kurma ve sürdürme hakkına sahiptir" düzenlemesinin ne anlama geldiğini anlayan, be-ri gelsin.

Önerilen değişiklikler arasında belki de en trajikomik, kamu emekçilerinin "Toplu iş sözleşmesi" hakkını düzenleyen 53. maddenin başlığının, "Toplu iş sözleşmesi ve toplu sözleşme hakkı" olarak değiştirilmesi... "Kapsamı, istisnaları, yararlanacaklar, yapıma şekli, usulü ve yürürlüğü, Ulaştırma Kurulunun teşkil, çalışma usul ve esasları ile diğer hususlar"ın düzenlenmesi çıkartılacak olan kanuna bırakılan bir "toplu sözleşme" hakkı!... Hem de grevsi! Bir karikatür!

Oysa AKP "hukukçuları" iktidar partisinin bu Anayasa değişikliği tasarısıyla gerçekten yapmak istedikleri konusunda son derece net ve ayrıntıcı... "Bunlar neler" mi? Parti kapatmaların Meclis'te grubu bulunan partilerin temsilcilerinden oluşacak bir komisyona bırakılması (böylelikle de kapıyı Kürtleri temsil eden ya da sosyalist vb. partilerin kapatılmasına açık bırakırken, kendi partilerinin kapatılmasını güvence altına almak) (Md. 69)... YAŞ kararlarına yargı yolu (böylelikle 'irtica-i faaliyetler' gerekçesiyle TSK'dan atılanların geri alınmasının sağlanması) (md. 125)...

AKP'nin "Anayasa Reformu" paketi^[1]

Ve en ayrıntılı ve köklü değişiklik önerileri Anayasa Mahkemesi ve HSYK üyelerinin çoğunluğunun seçimini Parlamento (dolayısıyla da iktidar partisi) ve Cumhurbaşkanlığı'na bırakan ve her iki kurumun da bileşimini büyük ölçüde değiştiren öneriler: Md. 146, 147, 148, 159...

AKP hükümetinin, tüm bir hukuk sisteminin düzenini kendi eline verecek bu düzenlemeleri aynalaması karşısında bize uzattığı tek kayda değer elma şekeri ise, galiba Anayasa'nın 12 Eylül rejiminin koçbaş kurumları, MGK ve Danışma Meclisi üyelerini yaşam boyu dokunulmaz kılan geçici 15. maddesinin kaldırılması.

Peki, paketin parlamentoda ya da referandumla olduğu gibi kabul edilmesi durumunda AKP denetimindeki bir yargı sisteminin bu iki kurumun üyelerinden sağ kalanları vicdanlarımızı ferahlatcak bir yargılamaya sürecine tabi tutacağına inanalım mı gerçekten? Sahi, AKP iktidarı döneminde Adalet Bakanlığı örneğin Kenan Evren aleyhine iddianame düzenlediği için HSYK tarafından görevden alınan savcı Sacit Karasu, ya da Şemdinli iddianamesinde dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'tan da söz ettiği için aynı yazgıya paylaşılan Savcı Ferhat Sankaya lehine herhangi bir girişimde bulunmuş muydu? Hayır, hayır! "Kendine Müslüman" AKP'nin Anaya-

sa reformları "paketi"nden bu ülkede Kürtlerin, kendi kültürlerini özgürce yaşayıp geliştirmek, kamusal alanda kendi kimlikleriyle varolmak isteyen diğer kültürel grupların, sosyal hakları neo-liberal politikaların her adımında biraz daha budanan, örgütlenme ve hak arama yolları cendereye kısırlanmış emekçilerin, çevre ve kültürel miras üzerindeki yağmaya son verilmesini bekleyen yurttaşların, eğitim ve sağlığın tüm yurttaşların eşit biçimde erişebileceği parasız bir kamu hizmeti ilan edilmesini bekleyen kadın ve erkeklerin; Sünni inanışı "resmi din" statüsüne yükselten uygulamalara son verilmesini ve din eğitiminin zorunlu olmaktan çıkartılmasını talep eden Alevilerin... kısacası, sizin, benim, bu ülkede alının teriyle yaşamaya çabalayan dürist ve sıradan insanların insanca, onurlu bir yaşam özelemlerine karşılık verecek bir şeyler beklemek, abesle iştigaldir. Bizlerin özelemlerine karşılık düşen bir anayasayı, ancak kendi mücadelelerimizin zaferi olarak, kendi ellerimizle yazabileceğiz...

N O T L A R

[1] Yeni Özgür Politika, 29 Mart 2010... Newroz, Yıl:4, No:127, 8 Nisan 2010...

[2] Oliver Goldsmith.

Ekmeğimiz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta alanlara

Demokratik Haklar Federasyonu
20 Nisan 2010

Sömürü ve Zulüm Düzeninin Saldırılarına Karşı Halkın Haklı Kavgasını Yükseltme İradesini 1 Mayıs Alanlarına Taşıyalım!

Geçmişten günümüze ağaların, tefecinin, tüccarın, kriz rantçılarının azgın sömürüsüne itilen köylülerimiz, bugün çay ve fındık üreticisi köylüler örneğinde yaşamakta olduğumuz üzere; devletin üreticilere para vermeyeceğini açıklamasıyla birlikte, bir kez daha tefeciye ve tüccara mahkûm ediliyor. Üstelik devlet, köylüye olan eski borçlarını da ödemeyerek, köylülüğü tümüyle tefecilere ve tüccarlara daha bağımlı hale getiriyor ve üretici köylülüğün daha fazla yoksullaşmasına neden oluyor. Tüm ülkede yapımı hızla devam eden hidroelektrik santralleri (HES), tarım arazilerini yok etmekle birlikte, doğal zenginliklerimizi de sular altında bırakarak yok etme tehdidini dünden daha fazla büyütüyor. Yabancı büyük şirketler, tarım sektörüne her geçen gün daha fazla adım attıkça, TEKEL örneğinde yaşamakta olduğu gibi, devlet eliyle hayata geçirilen özelleştirmelerle birlikte işçilerimiz işsiz bırakılırken, üretici köylülerimiz de üretimsizliğe sürükleniyor. Tütün üreticisi köylülüğe indirilen bu ağır darbe şimdi şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle birlikte şeker pancarı üreticisi durumundaki on binlerce köylüye de indirilmeye çalışılıyor.

Yıllardır tasfiye edilen tarımımız, bugün daha ciddi bir tehditle yüz yüze gelmiştir. Yoksul ve topraksız köylülüğümüz, işsizliğe, büyük şehirlere göçe ve sefalete kitleler halinde sürüklenmektedir. Öte yandan ülkemizde fabrikalar ve atölyeler kapanmaya devam ederken, işçi çıkartma uygulamaları ve "ücretsiz izin" adı altında işçi kıyımını da hız kaybetmeden devam etmektedir. Taşeronlaşma hızla artarken, hiçbir güvencesi olmadan taşeron firmalarda geçimlerini sağlamaya çalışan emekçiler de işçi kıyımından en fazla mağdur olan kesimleri oluşturmaya devam ediyorlar.

Özelleştirmeler, son hız devam ederken, emeğimiz, kamusal birikimlerimiz emperyalistlere peşkeş çekiliyor. Şüphesiz bu saldırının doğrudan muhatabı olan işçiler ve emekçiler, özelleştirme saldırısıyla birlikte iş güvencesiz, sigortasız, düşük ücretlere mahkûm koşullarla yüz yüze gelmekte ve mevcut işsizlik oranı adeta bir silah olarak yine işçi ve emekçilere karşı kullanılmaktadır. İşçilere, köylülere, emekçilere uzanan bu ekonomik saldırılarla birlikte ülkemiz ezilen ulus, milliyet ve inanç kesimlerinde de bir başka saldırı dalgası dayatılıyor. Kürt ulusunun uzun yıllardır büyük bedeller ve emekler üzerine ortaya koyduğu en tabi ulusal ve demokratik hak talepleri, "demokratikleşme" ve "çözüm" furyası içerisinde eritilmek, tasfiye edilmek ve emperyalizmin bölgesel planları içerisine manipüle edilmek isteniyor.

Öte yandan Kürt ulusunun meşru, demokratik iradesi yurt içinde ve hatta yurt dışında sürdürülen "açılım ve demokratikleşme operasyonları"yla, kitlesel tutuklama kampanyalarıyla birlikte saldırılar sür-

dürülüyor.

Sokaklarda ve meydanlarda haklı, meşru taleplerini haykıran kitleler, zorbalıkla bastırılıyor. Çocuklarımız katlediliyor, hapishaneler dolmaya devam ediyor. Kürtler gibi, ülkemiz Alevilerinin de en tabi demokratik hak talepleri; başta Fettullah Gülenler olmak üzere emperyalizmin ve uşak sistemin kurumlarınca bertaraf edilmek isteniyor.

Alevilerin kendi demokratik kitle örgütleri yok sayılarak, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan, Abant Platformlarına ve Alevi Çalıştayları'na dek bir dizi saldırı mekanizması büyük bir planlama içerisinde hayata geçiriliyor.

Aleviler, bugün, dünden daha sinsi bir asimilasyon sürecine tabi tutuluyor.

Kürtler ve Aleviler dışındaki diğer azınlık milliyetler ve inanç grupları da benzer "liberal açılım" saldırganlığının bir parçası haline getirilirken; yine ülkemiz neo-liberal sol kalemlerinin ve örgütlerinin, işçilerin, köylülerin ve ezilen tüm diğer emekçi kesimlerin mücadeleleri ve ancak bu mücadele süreciyle anlam kazanan ve gerçek devrimci demokratik bir çö-

z ü -

mün parçası olan bu sorunlar; "kimlik siyaseti"nin bir parçası haline getirilerek, işçilerimizin ve köylülerimizin devrimci mücadelesi ideolojik ve örgütsel olarak engellenmeye, bölünmeye çalışılıyor. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilen ulus, milliyet ve inanç kesimlerinin yanı sıra, sömürü ve zorbalık düzeninin yıkımlara sürüldüğü geniş toplumsal kesimlere böylelikle her geçen günde yeni insanlar ekleniyor.

Ülkemiz halk gençliği, ekonomik ve sosyal yıkımlardan en çok etkilenen toplumsal kesimlerden birisi olma özelliğini, gün geçtikçe daha da fazla artırıyor. En son yaşanan YÖK zamları süreci, eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin ne denli ciddi boyutlara ulaştığını açıkça gün yüzüne seriyor. Paralı eğitim uygulamalarının eseri olan dershaneler, gençliğimizi intiharlara, ekonomik ve sosyal yıkımlara sürüklerken; devlet, dershaneleri özel okullar kapsamına almaya hazırlanıyor.

Öte yandan, başta emekçi kadınlar olmak üzere ülkemiz kadınları, ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmenin tüm yıkıcılığıyla yüzleşirken; krizin ve yoksullaşmanın ekonomik yükünü bugün, dünden daha fazla-

la çekiyorlar. Mevcut kriz, kadınlara yönelik şiddeti de tetikliyor.

Toplum olarak, ekonomik, sosyal ve siyasal krizin içerisinde, ahlaki ve moral değerlerimizden uzaklaşmanın olumsuz sonuçlarıyla daha fazla yüzleşiyoruz. Saldırıları, cinnetler, tecavüzler, tacizler, katliamlar, alkol ve uyuşturucu tüketiminde yaşanan artış, yabancılaştırma, her geçen gün toplumumuzu kemirmeye, yozlaştırmaya devam ediyor.

Emperyalizme peşkeş çekilen yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, zenginliklerimiz, doğal güzelliklerimiz; yaşadığımız ekonomik ve sosyal yıkımlara bir de üzerinde yaşadığımız toprağın yıkımını ekliyor. Gelecek kuşaklarımıza bırakacağımız sağlıklı ve doğal çevremiz her geçen gün barajlarla, santrallerle, çöplüklerle, düzensiz yapılaşmayla ve kirilliklerle hızla yok oluyor ve dengesizlikler ürettiyor. Derelerimiz taşıyor, evlerimiz, mahallelerimiz sular altında kalıyor ve birikimlerimiz, bu azgın sömürünün, emperyalizm uşaklığının yarattığı doğal yıkımlarla da elimizden gidiyor.

İşte 2010 1 Mayıs'ını bu koşullar içerisinde karşılyo-

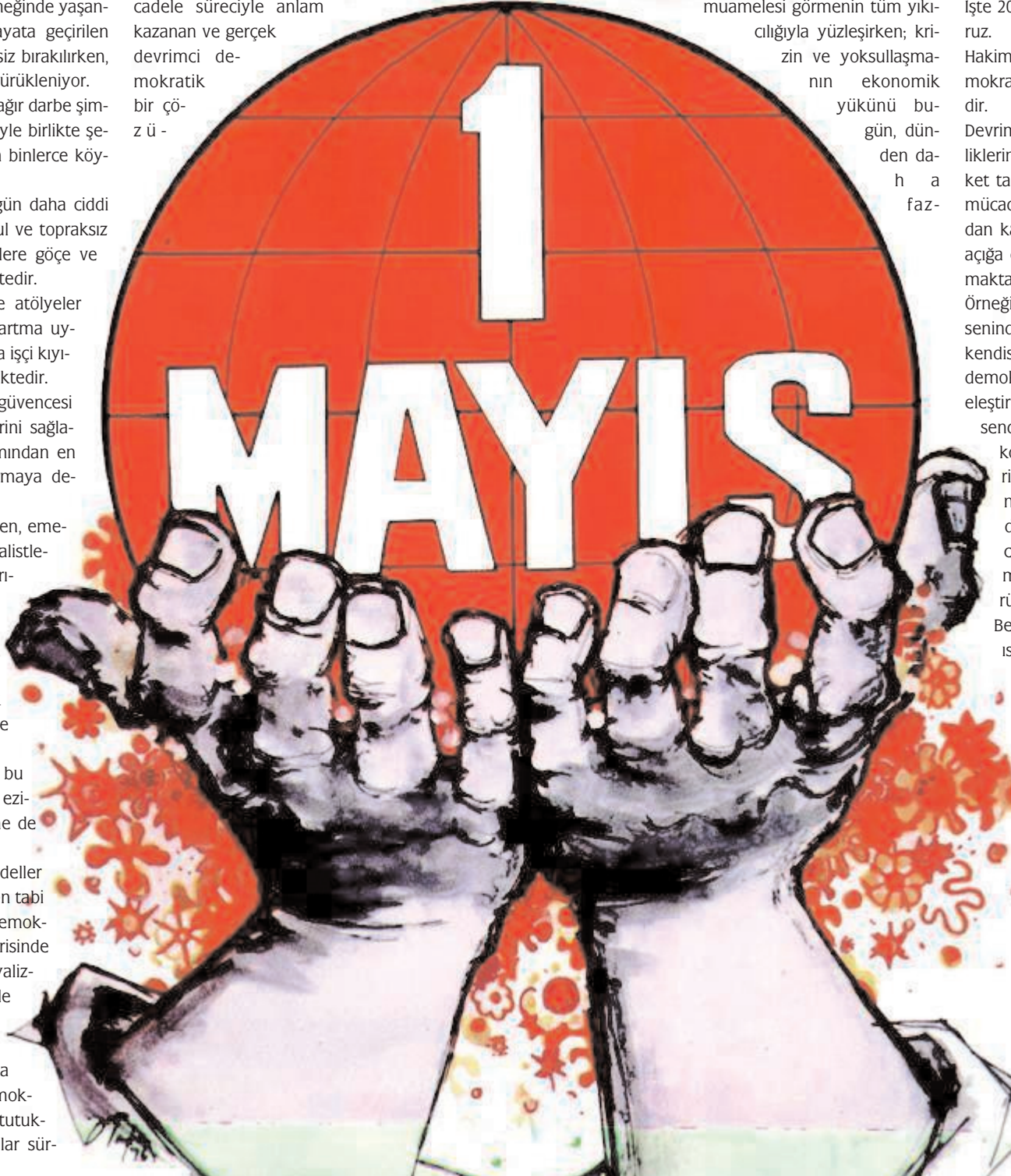
ruz. Hakim sınıfların azgınlaşan saldırıları devrimci-demokratik güçlere daha büyük görevler yüklemektedir.

Devrimci-demokratik güçler eksiklerini ve yetersizliklerini görüp bunların üstesinden gelecek bir hareket tarzını hakim kılamadığı için güçlü ve ortak bir mücadele platformu oluşturmamaktadırlar. Bundan kaynaklı çoğunlukla hatalar görülmekte ve açığa çıkan "olumluluklar" gereğinden fazla abartılmaktadır.

Örneğin son 3 yıldır "Taksim 1 Mayıs tartışmaları" ek-seninde ifade edilenlere baktığımızda bu durum kendisini açık bir şekilde göstermektedir. Devrimci-demokratik güçler genel olarak sendikal bürokrasiyi eleştirmekte fakat sendikal bürokrasiye karşı bizzat sendikalarda ortak ve etkili bir çalışma yürütme konusunda geri durmaktadırlar. Tutarlı ve devrimci bir çalışmayla sendikal bürokrasiye yönelmeyen devrimci güçlerin 1 Mayıs gibi gün-demlerde ve TEKEL gibi işçi direnişlerinde sadece söylem düzeyinde bir "karşı koyuş" ilan etmelerinin sendikal bürokrasiyi güçlendirdiği görülmektedir.

Benzer şekilde "Taksim alanı kazanıldı", "1 Mayıs ısrarlı mücadelemiz sonucunda tatil ilan edildi" türünden yaklaşımlarla da gerçeklik abartılmaya devam edilmektedir. Geride bıraktığımız 3 yılda "Taksim alanı için" verilen kararlı mücadele hakim sınıfların saldırılarına karşı devrimci iradeye işaret etmesi bakımından son derece değerlidir. Fakat bu değeri gereğinden fazla abartmak ve giderek kendi gerçekliğimizden uzaklaşmak halkımızın haklı davasından ve bu davanın nihai sonucu olan iktidar mücadelesinden uzaklaşmayı beraberinde getirmektedir.

Devrimci güçler eksiklerine müdahale ettiği oranda gelişecektir. Bu eksikleri devrimci saflarda azaltmanın ve giderek yok etmenin yegane koşulu hakim sınıfların ezilen milyonlara yönelen saldırılarını halkımızla birlikte karşılama pratiğini hayata geçirmektir. Ötesinde bir çözüm yoktur!

Munzur'a bakan ama HES'i görmeyen bakan

Dersim'i sular altında bırakarak insansızlaştırmayı amaçlayan devlet, Dersim halkının verdiği tüm tepkilere rağmen baraj çalışmalarını sürdürüyor. Baraj çalışmalarını devam ederken devletin bir usulsüzlüğü daha ortaya çıktı. Çevre ve Orman Bakanlığı Munzur Milli Parkı'nda yapılacak HES'lere izin verdi fakat Çevre ve Orman Bakanlığı'na bağlı Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü barajdan habersiz çıktı.

İzin verdi haberi yok!- Yaşanan olay

avukat Barış Yıldırım'ın yazılı başvurusu üzerine ortaya çıktı. Munzur Vadisi'nde yapılacak barajlar için bakanlığın izin verip vermediğini soran Yıldırım'a bakanlığın cevabı; "Böyle bir şeyden haberdar değiliz" oldu. Munzur Vadisi'nde yapılacak olan, planlamaları ve ihaleleri yapılan, barajlardan 'haberlerinin olmadığı'ni' söyleyerek yapılan hukuksuzluğu gözler önüne seren bakanlık, ayrıca HES yapımı öncesinde yapılması gereken ve HES'lerin insan sağlığına ve doğaya vereceği zararı

belgeleyecek ÇED raporlarının da yapıldığını belgelemiş oldu.

Mevcut olmayan belgeler- İhaleleri yapılan ve ikisi için üretim lisansı verilen HES'lerden haberdar olmadıklarını savunan bakanlık, avukat Barış Yıldırım'ın sorusuna ise şöyle yanıt verdi: "Herhangi bir resmi izin talebi olmadığı, söz konusu barajlar ile ilgili resmi bir izin talebi bulunmadığından, herhangi bir uygun görüş verilmediği, verilmiş olan herhangi bir resmi izin bulunmadığından, projelerin herhangi bir res-

mi süreç kapsamında onaylı olarak mütalaa edildiğinin anlaşılmadığı, herhangi bir resmi izin bulunmadığından, mevcut olmayan belgelerin tarafınıza iletilmesi de mümkün olmadığı sonucuna varılmıştır." Yıldırım bakanlığın açıklamasının ardından şunları söyledi: "Çevre ve Orman Bakanlığı'nın izniyle baraj yapılacak, Milli Parklar Genel Müdürlüğü'nün bilgisi olmayacak; bu skandalı kim bize anlatacak?"

